An. et vol. XXXXIV 20 Maii - 3 Iunii 1952 (Ser. II, v. XIX) - N. 7-8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Litterae Decretales, p. 345 - Constitutiones Apostolicae, p. 393 - Litterae Apostolicae, p. 358, 401 - Epistulae, p. 365, 410 - Allocutiones p. 369, 411 - Nuntii radiophonici, p. 378, 429.

Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii*: Proscriptio librorum - Monitum, p. 432 - *S. C. Consistorialis*: Provisio Ecclesiarum, p. 433 - *S. C. pro Ecclesia Orientali*: Decretum, p. 382 - *S. C. de Propaganda Fide*: Provisio Ecclesiarum, p. 383. Nominationes, p. 384. Decreta, p. 435 - *S. C. Rituum*: Decreta in causis beatificationis et canonizationis Servorum Dei, p. 385, 437.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiaria Apostolica*: Decretum, p. 389 - *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 440.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, pp. 390-392.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • LII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 1000 — extra Italiam, Lib. 2000 vel $ 5

Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 80 — extra Italiam, Lib. 190 vel $ 0,30

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXIV; n. 7 - 20 Maii 1952)

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALIS — PAG.

Quos Spiritus Sanctus. - Beato Antonio Mariae Claret, Confessori Pontifici, sanctorum honores decernuntur. - 7 Maii 1950 345

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Coruscantis sideris.* - Basilicae Minoris titulo ac dignitate afficitur templum « Conceptionis de Praia » in civitate atque archidioecesi Sancti Salvatoris in Brasilia. - 7 Octobris 1946 358

II. *Venerabilis Decessor.* - Sancta Anna, B. Mariae V. Mater, universae dioecesis ab eius nomine nuncupatae Patrona praecipua declaratur. - 8 Septembris 1950 360

III. *Beatae Mariae Virginis.* - Basilicae Minoris honoribus ac privilegiis cumulatur ecclesia Beatae Mariae V. de Perpetuo Succursu in loco « Puchheim » Linciensis dioecesis. - 13 Aprilis 1951 362

IV. *Almam Dei.* - Paroeciale templum loci « Tongre-Notre-Dame » dioecesis Tornacensis titulo ac privilegiis Basilicae Minoris ditatur. - 27 Aprilis 1951 363

EPISTULAE

I. *Pastoralis curae.* - Ad Revmum P. Ioannem Baptistam Janssens, Societatis Iesu Praepositum Generalem eundemque Consociationis ab « Apostolatu Orationis » Moderatorem Supremum. - 28 Octobris 1951 . . . 365

II. *Quod nobis.* - Ad clarissimum Virum Felicem Battaglia, universitatis studiorum Bononiensis Rectorem Magnificum: octavo elapso saeculo a « Decreto Gratiani » edito. - 20 Martii 1952 368

ALLOCUTIONES

I. Ad christifideles, die Paschatis Resurrectionis D. N. Iesu Christi, devota omina Summo Pontifici ac Veneratissimo Patri in foro Sancti Petri proclamantes. - 13 Aprilis 1952 . . 369

II. Ad Delegatos internationalis Conventus ad celebrandum « Decretum Gratiani » octo ante saecula editum Romae conclusi. - 29 Aprilis 1952 . 371

NUNTII RADIOPHONICI

I. Ad Clerum populumque Iaponiae, in die Paschatis Resurrectionis D. N. Iesu Christi. - 13 Aprilis 1952 . . 378

II. Christifidelibus Austriae ob sacra sollemnia, Vindobonae in cathedrali templo Sancti Stephani post bellum restituto, celebrata. - 27 Aprilis 1952 379

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Decretum. Ordinariatus in Brasilia constituitur pro fidelibus Rituum Orientalium. - 14 Novembris 1951 . . . 382

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiarum 383

II. Nominationes 384

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Mexican.* - Decretum introductionis causae pro beatificatione Servi Dei Michaëlis Augustini Pro, Sacerdotis professi e Societate Iesu in odium fidei, uti fertur, interempti. - 11 Ianuarii 1952 385

II. *Romana seu Viterbien.* - Decretum de *tuto* pro beatificatione Ven. Servae Dei Rosae Venerini, fundatricis Instituti Magistrarum Piarum ab eius nomine nuncupatarum. - 2 Martii 1952 387

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Decretum. Indulgentiis ditatur piae invocationis recitatio. - 3 Aprilis 1952 . 389

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni 390

II. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 390

(An. XXXXIV; n. 8 - 3 Iunii 1952)

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. RANCHIENSIS ET NAGPURENSIS (Raigarhensis - Ambikapurensis). *Laetissimo sane animo.* - A dioecesi Ranchiensi pars illa separatur totum complectens civilem districtum de Raigarh et maiorem partem civilis districtus de Surguja; a dioecesi vero de Nagpur altera istius districtus pars, atque ex ita avulsis territoriis nova efformatur dioecesis, « Raigarhensis - Ambikapurensis » nuncupanda, quae suffraganea con-

(*sequitur pag. III*)

An. et vol. XXXXIV 20 Maii 1952 (Ser. II, v. XIX) - N. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATO ANTONIO MARIAE CLARET, CONFESSORI PONTIFICI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quos Spiritus Sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam Dei (*Act.* 20, 28), ipsa acceptae potestatis vi necesse est eos ita christianarum virtutum perfectionem exercere, ut sibi quisque non immerito usurpare possit illud Apostoli « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi » (*I Cor.* 4, 10); tantaque eos locupletari gratia, quorum sit munus Christi Iesu redemptionem perpetuare. Iusto enim iure cum sint episcopi Apostolorum successores, de Christi plenitudine et ipsi acceperunt, et gratiam pro gratia (*Ioan.* 1, 16); siquidem in Cenaculo una quodammodo cum Apostolis de eodem calice Christi biberunt; eius postremis alloquiis illustrati ac firmati sunt; eandem dilectionem de eius Corde pleno haustu hauserunt; denique unum et idem acceperunt mandatum: « Euntes docete omnes gentes » (*Mat.* 28, 19). Sed aequum fuit illos, non minus quam Apostolos, sicut divinae Christi Iesu potestatis esse participes, ita cruciatuum illius esse socios et consortes: hoc namque pacto solummodo unusquisque eorum, quod est meta ultima perfectionis, futurus erat alter Christus, ut, invicta constantia in laborum perpessionibus, posset ceterorum fidem firmare labantem, mortuam exsuscitare.

In quorum episcoporum numero, de catholica re sane mirifice meritorum, optimo iure habendus est Antonius Maria Claret, cui hodie, ad

An. et vol. XXXXIV 20 Maii 1952 (Ser. II, v. XIX) - N. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATO ANTONIO MARIAE CLARET, CONFESSORI PONTIFICI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quos Spiritus Sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam Dei (*Act.* 20, 28), ipsa acceptae potestatis vi necesse est eos ita christianarum virtutum perfectionem exercere, ut sibi quisque non immerito usurpare possit illud Apostoli « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi » (*I Cor.* 4, 10); tantaque eos locupletari gratia, quorum sit munus Christi Iesu redemptionem perpetuare. Iusto enim iure cum sint episcopi Apostolorum successores, de Christi plenitudine et ipsi acceperunt, et gratiam pro gratia (*Ioan.* 1, 16); siquidem in Cenaculo una quodammodo cum Apostolis de eodem calice Christi biberunt; eius postremis alloquiis illustrati ac firmati sunt; eandem dilectionem de eius Corde pleno haustu hauserunt; denique unum et idem acceperunt mandatum: « Euntes docete omnes gentes » (*Mat.* 28, 19). Sed aequum fuit illos, non minus quam Apostolos, sicut divinae Christi Iesu potestatis esse participes, ita cruciatuum illius esse socios et consortes: hoc namque pacto solummodo unusquisque eorum, quod est meta ultima perfectionis, futurus erat alter Christus, ut, invicta constantia in laborum perpessionibus, posset ceterorum fidem firmare labantem, mortuam exsuscitare.

In quorum episcoporum numero, de catholica re sane mirifice meritorum, optimo iure habendus est Antonius Maria Claret, cui hodie, ad

medium hunc Iubilaei annum, Sanctorum Caelitum honores, summa cum animi Nostri laetitia, decrevimus.

Quintus ex filiis, quos Ioannes Claret et Iosephilla Clarà, eius parentes, undecim susceperunt, Antonius Maria, natus Sallenti, e Dioecesi Vicensi, in Hispania, die vicesimo tertio mensis Decembris anno millesimo octingentesimo septimo, inde a prima aetatula eximiam caelestium rerum religionem prae se ferre coepit, sive praesertim Augustissimum Eucharistiae Sacramentum, puerilibus posthabitis ludis, saepe adorando, sive Deiparam Mariam Virginem cotidie precatoria corona salutando. Quarum supernarum meditatione rerum adeo inflammabatur ut de sacerdotio capessendo consilium, licet adhuc tenellus annis, in animo agitaret. Sed ut morem gereret patri, cui numquam non fuit obsequentissimus, hanc deposuit mentem, et ad artem textoriam accipiendam totus incubuit, eo plane successu, ut Barcinone, apud eos qui artificia atque negotia exercebant, non mediocrem collegerit famam. Etenim cum singularis eius dexteritas ac maturum supra aetatem iudicium iam tunc magna de eo portenderent, divites quidam societatem condere animo destinaverunt magnumque textrinum quod Antonius ipse moderaretur. Attamen adversae quaedam rerum vices, in quo genere fuerunt cuiusdam socii infidelitas, a mulieribus structae tentationes, naufragii periculum, beatissima Virgine Maria opitulante, superatum, praecipue vero evangelica illa sententia diu multumque cogitata « quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur? » (*Mat.* 16, 26) in causa maxime fuerunt cur a saeculi conversatione sibi recedendum esse iterum putaverit. Quam ob rem primum textrino cum opere studium latini sermonis summo conatu coniunxit, deinde, die undetricesimo mensis Septembris anno millesimo octingentesimo vicesimo nono, in Vicensi Seminario, sacris disciplinis operam dare coepit. Quibus felici exitu acceptis, die tertiodecimo mensis Iunii anno millesimo octingentesimo tricesimo quinto fuit sacerdotio initiatus.

Tunc planissime patuit nullum esse opus quod, Christi caritate urgente, sibi suscipiendum non arbitraretur. Exinde, a primo diluculo ad multam noctem, de rebus divinis contiones habere, instare opportune importune, aures admissa fatentibus sine lassitudine praebere, puerulos apud se habere ut cum primis litterarum elementis doctrinam christianam addiscerent, valetudine laborantes visere, morientibus assidere, occasione data siccare purulenta ulcera, rudiores iuvare tutari conservare, aerumnosos et mendicos ope et solacio reficere atque non secus venerari quam divini Redemptoris imaginem, denique nec tempori nec labori parcere ut omnibus omnia fieret. Atque ita se gerebat, cum non satis

firma esset valetudine, cum saepe sanguinem exspueret, cum noctis vix tres horas suetus esset concedere quieti, ceteras Scripturis meditandis et prolixis fundendis precibus.

Sed cum curia, quam administrandam susceperat, angustior quam pro eius sollertia ac sollicitudine esset putanda, anno millesimo octingentesimo tricesimo nono, Romam petiit, ut Sacro Consilio Fidei Propagandae suam sponderet operam. Quod antequam consequeretur, auctore pietatis suo magistro, in novitiis Societatis Iesu ascribi postulavit. Verumtamen erat divinitus statutum, ut in Hispaniam rediret; ubi, qua Missionalis Apostolicus, totus fuit in sacris expeditionibus piisque animi exercitationibus ad populum habendis. Quae Antonii Mariae insomnis navitas in Catalaunia primum atque in Insulis Fortunatis sese mirum in modum declaravit; tum in Insula Cubana, cuius cura, die undecimo mensis Augusti anno millesimo octingentesimo quadragesimo nono, ei ad archiepiscopalem sedem S. Iacobi evecto, demandata fuit. Commissam sibi provinciam ter pro pastorali officio lustravit, ut gregem suum ad perfectiorem excitaret christianorum institutorum observantiam. Demum indefatigatos labores piissimi Praesulis habuit Matritum, urbs regni caput, totaque Hispanica regio, quam saepe ille potuit peragrare, auxiliis usus Elisabethae II reginae, quae anno millesimo octingentesimo quinquagesimo septimo eum sibi conscientiae iudicem elegit.

Et quamvis Antonius semper aliquid ageret ac moliretur, nihil omnino detrimenti accipiebant neque diuturna eius divinarum rerum contemplatio neque assidua exercitatio sanctimoniae. Cum enim persuasissimum illi esset positam a se operam in divina gloria promovenda ad irritum prorsus cadere nisi haec esset « in ostensione spiritus » (*I Cor.* 2, 4) nisique in animi ornamentis veluti in fundamento consisteret, virtutes Apostolorum proprias sibi putavit esse excolendas. Sectatus propterea est primum oboedientiam, cuius gratia numquam contionandi officium suscepit suorum Antistitum iniussu; deinde animi demissionem de qua viginti annos censuram in se ipso gessit; tum paupertatis, mansuetudinis, pudicitiae studium; tum denique sui ipsius sensuumque suorum refrenationem, cuius impulsu sive carne sive vino constanter abstinuit, ac membra afflictavit assiduis asperisque cruciatibus. Neque id praestitit solummodo cum Missionalem ageret, sed in mediis etiam domus regiae honoribus. Verumtamen, utpote qui Christi disciplinam penitus animo comprehendisset, prae ceteris virtutibus caritate maxime incendebatur, ad Apostoli Pauli similitudinem, cuius verba « Caritas Christi urget nos » (*II Cor.* 5, 14) totius suae sumpserat insigne vitae. Re quidem vera, hac cum arderet flamma, apostolicam gerere sollicitu-

dinem vivendique rationem nullo non tempore studuit. Nam solebat regiones peragrare hieme et aestate eadem tunica indutus, ac nihil secum ferens nisi ea quae ad usum summe necessaria erant. De nutrimento autem numquam fuit sollicitus. Qua de re tradunt eum olim, mendicum voluntarium factum, atque longo itinere lassum et esurientem a mendico quodam in cauponula viaria refectum fuisse.

Item Apostolorum contionandi rationem eius contiones imitari videbantur, sive ea attendantur quae proponebat, sive spectetur modus quo ea proponebat: perspicuus nempe atque manifestus, ac similitudinibus saepe illustris. Nec ulli parcebat labori ut de rebus sacris orationes haberet, quas et libris operam dando et precibus paraverat; tam videlicet impigre ut quandoque vel ad duodecies in die verba ad populum faceret. Cum autem Antonius de rebus sacris diceret, templum multitudine redundabat; nec tanti fiebant concursus quin semel atque iterum morum emendationes, inopinatae ad religionem conversiones, sanationesque insperatae sequerentur. Itaque eius fama sanctitudinis pervulgabatur in dies; erat videre, cum civitatulas regionis adiret de re sacra contionaturus, multa hominum milia longo itineris spatio occurrere ei pedibus advenienti, comitari eodem modo abeuntem.

Sed quis agnosceret perpetua eius itinera, ideo suscepta ut hominum societatem in Christo instauraret, et inopinatissima quaeque pro illius et futurorum temporum necessitatibus provideret? In omnibus fere Hispaniae civitatibus, maximeque Barcinone et Matriti, vox Antonii contionantis audita est; sive oportuit eum spiritualibus exercitationibus et meditationibus non modo sacerdotes sed cultiores etiam laicos homines in religione et pietate firmare; sive Sanctorum praeconia habere, sive praedicare quadragenario tempore Christi cruciatus, et mense Maio beatissimae Virginis laudes; sive sacris expeditionibus civitates, oppida, rura cum primis eius Sodalitatis filiis lustrare, quam supernis impulsionibus actus condiderat.

Attamen id operis et laboris satis sibi non esse vir Dei arbitrabatur, cum undique grassarentur perniciosissimae philosophorum doctrinae, omne genus pestiferorum librorum et ephemeridum, inconsulti popularium partium ausus, reipublicae moderatorum iniuriae. Praeter alia idcirco apostolatus opera, maximo Christi gregi et praesidio et munimento fore duxit non praetermittere quin scriptiones, suae aetatis indoli congruentes, typis imprimeret in vulgusque emitteret. Edebat propterea sine intermissione libros et libellos cuivis lectorum ingenio aptos atque accommodatos, crebrosque rei religiosae commentarios; ita sane ut, duodeviginti annorum spatio, ad quadragies centena millia ex offi-

cina libraria ab eo condita prodirent pagulae solutae et tabulae ad christianam doctrinam docendam aptae et imaginibus explanatae; quarum gratuito praesertim in sacris missionibus sescentae pervulgatae fuere. Huic operi totum se dederat Antonius, sive scriptis conficiendis, sive libris largiendis; nec umquam a largiendo destitit, siquidem sex annis, cum esset Archiepiscopus Cubanus, dono dedit plus ducenta milia voluminum.

Sed alia multa viderunt insula Cuba et Hispania egregie a piissimo Pastore facta: sodalicia deferendis ad domicilia subsidiis, domos excipiendis puerulis derelictis, bibliothecas pro indoctis, ludos variis artibus exercendis, mensas provehendae parsimoniae, denique consociationes laicorum hominum tuendae religioni, in quibus praecipuum obtinet locum Academia a S. Michaële; quae fuerunt tamquam incunabula exoriturae aliquando Actionis Catholicae. Sed sacerdotes praecipue in sinu Antonius gestavit, hoc unum effusis precibus ab Immaculato Corde Beatae Mariae Virginis petens, ut pares essent temporum necessitatibus.

Quae plurima ac singularia in apostolatus genere providit, et est expertus, egregia quodammodo nuntiant Decessoris Nostri Pii X coepta. Qua de re satis memorare sit christianae doctrinae elementa in partes tres descripta, quae tanta diligentia explanavit, ut in omnes fere Hispaniae dioeceses exciperentur; instauratum sacrarum caeremoniarum decorem; Gregorianos modos propagatos atque puerorum cantorum scholas; denique renovatum in insula Cubana Iacobianum seminarium, ac postea in Hispania Escurialense, quod tamquam gymnasium pietatis et doctrinae exstitit et ceterorum exemplar.

Nec sibi minus Antonius Maria insudandum duxit vel instaurationi religiosarum sodalitatum, quas publici magistratus deleverant, vel novarum et constitutioni et propagationi: in quorum sane numero sunt Ancillae, quas vocant, a SS. Sacramento et a Caritate, ac Virgines Carmelitae a Caritate. Proprius vero conditor existimandus est Virginum Magistrarum a Maria Immaculata, ac Virginum in suis ipsarum domibus degentium, quas Filias appellavit Immaculati Cordis Mariae.

At quis ignoret praecipuam eius subolem fuisse Congregationem Filiorum Immaculati Cordis Mariae, cui erat illud divinitus propositum ut Legiferi Patris sui singularem animorum iuvandorum sollicitudinem ac sollertiam perennaret lateque prorogaret? Huius Sodalitatis fundamenta Antonius Maria in angulo iecit sacri Seminarii Vicensis, quinque ad hoc sibi ascitis sociis, spectatissimae virtutis viris. Quae Congregatio, cuius leges Apostolica Sedes anno millesimo octingentesimo septuagesimo ratas habuit ac probavit, Deo opitulante, brevi tempore adeo

floruit ut Conditor ipse, antequam e vivis migraret, eam in Gallia, in Africa et in Meridianis Americae regionibus viderit late radices cepisse.

Quodsi quis quaerat undenam Antonius Maria incitamentum praecipue ad preclara huiusmodi gesta patranda sumpserit, non temere responderi potest e singulari, quam semper ab ineunte aetate fovit, erga Sanctissimam Dei Genetricem pietate; quam quidquid oporteret aut peragere aut providere aut scriptis tractare, testatus est se habuisse magistram. Huius amantissimae Matris gratia summopere curavit ut marialis rosarii religio non modo apud singulos christifideles, sed in eorum etiam domibus frequentissimo in usu esset; utque Immaculati Mariae Cordis cultum, ab eaque appellatum Sodalicium, late disseminaret, in quo haec praecipua vis inerat, ut aut peccatores ad meliorem frugem aut boni ad perfectiorem virtutem sanctimoniamque excitarentur.

Verum hisce in terris merces Apostolorum est pro Christi nomine contumelias vexationesque perpeti; idque fieri non poterat quin ipse non experiretur Antonius Maria, qui, si vel a primis sui laboris annis graves tulit insectationes, graviores sane tulit cum pontificatum Cubanum gessit, gravissimas denique tulit postremo suae vitae tempore. Quid enim sunt aliud quater decies intentata ei mors, plures scriptiones libellique varii generis eum aut criminantes aut obscene sugillantes etiam fucato suorum sodalium nomine editi, turpes tandem de eo in vulgus datae descriptiones vel cantati versus? Acerbissimis huiuscemodi vexationibus cum exagitaretur vir iste piissimus tantum ab ultione meditanda aberat, ut non modo de iis omnino taceret, sed adversarios etiam tam pro iis Deo adhibitis precibus quam beneficiis iisdem collatis quasi praemiis donaret.

Sed e superno consilio fortissimus Christi athleta iam suae vitae « cursum consummaverat ». Nam postquam in Concilio Vaticano quantum sibi supererat virium ita impendit in propugnanda fide de inerranti Summi Pontificis magisterio, ut omnium Patrum oculos in se converteret, atque postquam episcopatum viginti annos ita gessit ut de Ecclesiae Sanctae incrementis tantopere mereretur quam qui maxime, a suis insectatoribus quaesitus ad necem, ad suos alumnos se recepit. At cum ne illic quidem tutus esset a periculis, ad monasterium Fontis Frigidi confugit, ubi, religiosis votis in ea Sodalitate nuncupatis, quam condiderat primusque moderatus erat, placide piissimeque spiritum efflavit, die vicesimo quarto mensis Octobris anno millesimo octingentesimo septuagesimo, annos natus sexaginta tres. Postrema eius fuerunt verba: cupio « dissolvi et esse cum Christo » (*Ph.* 1, 23), peropportuna quidem

ut cum maxime in strenuo Ecclesiae propugnatore, qui non secus fere atque Apostolus stigmata Iesu Christi in corpore suo portaverat.

Piissimi Episcopi corpus in sacra aede monasterii Fontis Frigidi, ubi ille supremum diem obierat, sepultum fuit. Cum vero Sodales Congregationis ab eo conditae vehementer exoptarent, ut Patris legiferi sui exuviae apud se quiescerent, anno millesimo octingentesimo nonagesimo septimo corpus idem in Vicensem urbem translatum fuit et in templo B. Mariae Virginis a Mercede prope Congregationis principem domum conditum.

Cum autem ven. Dei Servi sanctitatis fama in dies cresceret magis et multa affirmarentur prodigia a Deo, illo deprecante, patrata, de eius Beatificationis Causae introductione cogitatum fuit. Ideo anno millesimo octingentesimo octogesimo septimo in episcopali Curia Vicensi processus ordinaria auctoritate inchoati sunt, qui anno millesimo octingentesimo nonagesimo ad exitum deducti fuerunt et Romam missi, ubi a S. Rituum Congregatione postea recogniti fuerunt. Anno deinde millesimo octingentesimo nonagesimo quinto Servi Dei scriptis examinatis et probatis, quattuor post annos, fel. rec. Leo XIII Decessor Noster Causae introductionem propria manu signavit.

Ceteris deinde ad iuris normam religiose exactis, quadruplex de Dei Famuli heroicis virtutibus habita est actio. Primo nempe de iisdem disceptatum est in Congregatione antepraeparatoria, quam vocant, secundo ac tertio in duobus praeparatoriis Comitiis, quarto denique in generali coram fel. rec. Pio XI, Decessore Nostro, die nono mensis Decembris, anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto habito. In quo, cum cl. me. Antonius Cardinalis Vico, Causae Relator, dubium ad discutiendum proposuisset « an constaret de ipsius Servi Dei heroicis virtutibus », omnes qui aderant suam quisque ex ordine protulere sententiam. Summus vero Pontifex mentem suam aperire distulit ad diem sextum mensis Ianuarii, anno subsequenti millesimo nongentesimo vicesimo sexto. Quo die Maximus idem Pontifex solemniter edixit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de Cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Claret, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Agitata dein quaestione de miraculis quae, eodem Venerabili viro deprecatore, patrata ferebantur, post tres Congregationes, antepraeparatoriam videlicet et praeparatoriam, atque generalem, die tertiodecimo mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo tricesimo quarto, coram eo-

dem Decessore Nostro habitam, ipse Pontifex die decimo octavo eiusdem mensis Februarii, sacrosancto Missae Sacrificio prius litato, solemniter declaravit: *Constare de duobus miraculis a Deo, intercedente venerabili Antonio Maria Claret patratis, nempe de instantanea perfectaque sanatione tum Xaveriae Mestre y Cornadó a variolis confluentibus, tum Sororis Benignae Sibila Alsina a gravi ulcere in regione pylorica.*

De heroicis igitur virtutibus deque miraculis prolato iudicio, illud discutiendum supererat, an venerabilis ipse Dei Famulus inter Beatos Caelites recensendus tuto foret. Hoc dubium a dilecto Filio Nostro Alexandro Cardinali Verde, post obitum cl. me. Cardinalis Vico Causae Relatore, propositum fuit in generalibus S. Rituum Congregationis Comitiis, die vicesimo ipsius mensis Februarii coram eodem Decessore Nostro coactis, omnesque tum Patres Cardinales, tum ipsius S. Congregationis Consultores unanimo consensu affirmative responderunt. Pontifex vero quattuor post dies, in festo nempe S. Matthiae Apostoli, astantibus Cardinalis Camillo Laurenti, S. Rituum Congregationis Praefecto, et, quem memoravimus, Cardinali Verde, atque dilectis Filiis Alfonso Carinci eiusdem S. Congregationis a Secretis et Salvatore Natucci, Generali S. Fidei Promotore, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Claret Beatificationem.* Quae translaticio ritu in Vaticana Basilica, magnificentissime ornata et frequenti populo stipata, die vicesimo quinto mensis Februarii eodem anno millesimo nongentesimo tricesimo quarto celebrata fuit.

Cum autem post indultos Beato eidem Caelitum honores, alia, eius invocato nomine, miracula dicerentur a Deo patrata, supplices Apostolicae Sedi preces admotae sunt ut Causa resumeretur, ad novensilis Beati Canonizationem obtinendam; atque Nos ipsi die sexto mensis Iulii anno millesimo nongentesimo tricesimo octavo, Causae reassumptionis Commissionem propria manu signavimus. Duo propterea miracula S. Rituum Congregationi proposita sunt, quae hic breviter narrantur.

Primum miraculum ita evenit: Soror Iosepha Maria, e Sodalitate Sororum Docentium a Maria Immaculata, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto, mali generis tumore exsecato, quidem consanuerat. Sed quinque post annos alius tumor in supra claviculari sinistra regione patefactus est, qui pariter fuit excisus. Sequenti anno in dextera colli parte alius tumor, qui a medicis uti carcinomatis reproductio fuerat aestimatus, radiotherapice curatus fuit. Anno millesimo nongentesimo tricesimo quarto, mense Februario, quartus tumor a medicis carcinoma dictus, Sororem affecit, quae die decimo mensis Maii eodem anno a Ba-

racoa, ubi morabatur, ad urbem S. Iacobi in insula Cuba translata fuit, ut aptius, si fieri posset, curaretur. Die undecimo in gravibus infirma versabatur condicionibus. Novendiales interim preces pro eius sanatione Deo, implorata ope B. Antonii Mariae Claret, admovebantur atque eodem die de eius vestibus filum Soror deglutivit, sequentique mane perfecte sanatam se sensit. Quam sanationem instantaneam perfectamque medens ipse iudicavit, eius autem sanationis perseverantiam, attento quindecim annorum spatio, cum periti ex officio tum medicorum collegium a S. Rituum Congregatione electum confirmant atque sanationem illam naturae vires excedere fatentur.

Secundum miraculum Helenam Flores Arjona, Cordubensem civem, respicit, quae hemiplegia organica e cerebri laesione fuit attacta. Prognosis omnium medicorum iudicio erat gravissima, morbus insanabilis. At, B. Antonio Maria invocato, die nono mensis Maii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo octavo infirma momento temporis omnino perfecteque convaluit, atque eius sanatio perseveravit. Medentium, peritorum ex officio medicumque S. Rituum Congregationis collegium sanationem ipsam miraculum esse conclamavit.

De duabus hisce sanationibus in suetis eiusdem S. Congregationis conventibus tractatum est, ac demum in generali coram Nobis die tertiodecimo mensis Decembris superiore anno coacto, in quo dilectus quem pluries memoravimus Filius Noster Cardinalis Verde dubium discutiendum proposuit: *An et de quibus miraculis, post indultam B. Antonio Mariae Claret ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur,* atque omnes qui aderant cum S. R. E. Cardinales, tum Officiales Praelati et Consultores suum de re suffragium tulerunt. Nos vero, uti mos est, sententiam Nostram ferre distulimus, maiorem divini luminis copiam imploraturi. Die tandem duodecimo mensis Ianuarii hoc ipso anno, ad Nos advocatis S. R. E. Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente, ac Clemente Micara, Episcopo Veliterno, S. Rituum Congregationis Praefecto, atque venerabili Fratre Alfonso Carinci, Archiepiscopo titulo Seleuciensi in Isauria et ipsius Congregationis a Secretis, nec non dilecto Filio Salvatore Natucci, S. Fidei Promotore Generali, solemniter ediximus: *Constare de duobus miraculis a Deo, B. Antonio Maria Claret intercedente, patratis, nempe de instantanea perfectaque sanatione cum Sororis Iosephae Mariae a carcinomate in pectore, tum Helenae Flores Arjona ab hemiplegia organica dextera.*

Hisce autem miraculis rite probatis, unum supererat dubium excu-

tiendum, an, scilicet, Beatus Antonius Maria Claret ad Sanctorum Caelitum honores « tuto » provehi posset. De qua re dilectus Filius Noster Alexander Cardinalis Verde, Causae Ponens seu Relator, egit in generalibus S. Rituum Congregationis comitiis, die vicesimo octavo mensis Februarii anno millesimo nongentesimo quinquagesimo in consuetam Vaticani Palatii aulam coram Nobis coactis, in quibus faventes tum Cardinalium tum Consultorum sententias libentissimo animo accepimus. Quibus, prout negotii gravitas postulabat, attente expensis, mentem Nostram aperire distulimus ad diem quintum Martii mensis, eodem anno.

Quo die, multis antea precibus exorato Deo, ad Nos arcessivimus quem supra diximus Cardinalem Verde ac venerabilem Fratrem Nostrum Clementem Cardinalem Micara, Episcopum Veliternum et S. Rituum Congregationis Praefectum, necnon venerabilem Fratrem Alfonsum Carinci, Archiepiscopum titulo Seleuciensem in Isauria, eiusdem Sacri Consilii Virum a Secretis, et dilectum Filium Salvatorem Natucci, generalem Fidei Promotorem, atque ediximus: *Tuto procedi posse ad Beati Antonii Mariae Claret solemnem Canonizationem.*

Quibus peractis, Decessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, die decimo sexto mensis Martii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo, Consistorium secretum coram Nobis est habitum, in quo venerabilis, quem supra diximus, Frater Noster Cardinalis Micara postquam vitam, gesta et miracula Beatorum Antonii Mariae Claret, Archiepiscopi Traianopolitani, Legiferi Patris Congregationis Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis Beatae Mariae Virginis, et Sororum Docentium a Maria Immaculata, et Vincentii Mariae Strambi, Episcopi Maceratensis et Tolentini, e Congregatione Passionis D. N. Iesu Christi, Confessorum, nec non Beatarum Mariae Goretti, Virginis et Martyris, ac Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat, Legiferae Matris Instituti Religiosarum a Sacra Familia, et Mariae Annae a Iesu de Paredes, Virginum, concinna oratione complexus est, atque acta recensuit quae in Causis Beatificationis et Canonizationis eorundem Beatorum et Beatarum S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admittenda ac probanda censuerat, magno denique omnes studio incendit ut tantorum heroum memoria summis consecraretur honoribus.

Qua relatione expleta, Patres Cardinales, qui aderant, suam singillatim sententiam declaraverunt.

In Consistorio publico statim Consistorialis Aulae Advocati de eorundem Beatorum et Beatarum Canonizatione rite perorarunt.

Pro Beati Antonii Mariae Claret Canonizatione dilectus Filius Phi-

lippus Re ornato sermone dixit. Quibus Consistorialibus Advocatis dilectus Filius Antonius Bacci, ab Epistulis ad Viros Principes, nomine Nostro respondit Nos etiam, quod illi postulabant, ex animo exoptare, attamen, ut in hac re mos a maioribus sapienter statutus religiose servaretur, non antea de singulis Causis prolaturos esse iudicium quam in Consistorio, quod *semipublicum* vocant, proxime celebrando, Patres Cardinales iterum, atque venerabiles Fratres Sacrorum Antistites, quotquot in Urbe affuturi essent, sententiam rogaverimus.

Die autem vicesimo septimo mensis Martii Consistorium *semipublicum* habitum est, in quo, postquam brevi sermone astantes allocuti sumus, tum Patres Cardinales, tum Archiepiscopi atque Episcopi, Causa plane cognita sive ex iis quae gesta fuerant in praedicto Consistorio publico, sive ex actis S. Rituum Congregationis, quorum exemplaria unicuique eorum iussu Nostro tradita fuerant, suam singillatim mentem aperuerunt. Exceptis suffragiis, valde laetati sumus illos omnes opinari, quos supra diximus, Beatos Caelites supremis sanctitatis honoribus quam primum decorandos esse. Decrevimus propterea solemnes Beatorum ac Beatarum illarum Canonizationis caeremonias per Anni Sancti decursum in Vaticana Basilica celebrare diebus proxime statuendis.

Pro Canonizatione autem B. Antonii Mariae Claret hunc praefinivimus diem septimum mensis Maii. Quo faustissimo die adveniente, omnibus tum saecularis tum regularis cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, pluribus Abbatibus, Episcopis, Archiepiscopis et Patriarchis, atque sacro Purpuratorum Patrum Collegio, qui omnes Sanctorum Litanias recitabant et hymnum *Ave Maris Stella* canebant, solemni pompa praeeuntibus, Nos ipsi Petrianam Basilicam ingressi sumus, in quam, magnifico apparatu ornatam, innumera convenerat fidelium multitudo, quos inter non pauci ex Hispania cives et plurimi e Congregationibus cum Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis Mariae tum Sororum Docentium a Maria Immaculata a Beato ipso conditis.

Brevi deinde ante aram maximam effusa prece, ad Nostram Cathedram perreximus. Tunc, praestita Nobis prius, ut de more, ab astantibus Cardinalibus oboedientia, venerabilis Frater Noster Clemens Micara, huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Philippo Re, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, *instanter*, *instantius*, *instantissime* a Nobis petiit ut tandem Beatum Antonium Mariam Claret, virtutibus, miraculis atque Domini Nostri Iesu Christi imitatione insignem, Sanctorum Caelitum numero accenseremus. Cui perorationi Nos per dilectum quem supra diximus Filium Antonium Bacci respon-

dimus Nos iam in eo esse ut optatam ab omnibus sententiam ederemus.

Paraclito Spiritu itaque implorato ut ab Eo superni luminis copia magis magisque menti Nostrae coruscaret, Nos in divi Petri Cathedra sedentes, ut supremus Ecclesiae Magister, solemniter pronuntiavimus: *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatum Antonium Mariam Claret, Episcopum, Confessorem, Sanctum esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, vigesima quarta nempe Octobris, pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti. Amen.*

Qua Canonizationis formula prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Micara, per eundem Advocatum Consistorialem Nobis porrectis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici expedirique iussimus; astantibus vero Protonotariis Apostolicis ut de hac Canonizatione publicum conficerent instrumentum mandavimus.

Gratias postea Deo optimo maximo ex animo egimus hymnum *Te Deum laudamus* cum confertissima multitudine canentes, ac primum novensilis Sancti patrocinium invocavimus eiusque breve teximus elogium, ante omnium oculos ponentes eius apostolicam sollicitudinem et christianarum virtutum, quam assecutus est, perfectionem, ex « qua solummodo perturbatis hisce rerum condicionibus opportuna remedia oriri possunt ac meliora tempora adduci ».

Apostolicam denique benedictionem et plenam admissorum indulgentiam impertivimus, atque sacris pontificali ritu ad aram maximam operati, solemnis Canonizationis caeremoniis finem imposuimus.

Quae omnia et singula universae Ecclesiae nuntiantes, iis quae inspicienda erant perpensis, certa scientia ac Nostrae Apostolicae potestatis plenitudine iterum confirmamus, roboramus, statuimus ac decernimus.

Mandamus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis eiusque sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae iisdem hisce haberetur si exhibitae vel ostensae forent.

Nemini autem has Litteras definitionis, decreti, ascriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel eis contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, die septimo mensis Maii, anno Sacri Iubilaei millesimo nongentesimo quinquagesimo, Pontificatus Nostri duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et Sanctae Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPHUS Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

✠ Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

✠ Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, S. R. E. Datarius.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis JORIO.

Ego MAXIMUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.

Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.

Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario

✠ EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus

✠ CLEMENS Card. MICARA
S. Rituum Congr. Pro-Praefectus

† A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc., *Decanus Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 93.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BASILICAE MINORIS TITULO AC DIGNITATE AFFICITUR TEMPLUM « CONCEPTIONIS DE PRAIA » IN CIVITATE ATQUE ARCHIDIOECESI SANCTI SALVATORIS IN BRASILIA.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Coruscantis sideris instar Christifidelibus semper lucet fulgetque omne Templum Deo optimo maximo ac Deiparae Virgini Mariae dicatum; quod si religiosae alicuius populi et civili historiae iam ab antiquis temporibus arctissime coniunctum sit, populo eidem carissimum quoque evadit. Iamvero ex omnibus Nationis illius finibus ad ipsum conveniunt devotae plebes, gratias a Deo Eiusque Matre imploraturae gratiasque quam maximas pro receptis beneficiis acturae. Ab eo item, animis refecti, in suis difficultatibus aerumnisque consolati, atque « beneficia cuncta se impetrasse laetantes », discedunt quotquot in Fide, in Spe, « in Charitate Christi radicati et fundati » sint. Templum autem ipsum, apud populum illud pie custodientem, fit sollemne antiquissimae eius historiae monumentum, munitissima Fidei arx, optatissimus Spei terminus, indeficiens Caritatis incrementum, fit insuper, in terra, imago et species quaedam supernae aeternaeque caelestis Civitatis Ierusalem, quam omnes totis viribus, sicut ait Apostolus, inquirimus. Cum porro Nobis constet in Bahiensi Civitate, quae prima, a Sancto Salvatore nuncupata, in Brasiliana dicione sedem Episcopalem

a felicis recordationis Decessore Nostro Iulio PP. tertio, anno millesimo quingentesimo quinquagesimo primo, obtinuit, antiquum gloriosaque historia illustre exstare Templum Deo dicatum in honorem Immaculatae Conceptionis Mariae semper Virginis, ad quod ex omnibus Brasiliae provinciis devotissime tam multae peregrinantium more affluunt plebes, ut sane maximum ac nationale Templum appellari possit, periucunda ad Nos pervenit humilis supplicatio qua eiusdem Ecclesiae sollers Curio, una cum universo devoto populo, Nos rogavit ut honoribus ac privilegiis Basilicae Minoris eam cumulare velimus. Ab ipso enim oratore certiores facti sumus Thomam de Sousa, primum in Brasilia pro Lusitano Rege Gubernatorem Generalem, vertente anno millesimo quingentesimo quadragesimo nono, aediculam quandam in honorem Beatae Mariae Virginis Immaculatae, praecipuae Lusitani Regni Patronae, exstruxisse ibique divinae Parentis simulacrum, in sua praetoria navi Eiusdem nominis erectum, collocasse. Hinc exarsit devotio, iterum ac saepius succrescens, erga Immaculatam Conceptionem, Cuius festum die octava mensis Decembris, iam nonnullis saeculis ante Ipsius dogmaticam Definitionem, quotannis celebrabatur; hinc facta est nova Bahiensis Civitas, quae Sanctissimo Salvatori dicata, Marialis quoque denominatur. Concursu populorum in dies percrebrescente, Marcus Teixeira Episcopus, saeculo decimo septimo aediculam valde ampliavit et in paroeciam erexit, quae sequente saeculo Templum vastitate conspicuum arteque magnificum, quale etiamnunc admiramur, facta est. Qua in sacra aede ars et pietas, ut pulchra ac devota fieret, inter se contendere videntur: novem autem altaribus harmonice in classica linea coniunctis decorata est, atque piis Sodaliciis ditata, quibus fovendae augendaeque pietatis erga Divinum Sacramentum nec non Deiparam Virginem cura commissa est. Indulgentiam insuper Plenariam in duobus sollemnioribus diebus festis qui ibi celebrantur, alter in honorem ipsius Divini Sacramenti, in honorem alter Mariae sine labe conceptae, Pius Pp. VI, felicis recordationis, Decessor Noster, anno millesimo septingentesimo octogesimo secundo concessit. Quibus omnibus mature perpensis, ac tertium saeculum ex quo Immaculata Deipara Virgo Caelestis ac Maxima totius Lusitaniae Regni atque eius dicionis Patrona declarata fuit hoc anno celebrari, nec non sollemnia die octava mensis Decembris proxime ventura maximo splendore maximoque populi concursu, una cum Mariano Congressu habitum iri considerantes, libenti ac paterno animo vota supra memorati Curionis, amplissimis Venerabilis Fratris Augusti Alvari da Silva, Sancti Salvatoris in Brasilia Archiepiscopi, commendationibus suffulta, excipienda censuimus. Quapropter, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Carolo Sanctae Ro-

manae Ecclesiae Cardinali Salotti, Praenestino Episcopo ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum memoratam Ecclesiam Immaculatae Conceptionis Beatae Dei Geniticis semper Virginis Mariae, vulgo « da Praia » nuncupatam, intra fines archidioeceseos Sancti Salvatoris in Brasilia positam, titulo atque honorificentiis *Basilicae Minoris* libenter decoramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illique Ecclesiae « Conceptionis da Praia », ad quam pertinent, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Octobris, in festo Sacratissimi Rosarii Beatae Mariae Virginis, anno MCMXXXXVI, Pontificatus Nostri octavo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

DOMINICUS SPADA
a Brevibus Apostolicis

II

SANCTA ANNA, B. MARIAE V. MATER, UNIVERSAE DIOECESIS AB EIUS NOMINE NUNCUPATAE PATRONA PRAECIPUA DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Venerabilis Decessor Noster Pius Pp. X, cuius heroicas virtutes paucis diebus ante laetabundi promulgavimus, quo spirituali fidelium iugiter numero succrescentium utilitati magis in Domino consuleret eorumque pietatem congruenti remuneraretur praemio, novam in dicione Sancti Salvatoris dioecesim a Sancta Anna nuncupatam, anno MCMXIII, provide sciteque instituit. Fragrans exinde erga Deiparae Virginis Matrem Civium pietas, quae eidem urbi condendae ac nominandae feliciter praefuerat, magis magisque in dies

percrebuit, adeo ut ipsi uti Caelestem Patronam Sanctam Annam sponte sibi adsciscerent ipsiusque gloriarentur nomine. Nil mirum proinde si eorundem fidelium ope ac sumptibus in honorem Sanctae Annae Ecclesia Carhedralis, in memorata dicione prae ceteris pulchritudine excellens, exstructa et dicata sit, ad quam, peregrinantium more, permulti quotannis conveniunt fideles. Quae cum ita sint, Venerabilis Frater Iacobus Richardus Vilanova y Meléndez, Episcopus Sanctae Annae, vota quoque Venerabilis Fratris Episcopi Auxiliaris nec non Vicarii Generalis, utriusque Cleri universique populi excipiens, enixas Nobis adhibuit preces ut Sanctam Annam totius dioeceseos eiusdem nominis praecipuam Patronam benigne declarare dignaremur. Nos porro, quo inter praefatam Sanctam et populum fidelem vincula arctius obstringantur uberioraque in eum caelestia descendant munera, huiusmodi precibus perlibenti annuendum animo censuimus. Quapropter, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Sanctam Annam, Beatae Mariae Virginis Matrem, universae dioeceseos ab eius nomine nuncupatae in Republica Sancti Salvatoris praecipuam apud Deum *Patronam* confirmamus, declaramus et constituimus, omnibus et singulis privilegiis liturgicis adiectis, quae locorum Patronis rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his a quovis auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis Septembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

BASILICAE MINORIS HONORIBUS AC PRIVILEGIIS CUMULATUR ECCLESIA BEATAE MARIAE V. DE PERPETUO SUCCURSU IN LOCO « PUCHHEIM » LINCIENSIS DIOECESIS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Beatae Mariae Virginis a « Perpetuo Succursu » sacram, aedem in loco « Puchheim », intra Linciensis dioecesis fines, fidelium catervae frequentes, quemadmodum ad Nos allatum est, solent adire, Almam Deiparam in vota vocaturi. Sed et viri iuvenesque eo secedunt ut aeternis commentandis rebus per statos dies vacantes, ad christianae vitae certamem evadant expeditiores. Est igitur hoc templum continensque coenobium Religiosorum Sodalium a Sanctissimo Redemptore caput quoddam unde munera superna ad populum ubertim dimanant. Domus Dei quae, cum anterior aedes fuisset angustior, exeunte saeculo proxime praeterito est exstructa, amplitudine et forma admodum commendatur. Lateribus enim duae turres excelsae adhaerent et aula ipsa, in tres partes divisa, cultu egregio ac picturarum specie eximia renidet. In ara maxima locatum Beatae Mariae Virginis Opiferae simulacrum, exemplum eius quod in hac urbe excolitur, religiosissimum est apud Austriae Superioris incolas. Quam piam alacritatem vel adaugere cupiens, eiusdem templi antistes eas Nobis preces adhibuit ut id ipsum Basilicae Minoris dignitate condecorare dignaremur. Nos autem qui nihil antiquius habemus quam ut Caelorum Reginae omnem quem possumus honorem adiungamus, vota huiusmodi libenti animo volumus explere. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Deo in honorem Beatae Mariae Virginis « de Perpetuo Succursu » in loco « Puchheim », intra Linciensis dioecesis fines, consecratam, titulo et honore *Basilicae Minoris* afficimus et exornamus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis quae templis hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare po-

terunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis Aprilis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

IV

PAROECIALE TEMPLUM LOCI « TONGRE-NOTRE-DAME » DIOECESIS TORNACENSIS TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS DITATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Almam Dei hominumque Matrem Mariam Christifideles pagi « Tongre-Notre-Dame » vulgo appellati et continentis quoque regionis accepimus religiosis venerari obsequiis. Priscis enim temporibus Aedes, Eius honori sacra, ibi excitata est, quae, increscente huius loci pia celebritate anno MDCCCLXXV, a fundamentis fuit restituta. Quae, utpote amplitudine spectabilis atque artis operibus differta, eiusmodi est ut christiani populi praecipuus erga Dei Genetricem amor luculenter inde percipiatur. Admireris ibi veterum sacrarum vestium ornamenta, auri fabrebacti vim, gemmarum variam pulchritudinem et in primis Sanctae Crucis thecam pretiosam. Durateum signum Beatae Mariae Virginis, seculo XI exsculptum, die VIII mensis Septembris, anno MDCCCLXXXI, rec. mem. Leonis Pp. XIII, Decessoris Nostri, nomine, inter frequentis populi vota a Tornacensi Antistite aurea redimitum est corona, quod, diademate impie sublato, Veneralis Frater Ferdinandus Cento, Archiepiscopus Seleuciensis pierius Nosterque in Belgica Nuntius Apostolicus, regio eiusmodi insigni die I mensis Iunii, anno MCMXLIX, iterum revinxit. Neque intermisso studio supplicum turbae per annum, praesertim vero die II mensis Februarii, hoc templum adeunt, ut Caelestis Virginis laudes concinant Eiusque opem implorent.

Sed et pia sodalitas, ab Eadem Deipara nuncupata et anno MDCCCLXXX ibidem constituta, divinarum rerum nequaquam est incuriosa.

Quo igitur tam probatus cultus vel novis augesceret incrementis, preces ad Nos delatae sunt ut Aedem, quam diximus, Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Quae vota, Venerabilis Fratris Caroli Himmer, Tornacensis Episcopi, ampla commendatione suffulta, libenti animo statuimus explere. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibusque attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum paroeciale Templum loci vulgo nuncupati « Tongre-Notre-Dame » et intra fines Tornacensis dioecesis positi ad honorem ac dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis quae Ecclesiis hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere : suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVII mensis Aprilis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD REVM̃UM P. IOANNEM BAPTISTAM IANSSENS, SOCIETATIS IESU PRAEPOSITUM GENERALEM EUNDEMQUE CONSOCIATIONIS AB « APOSTOLATU ORATIONIS » MODERATOREM SUPREMUM.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Pastoralis curae varia instituta, quo melius temporum necessitatibus respondeant, indigent ut interdum servatis indole et spiritu cuiusque propriis, novis, quas attulerit aetas, condicionibus aptentur. Id iampridem contigit Piae quoque Consociationi, cui ab « Apostolatu Orationis » nomen est inditum; haec enim, quae a modicis exorta principiis, per plus quam centum annorum spatium in magnum opus succreverat, ut semet ipsam novis rerum adiunctis accomodaret, non semel — ut postremo evenit anno MDCCCLXXXXVI — sua Statuta retractavit, integris tamen servatis iis, quae essentialia Operi iudicabantur. Cum vero per quinquaginta, qui exacti sunt, annos haud pauca ab Apostolica hac Sede prodierint sive documenta sive hortamenta, quae ad varia apostolatus genera spectant, ipsamque, quam diximus, Piam Sodalitatem, utpote nostris hisce temporibus peropportunam, valde dilaudant, optimo consilio ii viri, qui eam moderantur, multo efficaciorem eam posthac fore autumarunt, si horum S. Sedis actorum vim sibi assumeret et quasi combiberet. Hac de causa Pii huius Sodalicii Statuta diligenter retractata fuere, ac nova induta forma, Sanctae huic Sedi fuere proposita.

Nos vero, quibus uberrimi peculiaris huius Apostolatus fructus plane cogniti sunt, quique alias non semel eum tantopere commendavimus, pro studio, quo animarum bonum ac Dei Regni amplificationem fovemus, ea quae diximus retractata Statuta examinari iussimus, ipsaque digna visa fuere, quae plenam Nostram approbationem mererentur.

Ea enim momentum gravitatemque praeclara in luce ponunt Piae huius Consociationis; eamque, sive assequenda salus singulorum christifidelium spectatur, sive pastoralis cura universalis, exhibent tanquam efficacissimum instrumentum hodierni ministerii apostolici.

In iis quae, secundum nova Statuta « Apostolatus Orationis » ad curam pastoralem confert, tria haec peculiarissimo modo commendanda putamus.

Imprimis dum hoc Sodalicium eo christifideles inducit atque impellit, ut suis precibus, suisque laboribus, incommodis, iacturis Deo oblatis, Ecclesiae ministerium adiuvent, et hac ratione ad propagandum Christi Regnum adlaborent, non solum animarum studium impensamque de aeterna proximorum salute sollicitudinem in iisdem excitat, sed usum etiam earum rerum ac supernaturalium virium promovet et auget, e quibus efficacia et successus omnium laborum apostolicorum pendent: hac de causa id etiam efficit ut eiusmodi apostolatus operositate mere exteriore ne absolvatur, neve solidis destituatur fructibus.

Peculiari praeterea mentione dignus est modus perfectissimus, quo « Apostolatus Orationis » sodales ad precandum ad seseque apostolica ratione devovendos inducuntur; ab iis scilicet non exigitur tantum una vel altera precationis formula, sed iidem monentur etiam ut totam suam vitam in orationem ad Deum admotam et in sui ipsius veluti sacrificium apostolatus causa convertant. Per cotidianam oblationem, quae « Apostolatus Orationis » elementum essentiale est, quaeque aliis pietatis exercitiis, praesertim erga Sacratissimum Cor Iesu, perficitur, tota sodalium vita in sacrificium laudis, satisfactionis et impetrationis mutatur; et hac ratione id in actum perducitur, quod in baptismate inchoatum est: vitam nempe christiani hominis quasi sacrificium esse oportere, quod in Christo et cum Christo ad honorem Dei Patris et ad salutem animarum offeratur. Varia autem pia exercitia, quibus « Apostolatus Orationis » utitur, ut hanc oblationem compleat et perficiat, una simul sumpta quandam continent christianae perfectionis summam, et ea omnia praebent, quibus christiani per apostolatus sacrificium suam vitam sanctam efficiat, suaeque vitae sanctimonia apostolatum ipsum fructuosissimum reddant.

Dein, eo ipso quod praebet « perfectissimam vitae christianae formam » (Litt. Pii XII ad Praepositum Generalem S. I., 19 Sept. 1948; *A. A. S.*, a. XL, vol. XV, p. 500) « Apostolatus Orationis » continet quoque summam quandam et quasi compendiariam regulam curae pastoralis, quae, inter magnam apostolicorum operum varietatem sacris Pastoribus usui, non sine magna utilitate, esse potest.

Qui sacri Pastores, si oves sibi commissas ad hoc adduxerint, ut actus ab « Apostolatu Orationis » propositos continenter studioseque exerceant, tunc haud dubium esse potest quin ipsi partem non exiguam sui ipsorum officii impleverint. Nam dum christifideles inducunt ad cotidianum actum oblationis rite eliciendum, eos docent atque adhortantur, ut vitam suam tamquam sacrificium Deo Patri una cum Christo offerendum habeant, utque cotidie magis ad christianam illam perfec-

tionem aspirent, qua sua cuiusque vita fiat revera oblatio non indigna Deo. Cum vero sodales eo permovent ut huiusmodi oblationem cum Eucharistico Sacrificio coniungant, et quam saepissime possunt, « in spiritu reparationis » ad Sacram Mensam accedant, sacrorum Pastorum adhortatio huc contendit, ut Incruentum Altaris Sacrificium christifideles constituant veluti suae vitae centrum. Ac praeterea, dum eos adhortantur ut suam oblationem per Mariam faciant, et qua filii amantissimi, utpote studiosae suae fiduciae signum erga Cor miserentissimum Matris nostrae, pie libenterque Rosarium recitent, Sacri Pastores ad actuosam solidamque in Deiparam Virginem pietatem eos instruunt. Dum vero sodales edocentur debere se, preces, aerumnas laboresque suos cotidie offerre pro necessitatibus Sanctae Matris Ecclesiae, prout ipse exoptat Iesu Christi in terris Vicarius, seu, ut dici solet, ad eius mentem, non solum fovent in semet ipsis amorem erga Ecclesiam ac plenissimam cum eadem consensionem, sed impensum etiam qua filii oboedientiae studium erga Summum Pontificem enutriunt, sine quo vera inter membra et Caput Mystici Christi Corporis coniunctio haberi non potest. Per incensissimam denique pietatem erga Sacratissimum Cor Jesu, quae quasi anima est huius Piae Sodalitatis, christifideles ad perquam intimam cum Christo coniunctionem vocantur: hinc fervidior fit singulorum caritas erga proximos, hinc eorundem preces, labores dolores-que ad summum efficacitatis apicem adsurgunt; hinc denique studium excitatur sese Divino Cordi consecrandi Eique piamenta assidue exhibendi, quibus, Ipso pollicente, torrentes miserationis et gratiae in homines, tot miseriis implicitos, novimus esse largiendos et revera passim in eosdem effundi.

Nec praetermittendum est hanc, quam diximus, veluti summam et quasi compendiariam regulam curae pastoralis, ope « Sectionum » peculiarium quas haec Sodalitas promovet — ut, exempli gratia, ope « Foederationum a Sacratissimo Corde Iesu » pro viris, et « Cruciatae Eucharisticae » pro pueris, quas Apostolica haec Sedes summopere iam dilaudavit — posse facilius aptari ad diversas civium classes, ita quidem ut uniuscuiusque indoli, optatis, necessitatibus magis respondeat.

Quae cum ita sint, nova Statuta Piae Consociationis « Apostolatus Orationis » auctoritate Nostra libenter probamus; eamque, hoc modo conformatam, sacrorum Antistitibus etiam atque etiam commendamus, futurum omnino confisi ut iidem accurate diligenterque pro sua cuiusque parte eamdem sint propagaturi. Spem etenim fovemus certam, fore ut haec Pia Sodalitas, nedum munera aliorum Operum Apostolicorum impediat vel usurpet, eadem potius ad altiorem sanctitudinis gradum

evehat, omnes imbuendo sanctitatis et amoris erga Deum hominesque spiritu, qui in Sanctissimo Corde Iesu assidue viget et ad congrue operandum movet.

Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum tibi, dilecte fili, tum singulis eiusdem Consociationis moderatoribus ac sodalibus Apostolicam Benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXVIII mensis Octobris, in festo Domini Nostri Iesu Christi Regis, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

II

AD CLARISSIMUM VIRUM FELICEM BATTAGLIA, UNIVERSITATIS STUDIORUM BONONIENSIS RECTOREM MAGNIFICUM: OCTAVO ELAPSO SAECULO A « DECRETO GRATIANI » EDITO.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Quod Nobis renuntiatum est, Bononiensem studiorum Universitatem octavum exactum saeculum mox celebraturam esse, ex quo Decretum a Gratiano editum fuit, cum haud uno nomine sit valde probandum, id ipsum laude exornare Nostra non ambigimus.

Decorum profecto et utile est praeclarum istud doctrinarum domicilium tanti viri, qui istic vixit et iuris ecclesiastici disciplinam professus est, opus plurimi momenti et molis novis studiis in apricum proferre et variis ex partibus illustrare. Gratianus enim propterea quod ecclesiasticos canones elapsarum aetatum — ingentem et informem legum cumulum — reperit, ordine collocavit, sapienti addita commentatione digessit, apud posteros merito aestimatus est ecclesiastici iuris docendi altor et parens. Cuius eximii laboris tantus fuit exitus ut innumeri iuris cultores postea in explanatione eiusdem Decreti incubuerint indeque legum scientia imbuti sint; quod Decretum primum editorum canonum Corpus fuit et Codici iuris canonici publica auctoritate promulgando, quamvis diuturna post aeva, iter quodammodo stravit.

Optamus igitur avemusque, ut doctorum virorum conventus, istic habendus, prosperos assequatur affectus atque tot inter avia et devia, quibus praesens, infestum virtuti, exagitatur saeculum, recti et iusti

amor pollentior inde efflóreat. In hoc eximio et perutili studio praecellere sane debet Bononiensis studiorum Universitas, quae, tot inter praeclaras laudes per saeculorum decursum demessas, Gratiani nomen et opus recenset, itaque per virtutis et doctrinae, negatum ignavis, iter, ad celsiores usque ascensus excipit incitamenta. Quod quidem dum vehementer cupimus, salutaria et fausta quaelibet a summo aeternoque Deo, a quo cuncta defluunt bona, tum tibi tum universis, qui supra memorata agent sollemnia, necnon laboribus, quos ipsi exantlabunt, et consiliis, quae provida sument, adprecati, Apostolicam Benedictionem impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XX mensis Martii anno MDCCCCLII, Pontificatus Nostri decimo quarto.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Ad christifideles, die Paschatis Resurrectionis D. N. Iesu Christi, devota omina Summo Pontifici ac Veneratissimo Patri in foro Sancti Petri proclamantes *

Romani! Ospiti pasquali della Città eterna! Diletti figli e figlie di tutto il mondo!

Ancora una volta, giubilante e trionfante, è risonato sulla terra l'annunzio dell'Angelo della Pasqua, che invita le anime alla santa letizia: *Surrexit!* Gesù è risorto! Alleluia!

Fedeli cristiani, voi avete ben ragione di esultare, celebrando il radioso giorno della Risurrezione: in esso, Gesù ritornò alla vita; in esso la sua divina missione, che agli occhi dei pavidi sembrò offuscarsi nell'ora della Passione, rifulse di confermato splendore. Egli resterà l'eterno dominatore della morte, l'eterno possessore della vita. Ieri, oggi, nei secoli, come nella prima Pasqua, Cristo è vivo e vincitore.

Ma la vita indistruttibile di Cristo si comunica al suo Corpo mistico. Perciò vi diciamo: Vivete, vivete, diletti figli. Voi avete già tante ansie per assicurare il sostentamento della vostra vita materiale; voi lavorate o cercate lavoro, perchè non manchi il pane e una conveniente

* Habita die 13 Aprilis mensis a. 1952.

dimora ai vostri cari; giusta e doverosa sollecitudine! Ma — aggiungeremo con le parole stesse di Gesù, il divino Maestro dell'eroismo — « che giova all'uomo guadagnare il mondo intero, se poi perde l'anima sua? Ovvero, che può dare l'uomo in cambio della sua anima? » [1] Ora l'anima non può vivere senza respirare, non può vivere senza nutrirsi; e il respiro dell'anima è la preghiera, il suo nutrimento è l'Eucaristia.

Tuttavia non basterebbe che voi stessi foste risoluti a vivere sempre più intensamente, se rimaneste insensibili a che altri muoia intorno a voi. Perciò Noi ameremmo che, in questa piazza, da migliaia e migliaia di cuori si levasse come un grido solenne: « vogliamo far vivere anche i nostri fratelli: ovunque incontreremo la morte, vogliamo arrecare la vita! » Noi ameremmo che sorgessero immense falangi di apostoli, simili a quelli che la Chiesa conobbe ai suoi albori. Parlino i sacerdoti dai pulpiti, per le vie e per le piazze, ovunque è un'anima da salvare; e accanto ai sacerdoti, parlino i laici, che hanno appreso a penetrare con la parola e con l'amore le menti e i cuori. Sì, penetrate, portatori di vita, in ogni luogo, nelle fabbriche, nelle officine, nei campi, ovunque Cristo ha diritto di entrare. Offritevi, riconoscetevi fra voi, nei diversi centri del lavoro, nelle medesime case, uniti tutti, strettamente, in un solo pensiero in una sola brama. E poi aprite grandi le braccia ad accogliere quanti verranno a voi, ansiosi di una parola soccorritrice e rasserenatrice in quest'atmosfera di tenebra e di sconforto. Contro gl'industriali del peccato mettetevi all'opera voi, edificatori della casa di Dio! In tal guisa la vittoria della fede, della virtù e dell'amore, che auspichiamo nel più vasto e compiuto significato, accrescerà in voi la letizia cristiana, estenderà salutarmente i suoi frutti anche al mondo ignaro o dimentico di Cristo, stabilendo e assicurando quella pace, per la quale incessantemente leviamo le nostre suppliche.

O Gesù risorto, gloriosamente vivo nella Tua umanità, Ti rendiamo grazie per il dono della vita, che con la Tua risurrezione hai comunicato alle nostre anime e alla Tua Chiesa. Fa che questi Tuoi figli, qui devotamente adunati, con indefessa perseveranza l'alimentino in sè, rimanendo a Te uniti, praticando i Tuoi precetti. Concedi che la luce pasquale della Tua grazia rischiari la via che deve ricondurre gli animi smarriti e randagi alla casa del Padre Tuo! Risolleva a virtù coloro, che portano il Tuo nome, ma sono immemori di ciò che esso esige; apri al Tuo lume e al Tuo amore le menti e i cuori di quanti prestano orecchio alle voci del dubbio, della negazione, della opposizione al Tuo mes-

[1] Matth. 16-26.

saggio salvifico, o che si lasciano sedurre dai vani e ingannevoli allettamenti terreni. Rinnova la letizia della Tua Chiesa, e asciuga le lacrime dei suoi membri sofferenti, addolorati, angustiati, perseguitati per la verità e la giustizia. E trovi eco sincera in tutti gli uomini il saluto che Tu, risorto, rivolgevi ai discepoli: *Pax vobis!* La pace sia con voi. Così sia!

II

*Ad Delegatos internationalis Conventus ad celebrandum « Decretum Gratiani » octo ante saecula editum, Romae conclusi.**

Voluistis, praeclari viri, singularem sollemnemque in modum octies revoluta saecula, ex quo Gratiani decretum editum fuit, celebrare. Sapientiae plenum erat huiusmodi consilium, quod feliciter in rem deductum est. Enimvero praeter plane eruditos viros, praeter eos, qui sacros canones colunt et forensem operam profitentur, plerique hominum, etiam doctrina instructi, quamvis litteras, ingenuas artes, orbis terrarum historiae enarrationes et eventuum series animo repetere consuescant, raro tamen studia et curas suas conferunt ad id genus rerum, quas ipsi nunc memorando pertractastis.

Summopere igitur oportet, ii per vos penitus intellegant aut saltem inchoata cognitione respiciant, quantum Decreti eiusdem sit momentum et gravitas.

Itaque animus Noster, dum obsequio et humanitate vestra delectatur, avet etiam de opera et industria vestra gratulari. Hanc publica aestimatio non poterit parvi pendere, sive consideratur perpetui conaminis granditas, cuius Gratiani Decretum prosper est eventus et exitus, sive palam fiunt eius usus et egregia inde parta emolumenta, sive declarantur, abditae quidem canonicis formulis specie severis et arescentibus, pulchritudo, sanctitudo, materna caritas Ecclesiae in munere obeundo, quod ad leges ferendas, ad iudicia exercenda, ad sententias exsequendas pertinet.

I. Ut quis aeque perpendat molem laboris, quem Gratianus suscepit et omnino laudabiliter, quamvis indubia menda contineat, perfecit, necesse est, intret in inextricabilem silvam documentorum a primordiis christiani nominis usque ad medium saeculum duodecimum, quae illic compinguntur: coacervantur enim exscripta, quae e Sacris Scripturis,

* Habita die 29 Aprilis mensis a. 1952.

e Sanctis Ecclesiae Patribus, e legibus tum canonicis, tum civilibus deprompta sunt.

Inspicienti etiam leviter Tabulas in Prolegomenis criticae editionis a Friedberg confectae, patent ecclesiastica et iuridica documenta, paene infinitum veluti rete arteriarum et venarum, per quae Ecclesiae vita ab apostolico aevo per primos christianae aetatis mille annos diffunditur, inexhausta formarum varietate conspicua, sive in Orientalibus, sive in Occidentalibus regionibus, certationibus et triumphis insignis, eo quidem iugi et adsiduo nisu dedita, ut omnes nationes christianae humanitatis cultu instituat et formet, Orientales, Romanas et Germanicas antiquitates spirituali patrimonio suo quodammodo hereditatis partes adiciens.

Quod Iustinianus in iure Romano ordinando fecerat, id simili quadam ratione in iure canonico Gratianus fecit; atque mirum in modum nisus est, ut Decretum unitate, apta structura, consensione innumerarum diversarumque partium, quae ibidem collectae et dispositae sunt, praeluceret.

Unitatem dicimus; profecto Corpus iuris hoc praecipuum exquirit ornamentum, hanc proprietatem. At vero quam difficile erat Gratiani aetate invenire cardinem, quo huiusmodi unitas toto suo pondere ferretur in tanta copia et amplitudine legum, ex quibus disciplina ecclesiastica suas hauserat formas. Ipsamet inscriptio « Concordia discordantium canonum », quam admodum probabiliter auctor ipse, Camaldulensis monacus, suo indidit operi, mirantibus oculis eorum, qui in disciplinae ecclesiasticae labyrinthum gressum inferre ausi erant, radianti in lumine collocavit granditatem illius consilii praeclari quidem ingenii, quo is sperabat se sanaturum esse malum itemque vitaturum impedimentum, in quod alii bene multi pedem offenderant.

Haec unitas minime dicenda est plus minusque arbitrarius et artificiosus congestus. Magistro meritae tribuitur laudi, quod eandem unitatem statuit in convenientia et consonantia methodicae structurae, qua multo minoris aestimanda sunt retro compacta Collectanea. Enimvero is in iuris historia eminet veluti coryphaeus, qui multitudini discipulorum et explanatorum praeit.

Cum omnes Gratiani opus summi esse pretii communiter ducerent, superiorum aetatum canonicas sylloges deseruerunt, ut in « *Concordiam* » sua conferrent studia eandemque commentariis illustrarent. Hic enim lucidus ordo; hic legum latarum materies, immanis indigestaque moles, perite selecta, disposita, coniuncta, rationi et censurae subdita, ut rerum significatio et momentum elucerent. Inde Decretistarum, quos

vocant, variae Scholae originem duxerunt: Bononiensis, Gallica, Anglo-Normanna, Hispanica, quae insigni certatione invicem praeripere honorem contendebant, quaenam ex iis sagacius et subtilius Gratiani contextum intellegeret, quaenam melius explanaret vim et legitimam significationem, quam is *Auctoritatibus* et suis praeclaris *Dictis* dederat. Quae scholae universae, quasi fulgens spectaculum, iuridicae et canonicae doctrinae omnigena documenta obtulerunt, quae maiorem ciebunt admirationem, si, ut optandum est, in Decretistarum Corpus redacta erunt.

Haud putandum est Gratiani gloriam infuscari, si ea manifesta fiunt quae is decessoribus debet suis, tum canonistis, ut aiunt, et theologis, tum aequalibus aetate iuris cultoribus, in quibus praestat Irnerius, *lucerna iuris,* in Bononiensibus scholis florens iuris facile princeps.

Singulare et proprium est Dei, qui cum nemine id participat, ut res ex nihilo condat. Opera contra hominum, licet celsa et sublimia et suis constantia viribus, licet in humani generis eventibus numquam defutura imprimant vestigia, omnia tamen conectuntur cum praeviis quibusdam rebus, quae illa praepararunt et possibilia effecerunt. Poterunt futura aetate eruditi viri nova indagando arguere — a limine hoc non reicimus — *Decreti* opus vindicandum esse alicui Monacorum conlegio, circa solum magnumque pluteum Camaldulensis Coenobii a Ss. Nabore et Felici coalescentium, tamen verum indubitatumque hoc erit a Gratiani opere in historia iuris canonici novum saeculorum ordinem ortum esse ita quidem, ut haud immerito a Sarti [1] auctor, de quo agebat, hac nota indicaretur, « *quasi parens et auctor iuris canonici deinceps habitus est* ». Per ipsum revera ius canonicum eo dignitatis evectum est, ut id in iuris doctrina omnino necessarium autumaretur, tum in eius disciplina impertienda — quod quidem Gratianus felici auspicio Bononiae facere incepit —, tum in iuris prudentia atque in ipsis legibus ferendis. Ut Gratiani Decretum in Galliam, in Hispaniam, in Angliam, in Germaniam pervenit, ubi eodem tempore opera Irnerii et Bononiensium iuris cultorum propalabant vulgabantque notitiam iuris romani in novam redacti formam, statim iuris canonici disciplinam in aequo dignitatis gradu collocabat efficiebatque, ut *Summae, Glossae, Apparatus* inde originem ducerent, quae quidem praesertim in Bononiensi, Parisiensi et aliis Universitatibus studiorum praemostrant auream exorsam aetatem classici, ut aiunt, iuris canonici atque ad universae iuris doctrinae incrementa praecipue contulerunt.

[1] *De claris Archigymnasii Bononiensis Professoribus a saec. XI usque ad saeculum XIV*, Bononiae, t. I pag. 344, n. XXVI.

II. *Decretum Gratiani,* ut omnes sciunt, ab Apostolica Sede numquam ratum habitum est. Quod nemo stupet, dummodo cogitet, quid propositi Camaldulensis monachus operi suo statuerit, quam rationem et viam in eo conscribendo secutus sit, quinam huius incepti exitus fuerint. Multum haud dubie interest inter id, quod Gratianus industria et opera sua persolvit, et id, quod ex mandato Iustiniani imperatoris ad huius legum collectanea conficienda Tribonianus eiusque adiutores peregerunt.

Ipse *Concordiae* auctor, quasi in aes verba incidens, adfirmavit: *Negotiis definiendis non solum est necessaria scientia sed etiam potestas.*[2]

Nullum indicium est Romanam Curiam Bononiensi monacho mandasse, ut suum Decretum conscriberet. Perperam hoc aliqui opinati sunt, labili coniectura excepta ex inscriptione, qua opus e manibus auctoris in lucem prodivit *Concordia discordantium canonum.*

Tamen Decretum statim optima floruit opinione, non solum quia praesertim apud Alexandrum III Romanum Pontificem (Rolandum Bandinelli), Gratiani explanatorem et abbreviatorem, cito gratiam invenit, verum etiam quia tum Curiae tum Scholae magnopere cupiebant possidere Sacrorum Canonum syllogem, in qua inter se repugnantia et inutiliter repetita abessent. Accedit quod allegatae auctoritates generatim de tuta eius spondebant doctrina.

Decreti conscriptio et explicatio canonum, qui specie inter se discrepabant, disciplinae iuris canonici parem dignitatis locum impertierunt illi, quo eminebat ius civile, ab Irneriana schola ad celsa fastigia provectum; una simul communi Ecclesiae disciplinae pollentem attulerunt vigorem, qui quantum secum ferret utilitatis subsecuta saecula demonstrarunt. Theologiae et sacrorum canonum cultores mutua quadam contentione exscripta locosque ferendo, interpretando, enodando, conciliando, magnopere profuerunt, ut constabiliretur unitas, innixa fundamentis tum theologicis tum iuridicis, disciplinae optimae: indeque et ingeniis et moribus magnum exstitit emolumentum, Ecclesiastici iudices deinceps poterant firmiter et tuto ius in usum actionemque vitae deducere.

Nihilo secius silentio praeterire nec possumus nec volumus errores, in quos Gratianus lapsus est: exscripta falsa vel dubia in *Concordiam* recepta; iuridica antiquitatis documenta, minoris aestimanda, saepius allegata; mendosae historicae inscriptiones haud paucae prolatae. Nec dicimus nonnullas eius sententias non congruere cum doctrinis aetate posterioribus, quae eas refellerunt vel emendarunt.

[2] *Dictum Gratiani* ante c. I, D. XX.

Certo excusabilia sunt huiusmodi errata in tam ponderosae molis opere; at eadem haud minore necessitate exquisiverunt correctionem Decreti, quam nonnulli Romani Pontifices, praesertim Gregorius XIII, eximiis ecclesiasticis viris demandarunt et alii excellentissimi viri docti postea prosecuti sunt.

Manifesto oportet, Romanorum Correctorum editio, in magnam inserta collectionem, quae *Corpus iuris canonici* constituit, permaneat. Attamen nihil prohibet, quin etiam omnino optabile est, ut, quemadmodum laudabiliter a quibusdam propositum est, typis cudenda paretur nova critica editio: ita hac in re historiae decursus patebit; evidentiore in lumine ponentur rationes et viae, quibus opus conditum est, necnon explanationum sensus, egregii Camaldulensis coenobitae promerita eiusque industriae processus; nodosae et intricatae exsolventur quaestiones quae Romanae Ecclesiae disciplinae progressum indagantibus interdum occurrunt. Haec autem critica editio conficienda est, prout nunc temporis ars et ratio exigit: nam Friedbergensis editio, quamvis indubiis laudibus praestet, iam non satisfacit votis eorum, qui in rimanda iuris canonici historia praeminent.

III. Saepius iuridicae disciplinae tum civili, tum canonicae, et eius contextibus, legibus, codicibus ii qui in ea rudes et imperiti sunt, inamabilis et severi vultus lineamenta fingunt: ibidem nihil aliud reperiunt praeter *fas* et *nefas* adsidue ingeminata nomina. Inde liquidum est ipsos eam non callere et, prorsus evidentius, in eius penetralia ingressos non esse. Quodvis humanarum legum corpus refert sui cultum auctoris, sive is singulus homo est, sive consociatio, sive natio. Antiquae Urbis amplitudo et dignitas suo ipso nitore collustrarunt gravitatem legum duodecim tabularum, quae, ut *Livius* [3] ait, in « immenso aliarum super alias acervatarum legum cumulo » « fons omnis publici privatique iuris » exstabant.

Nonne lex Dei, etiam antiqui Foederis, quae lex timoris appellata est, tantummodo cum ad novam compararetur, supernam maiestatem et paternam clementiam Creatoris et Magistri maximi, quasi splendidis emissis radiis, praetulit? Qui solum metu correpti illam verentur, o quam alio obtutu eam aspiciunt ac Psaltes contemplabatur: « *Quam dulcia palato meo eloquia tua! super mel sunt ori meo* ».[4]

Numquid Christi lex, caritatis lex, poterat carere lineamentis, quae eam reddunt amabilem? Poterat eius Ecclesiae legi materna benignitas

[3] l. 3 n. 34.

[4] *Ps.* 118, 103.

abesse? Minime gentium. Videbatur tamen haec sentiendi dulcedo quasi comprimi et compesci legum particularium et subsequentium, quae per saecula coaluerunt, congerie. Recentiora studia, quae in Gratiani opere versantur, demonstrarunt canonicis legibus singularem notam et laudem inesse humanitatem, illum nempe christianae doctrinae et conscientiae sensum et afflatum, qui ad « investigabiles divitias Christi »[5] hominis animum admovet et qui illam ita extollit, ut haud infitiendam Romani iuris celsitatem prorsus transvehat.

In Gratiani Decreto, ob ipsa varia, quae ibidem proferuntur, auctorum documenta, perquam solido inveniuntur consociata foedere theologia et ius canonicum : hoc nempe illic in profundum christianae revelationis agit radices, inde almos haurientes latices, qui sunt *temperantia, humanitas, asperitatis remissio, caritas.* Quibus virtutibus et temperamentis iam ab initio iuri canonico proprius inductus est color et, quasi sigillum cera impressum, applicata est *aequitas christiana,* quae brevi in *aequitatis canonicae* formam transivit. In nonnullis operibus, quae Gratiani Decreto aetate antecesserunt, ut in *Libro de misericordia et iustitia* Algeri Leodiensis, in *Libro de vita christiana* Bonitii, Sutrini Episcopi, in *Panormia* Ivonis Carnutensis novo iubare emicat radiatque caritas, cuius spiritus intimam Ecclesiae vitam movent et alunt.

Apud Gratianum catholica doctrina numquam hoc spoliatur temperamento, quo destrictum ius materna et ad miserandum propensa caritas lenit ac mitigat, temperamentum inquimus, quo Romani Pontifices et Sancti Patres ecclesiastici iuris auctoritatem imbuerunt. Oporteret hic allegari integram causam XXIII alterius Decreti partis ac primas *Distinctiones causae* XXXIII (quaest. III), quibus celeberrimus tractatus *de Poenitentia* constat.

Quomodo obsurdescere poterant animi Ecclesiae Christi pastorum supplicibus sine intermissione vocibus, quibus caritas paternae urget mentis praecordia? « *Cogunt enim multas invenire medicinas multorum experimenta morborum. Verum in huiusmodi causis, ubi per graves dissensionum scissuras non huius aut illius hominis periculum, sed populorum strages iacent, detrahendum est aliquid severitati, ut maioribus malis sanandis caritas sincera subveniat* ».[6] Magnum hoc sonet monitum iis omnibus, qui aliquod munus homines regendi exercent, legum conditoribus et iudicibus! Ubinam aptius potiusque illustrantur animi dotes,

[5] *Eph.* 3, 8.

[6] C. XXV, D. L.

quas Pastorales Litterae S. Pauli Apostoli ab moderatoribus flagitant, quam in Distinctionibus primae partis Decreti? [7]

Romani Pontificatus defensio, eius actio, quae Christiades regit et in unum consociat, ecclesiastica vita, sacrarum rerum mercatura et laicorum usurpationibus exsoluta, patrimoniorum ordinatio, spiritualis christifidelium cultio praesertim sacramentorum usus et frequentia, socialis vitae officia, domesticus coniugum convictus, sacra liturgia, iudicia et poenae, et haec omnia locupletissime expositis iuris fontibus illustrata: haec est summa paene immensi operis, quod « *Magister Gratianus, divinae paginae doctor egregius* » [8] scripsit.

De canonicis collectaneis antiquioris Medii Aevi adfirmatum est fusiorem notitiam, quam super his praesens attulit aetas, magis magisque declarare magnum earum pondus atque momentum quod attinet ad historiam opinionum ac doctrinarum, etiam de Ecclesiae vita institutionibus ac regimine.[9] Quod quidem verius quadrat ad *Decretum* Magistri Gratiani, nam id, quasi splendidis illuminans res coloribus, plane testatur, quonam afflatu et instinctu Ecclesiae disciplina, eius Summorum Pontificum potestas, eius Antistitum sollicitudo et cura egerint ad compescenda populorum vitia et perturbationes, ad morum legis constabiliendum imperium singulis et sociatis hominibus valiturum.

Insigni Bononiensi Universitati studiorum, quae iure meritoque gloriatur de Gratiano in praeclarorum virorum suorum numerum adscito, et sibi honori tribuit immortalis eius Decreti octies saecularia sollemnia, una simul cum permultis egregiis sacrorum canonum et iuris cultoribus totius orbis terrarum, concelebrare, hodie gratulationes et vota Nostra depromimus: valeat ipsa etiam in posterum docta fingere ingenia, digna quidem, quae superiorum aetatum hereditatem excipiant atque ita ad christianae humanitatis et cultus sacrum patrimonium tuendum actuosas conferant vires. Solum enim christianae vitae et humanitatis praesidium potest impedire, quominus humanum genus in funestos barbariae errores morumque perversitatem relabatur, et, ad celsiores felicioresque ascensus per veritatis et virtutis itinera aptum, idem compellere.

Vobis denique, qui docta opera et sollerti industria vestra huic celebrationi parem rei gravitati nitorem comparastis, caelestium munerum copiam invocamus, et horum pignus Apostolicam Benedictionem ex animo impertimus.

[7] D. XXV, ad D. L.

[8] *Cod. Mon. Lat.* 1608½ in *Archiv für kath. Kirchenrecht*, vol 69, 1893, pag. 382.

[9] Cfr. Ghellinck S. I., *Le mouvement théologique du XII siècle*, pag. 417.

NUNTII RADIOPHONICI

I

AD CLERUM POPULUMQUE IAPONIAE, IN DIE PASCHATIS RESURRECTIONIS D. N. IESU CHRISTI *

Dum sollemni hoc die Romae ac toto terrarum orbe aera sacra Christum e sepulcro resurgentem annuntiant, horum concentuum comes, vox Nostra, Iaponi, radiophonice vos alloquitur. Ad vosmet affandum vocati, libenter hisce concedimus votis, quia diu optavimus palam facere et declarare, quinam erga vos alte repositi sincerique caritatis animo Nostro sensus inhaereant. Tanto terrarum spatio et pelagi tractu hinc seiuncti, paschale gaudium adprecantes, benedicimus vobis, Sacri Pastores, sacerdotes, missionales, omnesque Ecclesiae filii; itemque fausta, salutaria ac bona cuncta percupimus ceteris universis, qui ex Iaponica inclita estis gente. Fatemur vestra Nos trepida amantique voluntate prosequi; ac, quemadmodum ob tristia quae istic accidunt, Nos moeste, ita ob laeta, quae vobis eveniunt, iucundissime tangi. Siquidem voluntatis Nostrae in vos inclinatio efficit, ut omnia, quae vos commovent, quasi reciprocantes undae, in animi Nostri affectus recidant. Magni enim pendimus Iaponicam gentem eiusque prisca decora et egregias laudes. Magni pendimus eius comitate conditam gravitatem, firmam in agendo et patiendo constantiam, officiorum et communis utilitatis retinentissima studia, ad ingenuas artes miram propensionem, solidum suavemque familiae cultum, cui, proh dolor, nunc afferuntur haud parva pericula et damna. Aliud addimus, quod tacere non possumus. Gratulamur siquidem Evangelium — quod quidem vobis primum a Sancto Francisco Xaverio invectum est, ac nunc a tot strenuis missionalibus renuntiatur — maiorem apud vos aestimationem, benevolentiam, oblectationem parere. Cum persuasum Nobis sit Evangelii gloriam et lumen, veritatis et caritatis plenitudinem, omnium bonorum, quae a Deo proficiscuntur, summum esse fastigium, atque Christi gratiam naturam perficere, quid salutarius, quid praestantius percupere vobis valemus et volumus, quam ut albescens lux augescat istic in meridiem? Benignissimus Redemptor, intuitus nondum exorsam saeculorum fugam, vaticinatus est multos ex Oriente convivio caelestis Regni assessuros.[1]

* Datus die 13 Aprilis mensis a. 1952.

[1] Cfr. Luc. 13, 29.

Utinam id optabile contingat dilectae Nobis Iaponiae, pro cuius prosperis et secundis eventibus una cum his universis qui catholico nomine censentur, adsiduas Dei Numini admovemus preces: « O Rex gentium et desideratus earum... O Oriens, splendor lucis aeternae et sol iustitiae »...[2] propitius annue Iaponis, quos diligis quosque Nos etiam in Te vere diligimus.

Paschalia sollemnia, quae hodie celebrantur, hoc in memoriam suavissime reducunt: Divinum nempe Redemptorem, postquam iniquitate hominum, quos ad veritatem virtutesque assequendas vocaverat et allexerat, crucis fuerat patibulo affixus, ex triumphata morte surrexisse. Id christianos imprimis, at omnes etiam quotquot per terrestre hoc exsilium peregrinantur, ad vitae renovationem invitat; ad vitae renovationem dicimus, qua vitia funditus eradicentur, peccata restincta moriantur, recte componantur mores, ac quasi ver novum omnium in animis efflorescat.

Hoc, quod sacri Paschatis ritus significant, Iesus Christus, mortis victor, suo praelucente lumine suaque afflante gratia mortalibus omnibus concedat; sitque penitus redintegratae confirmataeque veri nominis pacis ac prosperitatis cotidie auctioris auspicium optatissimum. Id vobis peculiari modo, carissima Iaponorum gens, quos si praeclara facinora per saeculorum decursum tantopere nobilitarunt, recens tamen tot luctus, tot ruinae funestarunt, id vobis peculiari modo ominamur ac supplici efflagitamus prece; ita quidem ut quam primum e perturbatarum rerum fluctibus eventuumque trepido discrimine feliciora tempora Deo favente emergant.

II

CHRISTIFIDELIBUS AUSTRIAE OB SACRA SOLLEMNIA, VINDOBONAE IN CATHEDRALI TEMPLO SANCTI STEPHANI POST BELLUM RESTITUTO, CELEBRATA *

Geliebte Söhne und Töchter der Stadt Wien und der österreichischen Lande!

Gerne leisten Wir der Bitte eures allverehrten Kardinals Folge, in dieser feierlichen Stunde ein Wort zu euch zu sprechen und das Werk zu segnen, zu dessen Vollendung ihr euch zusammengefunden habt.

Die Wiederherstellung des Stefandomes ist euer gemeinsames Werk. Ihr alle: Regierung und Volk, die Stadt Wien wie die Bundesländer,

[2] Antiphonae Maiores ad Magnificat.

* Datus die 27 Aprilis mensis a. 1952.

Körperschaften und Verbände aller Art wie die Freigebigkeit der Einzelnen haben es ermöglicht. Wir sahen im Bild die Zerstörungen und Verwüstungen, die der Krieg dem Dom angetan hatte. Heute steht er wieder da in seiner alten Gestalt bis in die letzten Einzelheiten, fester gefügt und widerstandsfähiger als ehedem.

Was ihr vollbrachtet, ist eine gewaltige Leistung. Wir glauben sie deuten zu dürfen als Erweis eures entschlossenen Willens, in gegenseitiger Verbundenheit der Einzelnen und der Gemeinschaft, in geduldigem Harren und zähem Wirken euch hindurchzuarbeiten durch die Unsicherheit und Not dieser Jahre in glücklichere Tage echten Wohlstands in Freiheit und Frieden, Zeiten, die der allmächtige Gott in seiner Güte und Erbarmung euch schenken möge.

Der Stefansdom ist das Wahrzeichen Wiens, eurer Stadt, der ein Ehrenplatz zukommt unter den kulturschaffenden und kulturspendenden geistigen Mittelpunkten des Erdkreises. Dieses Wahrzeichen, ein katholisches Gotteshaus und selbst beredter Zeuge katholischer Kulturkraft, das mit seinem himmelanstrebenden Turm machtvoll zu Gott und den ewigen Wahrheiten emporzieht, es mahnt euch daran, dass die Seele und das Mark jener Kultur, durch die ihr gross und reich waret, das Christentum, der katholische Glaube ist. Wenn ihr in den Nachkriegsjahren, in Jahren der Armut und der Entbehrungen es erreicht habt, dass der Dom wieder in seiner vollen Schönheit aus den Ruinen erstand, so nehmen Wir dies als euer lautes Bekenntnis zur christlichen Kultur und zum Glauben eurer Väter mit seinem ganzen Reichtum und seinem unverzichtbaren Anspruch, dem Leben bis in seine letzten Verzweigungen Sinn, Richtung und Gesetz zu sein.

Iesus Christus, Gott hochgelobt in Ewigkeit,[1] der Herr der Kirche, möge es in seiner Macht, Liebe und Gnade fügen, dass eure Stadt und euer ganzes Land immer eine Heimstätte echten und tiefen Glaubens, christlichen Ehe- und Familienlebens, heiliger Zucht und Sitte, geordneter Freiheit und sozialer Gerechtigkeit seien. Aus solchem Boden erblüht wahres Glück; auf ihm lassen sich bleibende Werke leiblicher Wohlfahrt und irdischen Fortschritts wie geistiger und sittlicher Vervollkommnung errichten.

Wien ist in seiner Vergangenheit von schweren Drangsalen heimgesucht worden und hat tödliche Gefahren über sich kommen sehen. Es hat sie alle überstanden. Seine furchtbarste Not, da die Stadt dem Untergang nahe schien, ist bezeichnet mit dem Jahre 1683. Jenes Jahr ist aber auch das Jahr des grössten Sieges, den Wien je gesehen hat. Es war nicht nur ein Sieg der Waffen, es war noch mehr ein Sieg der

christlichen Idee, Grundlage und Ausgang friedlicher Eroberungen für christliche Gesittung und Daseinsordnung.

Es beglückt Uns, dass an der Befreiung Wiens im Jahre 1683 Unser Vorgänger Innozenz XI. ganz wesentlichen Anteil hatte. Euch seien jene Ereignisse Trost und Zuversicht in der gegenwärtigen Stunde. Die väterliche Sorge und das Gebet des Stellvertreters Christi gehören euch heute ebenso wie damals. Als Zeichen dessen und als Unterpfand der alles vermögenden Vorsehung Gottes erteilen Wir den im Stefansdom und um ihn Vereinten: Unseren ehrwürdigen Brüdern euren kirchlichen Oberhirten, den hohen staatlichen Autoritäten und Behörden, allen Unseren geliebten Söhnen und Töchtern, der Stadt Wien wie dem ganzen österreichischen Land und Volk aus der Fülle des Herzens den Apostolischen Segen.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

DECRETUM

ORDINARIATUS IN BRASILIA CONSTITUITUR PRO FIDELIBUS RITUUM ORIENTALIUM

Cum fidelium rituum orientalium numerus in Brasilia residentium in dies augeatur, cumque eorum spirituali bono uberius tutiusque fovendo unitas sacri regiminis etiam atque etiam peropportuna videatur, rebus mature perpensis et peritorum in re consiliis conlatis, Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali iisdem fidelibus unicum Ordinarium omnibus facultatibus praeditum, quibus hucusque singuli latini Ordinarii fruebantur, praeficiendum censuit.

Qua de causa, in Audientia diei 26 m. Octobris anni volventis, referente infrascripto Sacrae huius Congregationis Cardinali a Secretis, Sanctissimus Dominus Noster Pius, divina Providentia, Papa XII, pro omnibus fidelibus rituum orientalium in Brasilia degentibus, unicum Ordinariatum benigne erigere atque constituere dignatus est, unico Ordinario moderandum.

Ad hoc Ordinarii munus Eadem Sanctitas Sua Emum ac Revmum P. D. Iacobum Card. de Barros Camara, Archiepiscopum S. Sebastiani Fluminis Ianuarii, elegit, ipsi facultate facta unum vel plures Vicarios Generales habendi.

Ordinarius pro fidelibus rituum orientalium in Brasilia degentibus sedulo curabit paroecias constituere, ecclesias aedificare, iuvenes in sortem Domini vocatos in Seminaria colligere et educare, genuinos ritus ac disciplinam integre servare, sacerdotes sive indigenas sive aliunde invectos fidelibus procurare, opera quaecumque sive ecclesiastica, sive socialia, sive scholastica fovere et coetera omnia quae in Domino prudenter iudicaverit.

Quodsi in aliquibus locis defuerit sacerdos pro fidelibus rituum orientalium deputatus, parochus loci bono spirituali istorum fidelium ipse provideat, facultatibus tamen ab Ordinario pro fidelibus rituum orientalium in Brasilia degentibus obtentis.

Ordinarius, de quo supra, quotannis relationem de suo ministerio ad Sacram Congregationem pro Ecclesia Orientali mittendam curabit.

Praesens Decretum vigorem habeat a die ab Excmo Nuntio Apostolico in Brasilia statuenda.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, die 14 Novembris 1951, in festo Sancti Iosaphat Martyris.

✠ E. Card. Tisserant, *a Secretis*

L. ✠ S.

† V. Valeri, Archiep. tit. Ephesin., *Adsessor*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Singulis, ut infra, datis decretis Sacri Consilii Christiano Nomini propagando Ssmus D. N. Pius Div. Prov. Papa XII dignatus est sequentes providere Ecclesias, nimirum :

Die 3 Ianuarii 1952. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Bizyenae praefecit R. D. Alexandrum Tokic, sacerdotem Archidioecesis Antibarensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Nicolai Dobrečić, Archiepiscopi Antibarensis.

Die 14 Februarii. — Cathedrali Ecclesiae Hemceuvensi R. P. Iosephum Wan Tsu-Chang.

— Titulari episcopali Ecclesiae Garrianensi R. D. Aloisium Bigirumwami, e clero saeculari indigena Vicariatus Apostolici de Ruanda, quem Vicarium Apostolicum Nyundoënsem constituit.

— Titulari episcopali Ecclesiae Astypalaeensi R. P. Iacobum Buis, e Societate Missionariorum S. Ioseph de Mill-Hill, quem Vicarium Apostolicum Jesseltonensem constituit.

— Titulari episcopali Ecclesiae Cnidiensi R. P. Ioannem Vos, e Societate Missionariorum S. Ioseph de Mill-Hill, quem Vicarium Apostolicum Kuchingensem constituit.

Die 21 Februarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Baparensi R. P. Xaverium Ariz Huarte, O. P., quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iosephi Garcia Grain, Vicarii Apostolici Portus Maldonadi.

Die 13 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Portus Piriensis R. D. Bryan Gallagher.

— Titulari episcopali Ecclesiae Amaurensi R. P. Stephanum Loosdregt, Congregationis Oblatorum B. M. V. Immaculatae, quem Vicarium Apostolicum Vientianensem constituit.

Die 20 Martii. — Cathedrali Ecclesiae de Chittagong R. P. Raimundum Larose, Congregationis Sanctae Crucis.

— Cathedrali Ecclesiae Jalpaiguriensi (noviter erectae) R. P. Ambrosium Galbiati, Pontificii Instituti a SS. Apostolis Petro et Paulo et a SS. Ambrosio et Carlo pro missionibus ad exteras gentes sodalem.

II

NOMINATIONES

Decretis, ut infra, datis Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad suum beneplacitum renuntiavit:

Die 22 Februarii 1952. — R. P. Albertum Clementem Sirgue, Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum, *Praefectum Apostolicum de Moundou.*

Die 21 Martii. — R. P. Gregorium Breen, Congregationis Sanctae Crucis, *Praefectum Apostolicum de Haflong.*

Die 28 Martii. — R. P. Adamum Grossi, Pontificii Instituti a SS. Apostolis Petro et Paulo et a SS. Ambrosio et Carolo pro missionibus ad exteras gentes, *Praefectum Apostolicum de Malda.*

— R. P. Iacobum Ireland, e Societate Missionariorum S. Ioseph de Mill-Hill, *Praefectum Apostolicum de Insulis Falkland seu Malvinis.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

MEXICAN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVI DEI MICHAËLIS AUGUSTINI PRO, SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTEREMPTI.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur.

« O vere beata mater Ecclesia, quam sic honor divinae dignationis illuminat, quam vincentium Martyrum sanguis exornat, quam inviolatae confessionis candida induit virginitas » (S. Beda s. 18. de Sanctis). Occumbens martyr victoriam de tyranno reportat, « Regnavit enim de ligno Deus ». Porro, si mystici corporis Caput occisum regnat, occisa regnant et membra.

Atrox in Mexicana ditione, paucis abhinc annis, saeviit insectatio pluresque fideles, de clero praesertim, pro christiana fide necati fuere, « cohors triumphans Martyrum » effecti. Quorum in numero Michaël Augustinus Pro accensendus videtur. Hic enim tertius e decem filiis die 13 Ianuarii anno 1891 Guadalupe in villa prope urbem Zacatecas, e piis parentibus Michaële Pro atque Iosepha Juarez natus, liberaliter ac religiose educatus fuit. Acri ac festivo ingenio praeditus in bonarum artium studio progressiones fecit atque omnium animos sibi conciliabat. Religiosam vocationem persentiens, Societati Iesu die 10 Augusti mensis anno 1911 se adiunxit. Post biennium prima vota nuncupavit. Sequenti anno, contra religionem insectatione saeviente, aufugere cum sodalibus in novitiatus domum « Los Gatos » in provincia Californiae fuit coactus. Granatae in Hispania per quinquennium studiis incubuit; Granatae in Nicaragua magisterium exercuit; in oppido Sarriá prope Barcinonem, dein in oppido Enghien in Belgio theologicas disciplinas excoluit fere usque ad finem, quum triplici chirurgicae actioni subici debuisset ob stomachi morbum, e quo convaluit. Die sancto Patri Ignatio sacro anno 1925, Presbyteratus Ordinem in Belgio suscepit. Mense Iulio

sequentis anni in Mexicum redivit paucisque diebus post, sicut ceteri sodales, in paternam domum se recepit, adactus una cum familiaribus hac illac aufugere.

Occasione arrepta impetus in ducis Obregon vitam a nonnullis iuvenibus die 13 Novembris anno 1927 nequiquam habiti, Servus Dei, eius germani fratres Humbertus ac Robertus aliique die 18 eiusdem mensis in carcerem fuerunt contrusi. Etsi nullum argumentum, vel levissimum, ex responsionibus ac interrogatoriis, quae publicae securitatis ministri adhibuerunt, Servum Dei eiusque fratres facinoris aut socios aut saltem conscios fuisse emersit, eos tamen iudici tradendos esse edicunt. Iudicium autem locum non habuit, forsan ne eorum innocentia iuridice constaret; nex vero a Reipublicae Praeside ad timorem ingerendum decreta. Quare magno apparatu largaque invitatione huius sententiae facta est exsecutio.

Die itaque 23 eiusdem mensis, hora ante meridiem decima Servus Dei eius frater Humbertus aliique duo a carcere ad locum supplicii adducuntur. Michaël, petita venia, genuflexus parumque preces effundit, surgit, manu marialis rosarii coronam gestans, sereno vultu oculos ad caelum elevans brachia in modum crucis extendens, glandum coniectu necatur; sicque eius ardentissimum martyrii votum fuit adimpletum.

Martyrem occubuisse communis fuit non modo fidelium sensus, sed plurium quoque ex adversariis: immo ex ipsis iudicibus atque carnificibus, fatente quoque ipso publicae securitatis praeside: « Bene novimus eum fuisse innocentem sed opus erat *sacerdotem* occidere ut alii formidarent ».

Quae martyrii fama nullimode defervens, atque per mundum propagata, cui plurium gratiarum eo intercedente obtentarum fama accedit, ansam dedit ad processum informativum in Mexicana Curia construendum a die 28 Septembris anno 1935 ad diem 23 Novembris insequentis anni; hic Romam fuit delatus.

Plures interim litterae Summo Pontifici fuere oblatae beatificationis causam postulantes.

Servatis itaque de iure servandis, Rmo P. Carolo Miccinelli Societatis Iesu Postulatore Generali instante, Emus ac Rmus D. Cardinalis Benedictus Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, causae Ponens, die 18 Decembris mensis elapsi anni, in Congregatione Ordinaria, dubium posuit discutiendum: *An signanda sit commissio Introductionis causae, in casu et ad effectum de quo agitur,* de eaque retulit. Emi ac Revmi Cardinales, relatione hac audita, Praelatorum officialium suffragiis auscultatis, audito quoque R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Pro-

motore Generali, rescribere censuere : *Signandam esse commissionem, si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem a subscripto Cardinali S. R. C. Pro-Praefecto relatione subsignata die Sanctitati Suae, Haec, E.morum Patrum rescriptum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Servi Dei Michaëlis Augustini Pro Sua manu signare dignata est.*

Datum Romae, die 11 Ianuarii A. D. 1952.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

II

ROMANA seu VITERBIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI ROSAE VENERINI, FUNDATRICIS INSTITUTI MAGISTRARUM PIARUM AB EIUS NOMINE NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis Servae Dei Beatificationem.*

Non sine divinae Providentiae consilio factum est ut Venerabilis Rosae Venerini Beatificationis causa post duo saecula et ultra ab eius pretioso obitu ad optatum portum appellat. Dum enim nostris temporibus familiarem puellarum educationem levitati potius quam pietati informari deploramus, veluti super candelabrum per beatificationis honores pia magistra, Magistrarum Piarum mater, Rosa Venerini ab Ecclesia in exemplum sectandum et in patrocinium obtinendum apponitur. Gaudeant Viterbienses, in quorum urbe anno 1656 nata est pluresque annos commorata, gaudeant Romani cives, quia hic aliquandiu magisterium exercuit, Institutum firmavit, supremumque diem anno 1728 sanctissime explevit.

Vix dum Institutum ab ea conditum potuit, beatificationis causae initium dedit, quae feliciter processit. Pius enim XI fel. rec. Commissionem Introductionis causae Sua manu anno 1928 signavit. Historica nostrae Congregationis sectio ingentem documentorum molem undique collegit, quae totum eius vitae cursum illustrat, heroicasque virtutes evidenter commonstrat. Idcirco huic Sacrae Congregationi via patefacta

est, ut post triplicem disceptationem die 6 Martii a. 1949 Ssmo D. N. approbante, decretum super heroicis virtutibus edere posset; constructis autem processibus super miraculis, haec pariter fuere approbata die 13 Ianuarii anni huius.

Verum ad actorum iuridicum complementum, antequam ad Beatificationem possit procedi ultimum disceptandum est dubium: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto procedi possit ad sollemnem Venerabilis Servae Dei beatificationem.*

Dubium hoc a Revmo Cardinali Alexandro Verde, causae Ponente in Generali huius Congregationis coetu coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 29 Ianuarii mensis anno hoc propositum fuit, cui omnes, quotquot aderant, Patres Cardinales, Officiales Praelati, ac Consultores theologi unanimiter affirmative responderunt, Beatissimus vero Pater Suam mentem aperire ad hunc usque diem distulit, praesentes rogans ut una Secum Deum adprecarentur ut suum beneplacitum dignaretur apertius manifestare.

Hunc itaque diem natalis Sui et in Summum Pontificatum creationis anniversarium, selegit ut supremam sententiam ederet. Quapropter Rmos Cardinales Alexandrum Verde, causae Ponentem, ac subscriptum, Sacrorum Rituum Congregationis Pro-Praefectum, necnon R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Generalem Promotorem meque Secretarium arcessivit, sacroque mysterio litato edixit: *Tuto procedi posse ad Venerabilis* Rosae Venerini *sollemnem Beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari, in acta Sacrae Rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de sollemnibus Beatificationis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 2 Martii, Dominica I in Quadragesima, anno Domini 1952.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

DECRETUM

INDULGENTIIS DITATUR PIAE INVOCATIONIS RECITATIO

Sacra Paenitentiaria Apostolica, vi facultatum a Ssmo D. N. div. Prov. Pp. XII sibi tributarum, christifidelibus universis, qui piam recitaverint invocationem: « *Domine, doce nos orare* », Indulgentias, quae sequuntur, benigne concedit: 1) *partialem trecentorum dierum,* saltem corde contrito lucrandam; 2) *plenariam,* suetis conditionibus, semel in mense acquirendam, si quotidie per integrum mensem eadem invocatio devote recitata fuerit. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, e S. Paenitentiaria Apostolica, die 30 Aprilis 1952.

N. Card. Canali, *Paenitentiarius Maior*

L. ✠ S.

S. Luzio, *Regens*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 29 aprile 1952, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. Manuel Antonio Pulido Méndez, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica degli Stati Uniti del Venezuela, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Mercoledì, 30 aprile 1952, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Barone Dott. Giuseppe Kripp, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica Federale di Austria, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Sabato, 3 maggio 1952, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. José Félix Aramburú, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica del Perù, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Martedì, 13 maggio 1952, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. Francesco Giorgio Mameli, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica Italiana, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato, in data 8 maggio 1952, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare l'Illmo e Revmo Monsig. Principi Primo, *Economo e Segretario della Reverenda Fabbrica di San Pietro.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

17 giugno 1949. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore dell'Associazione Tedesca di Santa Cecilia, di Lucerna* (Svizzera).

27 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore di San Giuseppe di Annecy.*

30 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore dell'Œuvre de Saint-Paul (Apostolat par la presse) di Friburgo* (Svizzera).

13 ottobre 1950. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Piazza Adeodato Giovanni, *Protettore delle Suore Terziarie Carmelitane Scalze di S. Teresa* (Messico).

11 dicembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore dei Missionari dello Spirito Santo* (Messico).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Suore della Croce del Ssmo Cuore di Gesù* (Messico).

24 marzo 1952. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle Suore Missionarie Catechiste del Sacro Cuore di Gesù* (Napoli).

26 » » S. E. Revma Monsig. Bertoli Paolo, Arcivescovo tit. di Nicomedia, *Delegato Apostolico in Turchia.*

4 aprile » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore delle Suore del Sacro Cuore del Verbo Incarnato* (Roma).

8 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore delle Suore dell'Addolorata Serve di Maria* (Nocera dei Pagani).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore dei Missionari di Nostra Signore de « La Salette »* (Roma).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore degli Oblati di Maria Vergine* (Roma).

18 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Canali Nicola, *Protettore dei Frati Francescani dell'Atonement* (New York).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle Figlie di Nostra Signora della Nere* (Savona).

23 aprile 1952. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore dei Missionari di San Francesco di Sales* (Annecy).

28 » » S. E. Revma Monsig. de Furstenberg Massimiliano, Arcivescovo tit. di Palto, *Internunzio Apostolico in Giappone*.

6 maggio » L'Illmo e Revmo Monsig. Pietro Palazzini, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica*.

Assistenti al Soglio Pontificio:

16 ottobre 1945. S. E. Monsig. Anaya y Diez de Bonilla Gerardo, Vescovo di San Luigi Potosì.

30 dicembre 1949. S. E. Monsig. de Llobet Gabriele, Arcivescovo di Avignone.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

17 dicembre 1947. Monsig. Chaix Pietro, della diocesi di Frejus.

» » » Monsig. Sivan Giuseppe, della medesima diocesi.

25 maggio 1949. Monsig. Burke Carleton Guglielmo, dell'arcidiocesi di Edmonton.

30 dicembre 1949. Monsig. Huet Roberto, della diocesi di Orleans.

22 febbraio 1950. Monsig. Villot Giovanni, dell'arcidiocesi di Lione.

9 marzo » Monsig. Ricaud Ludovico Vittore Stefano, della diocesi di Tarbes e Lourdes.

20 luglio » Monsig. Glorieux Palemone, dell'arcidiocesi di Cambrai.

Prelato Domestico di Sua Santità:

18 novembre 1946. Monsig. McRae Alberto Alessandro, della diocesi di Alexandria nell'Ontario.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

7 settembre 1950. Al signor Le Cour Grandmaison Giovanni, dell'arcidiocesi di Parigi.

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Silvestro Papa:

23 dicembre 1948. Al signor Martel Leone, della diocesi di Marsiglia.

An. et vol. XXXXIV 3 Iunii 1952 (Ser. II, v. XIX) - N. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

RANCHIENSIS ET NAGPURENSIS (RAIGARHENSIS - AMBIKAPURENSIS)

A DIOECESI RANCHIENSI PARS ILLA SEPARATUR TOTUM COMPLECTENS CIVILEM DISTRICTUM DE RAIGARH ET MAIOREM PARTEM CIVILIS DISTRICTUS DE SURGUJA; A DIOECESI VERO DE NAGPUR ALTERA ISTIUS DISTRICTUS PARS, ATQUE EX ITA AVULSIS TERRITORIIS NOVA EFFORMATUR DIOECESIS, « RAIGARHENSIS - AMBIKAPURENSIS » NUNCUPANDA, QUAE SUFFRAGANEA CONSTITUITUR METROPOLITANAE ECCLESIAE CALCUTTENSI.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Laetissimo sane animo facere non possumus quin videamus rem christianam ubivis ita administrari ac regi ut exinde maiora in dies incrementa satis portendat. Ad quod assequendum non parum certe iuvat recta ecclesiasticarum ditionum circumscriptio, quae temporum et locorum adiunctis, quantum fieri possit, respondeat. Quam ob rem, libenter accipientes preces ad hanc S. Sedem a venerabili Fratre Anschario Sevrin, Episcopo Ranchiensi admotas, habitis prius tum hodierni Ordinarii Nagpurensis quod ad eum spectat, consensu, tum venerabilis Fratris Petri Leonis Kierkels, Archiepiscopi titulo Salaminensis et in India Iternuntii Apostolici, ad rem favente sententia, de venerabilium

Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, suppleto, quatemus opus sit, aliorum quorum interest vel eorum qui sua interesse praesumant, consensu, re plene cognita, supremae Nostrae potestatis plenitudine ea quae sequuntur decernimus.

A Dioecesi Ranchiensi territorium illud seiungimus quod totum civilem districtum de Surguia complectitur et maiorem partem civilis districtus de Raigarh, quae intra ipsius dioecesis limites exstat; a dioecesi vero Nagpurensi reliquam eiusdem districtus de Raigarh partem ad hanc dioecesim spectantem. Ex ita avulsis territoriis novam erigimus et constituimus dioecesim, iisdem circumscriptam limitibus quibus duo quos memoravimus districtus terminantur, quam ab urbibus *Raigarh* et *Ambikapur* « *Raigarhensem - Ambikapurensem* » nuncupandam volumus. Huius novae dioecesis sedem episcopalem in *Patthalgaum* urbe constituimus, quam propterea ad civitatis episcopalis dignitatem extollimus. Episcopi vero cathedram in templo illo figimus quod Episcopus ad dioecesim ipsam primus eligendus aptiorem ad rem aestimaverit, quod propterea ad Cathedralis templi gradum ex nunc evehimus, eique et pro tempore Raigarhensibus-Ambikapurensibus Episcopis omnia attribuimus iura, privilegia, insignia, honores et gratias, quibus ceterae Cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur et gaudent, illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus quibus ceteri astringuntur. Dioecesim autem nunc erectam suffraganeam constituimus Metropolitanae Ecclesiae Calcuttensi, cuius proinde Archiepiscopi metropolitico iuri Episcopos pro tempore Raigarhenses-Ambikapurenses subiectos decernimus. Quum vero praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in nova hac dioecesi Canonicorum Capitulum modo constituatur, indulgemus ut interim pro Canonicis e clero vel in ipsa urbe Potthalgaum vel in propinquioribus locis degente Consultores dioecesani, ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Mensae episcopalis dotem constituent congrua redituum et bonorum pars si quae sint, ad territoria, ex quibus nova haec dioecesis est efformata, pertinentium nec non Curiae emolumenta et oblationes quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent. Quod autem attinet ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis vel Administratoris, sede vacante, electionem, ad illorum qui in sortem Domini vocati sunt institutionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi servanda iubemus quae sacri canones et decreta synodalia in Indiis Orientalibus vigentia praescribunt.

Ad quae omnia ita disposita et constituta exsequenda venerabilem

Fratrem in India Internuntium Apostolicum vel eum qui Internuntiaturae illi harum Litterarum exsecutionis tempore praeerit deputamus eique necessarias et opportunas attribuimus facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto ei onere authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum ad S. Congregationem de Propaganda Fide quamprimum transmittendi. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis eadem prorsus adhibeatnr fides, quae hisce ipsis Litteris ostensis adhiberetur. Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus derogamus, non obstantibus. Nemini ergo liceat hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, commissionis, decreti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, die tertio decimo mensis Decembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, Pontificatus Nostri tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario

E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc., *Decanus Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXII, n. 86.

II

DE CHIQUITOS
(DE NUFLO DE CHAVEZ)

A VICARIATUS APOSTOLICI DE CHIQUITOS IN REPUBLICA BOLIVIANA TERRITORIO PARS DISTRAHITUR, EX QUA NOVUS ERIGITUR VICARIATUS APOSTOLICUS, « DE NUFLO DE CHAVEZ » NUNCUPANDUS.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ne sacri Pastores, ob nimiam sibi commissi territorii amplitudinem, in suo obeundo numere praeter vires graventur, neve ob eandem causam christianae rei administratio quid detrimenti capiat, solet Apostolica Sedes, cum id per rerum adiuncta licet, territoria eiusmodi dispertire et novas exinde condere diciones. Quam ob rem libenter preces admittendas duximus, quibus, christifidelium regimini aptius consulendi et catholicae religionis facilius propagandae causa, a Nobis postulabatur ut ex terris Vicariatus Apostolici de Chiquitos in Republica Boliviana partes distraherentur, quibus alius erigeretur Vicariatus Apostolicus. Collatis igitur consiliis cum dilecto Filio Nostro Petro, tituli S. Crucis in Hierusalem, S. R. E. Presbytero Cardinale Fumasoni Biondi, S. Congregationis de Propaganda Fide Praefecto, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant, consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a quem memoravinus Vicariatu Apostolico de Chiquitos illam territorii partem distrahimus quae totam civilem provinciam de Nuflo de Chavez complectitur, ipsamque in novum erigimus et constituimus Vicariatum Apostolicum « De Nuflo de Chavez » nuncupandum, quem dilectorum filiorum Provinciae Bavarensis Fratrum Minorum sodalium curis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, committimus. Novo autem huic Vicariatui de Nuflo de Chavez eiusque pro tempore Praesulibus omnia attribuimus iura, privilegia, honores et potestates quibus ceteri Vicariatus Apostolici eorumque

Vicarii iure communi gaudent, eosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus quibus ceteri astringuntur.

Quae omnia ita disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem Litteris haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, commissionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere, vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, die tertio decimo mensis Decembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, Pontificatus Nostri tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXII, n. 85.

III

DE BUKOBA
(DE KAGERA INFERIORE)

A VICARIATU APOSTOLICO DE BUKOBA TERRITORII PARS SEIUNGITUR ET NOVUS ERIGITUR VICARIATUS APOSTOLICUS «DE KAGERA INFERIORE» NUNCUPANDUS, QUI SAECULARI CLERO EX EODEM LOCO COMMITTITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ob divinitus Nobis commissum supremi Apostolatus officium diligentissime curare debemus ut ex ecclesiasticis ditionibus, adhuc Missionalium curis concreditis, in quibus catholica res valde profecerit, partes

distrahantur novaeque exinde erigantur circumscriptiones, aliis committendae Antistitibus, qui eas sub suo regimine positas, facilius utiliusque administrare valeant. Cum itaque in Tanganikensi Africae Orientalis regione Vicariatus Apostolicus de Bukoba, vigilantiae navitatique commissus sodalium e Societate Missionariorum Africae (vulgo « Patrum Alborum »), eorumdem sollertia atque industria tam laeta religionis incrementa cepisset, ut frequens ibidem clerus saecularis, ex illo ipso loco ortus, floreret, visum est Vicariatum eundem in duas partes dividere, quarum in una saecularis, quem diximus, clerus operam aptius sacro ministerio exercendo et catholico nomini diffundendo navaret. Nos igitur, favente ad rem habita sententia venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titulo Apameni in Bithynia et Apostolici Delegati in Africa Orientali et Occidentali Britannica, re mature perpensa, de consilio venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositorum, a quem memoravimus Vicariatu Apostolico de Bukoba integros civiles districtus de *Kiziba* et de *Missenyi* atque districtus civilis de *Kiyania* partem, quae ad occidentalem ripam fluminis *Nyono* sita est, Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, suppleto, quatenus opus sit quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, distrahimus. Ex quo avulso territorio novum erigimus et constituimus Vicariatum Apostolicum, a *Kagera* flumine, eas regiones interfluente, « De Kagera Inferiore » nuncupandum, quem curis cleri saecularis ex eodem loco oriundi, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, concredimus. Novo autem huic Vicariatui Apostolico de Kagera Inferiore eiusque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates quibus ceteri Vicariatus Apostolici eorumque Antistites iure communi gaudent, eosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur.

Quae omnia, ita disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem quae hisce ipsis Litteris haberetur ostensis. Nemini porro hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero

id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, die tertio decimo mensis Decembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, Pontificatus Nostri tertiodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton, Apost.*
Iosephus Caprio, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXII, n. 99.

IV

MBULUENSIS

PRAEFECTURA APOSTOLICA MBULUENSIS AD VICARIATUS APOSTOLICI GRADUM ET DIGNITATEM, IISDEM SERVATIS NOMINE ET LIMITIBUS, EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Non mediocri profecto afficimur laetitia quotiescumque Nobis nuntiatur in aliqua orbis terrarum parte christianam rem valde profecisse. Quod modo evenisse cernimus in Praefectura Apostolica Mbuluensi, intra Tanganikenses Africae Orientalis fines, quae a sodalibus Societatis ab Apostolatu Catholico tam sollerti studio exculta fuit, ut, praesertim postremis hisce temporibus, magna assecuta sit incrementa atque digna propterea videatur quae ad maioris dignitatis gradum provehatur. Quamobrem, de consilio venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum, audita sententia venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titulo Apameni in Bithynia et in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati Apostolici, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant, consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, supremae Nostrae potestatis plenitudine, Apostolicam quam supra diximus Praefecturam Mbuluensem, iisdem servatis nomine ac

limitibus, in Vicariatum Apostolicum erigimus et constituimus, eumque eiusdem Societatis ab Apostolatu Catholico sodalibus, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, committimus, minime dubitantes quin, tam sollertibus operariis dominicum agrum colentibus, catholicum nomen in regione illa floreat in dies magis. Ad novum igitur hunc Vicariatum Mbuluensem iura et onera spectabunt, quae ceterorum Vicariatuum sunt propria. Eius vero pro tempore Praesulibus hinc iura, privilegia et potestates competent, hinc onera et obligationes, quae communiter eiusmodi Praesulibus competunt. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum trasumptis vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce ipsis Litteris haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere, vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, die decimo mensis Ianuarii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo, Pontificatus Nostri tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario

E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc., *Decanus Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXIII, n. 11.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TEMPLUM IN HONOREM SANCTI VINCENTII FERRERII DEO DICATUM IN URBE AC DIOECESI VALENTINA EXSTANS HONORIBUS BASILICAE MINORIS INSIGNITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — In templis, quae ab Hispanis honori Sancti Vincentii Ferrerii fuerint excitata, Aedem Valentinam principem accepimus locum obtinere. Quae autem, post urbem Valentiam in libertatem vindicatam, eleganti manu exstructa, saeculo proxime elapso tota fere est deleta. Novum Templum stipe collecta, anno MCMXXI, ad finem fuit perductum idemque opere et artificio maxime commendatur. Probatur potissimum structurae genus, quod « Gothicum » appellant, aula in quinque partes divisa, maximum altare, post perturbationem Hispaniensem, anno MCMXXXVIII, ad exquisitae artis rationem confectum. Tabulae quoque pictae in haud mediocre vertunt ornamentum Aedis, in cuius officiis plures sodales Dominicani alacres versantur quamque Christifideles perfrequentes adeunt pietatis ac religionis causa. Preces igitur ad Nos delatae sunt ut hoc Templum, tot laudibus illustre, Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus: quae vota, Venerabilis Fratris Marcelli Olaechea Loizaga, Valentini Archiepiscopi, ampla commendatione suffulta, libenti animo statuimus explere. Quapropter, audito Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Sancti Vincentii Ferrerii, in urbe et Archidioecesi Valentina exstantem, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac

definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis Iulii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

II

SANCTUS FRANCISCUS XAVERIUS DIOECESIS JOLIETIENSIS IN ILLINOIS PRAECIPUUS CAELESTIS PATRONUS CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam — Non ita pridem ab hac Apostolica Sede constitutas dioeceses expedit peculiari uti praesidio superno quo vigeant magis atque felicioribus augescant incrementis. Cum igitur Venerabilis Frater Martinus Dewey McNamara, Episcopus Jolietiensis in Illinois, a Nobis petiisset ut Sanctum Franciscum Xaverium, Evangelii praeconem clarissimum, suae Ecclesiae Patronum Caelestem renuntiare dignaremur, vota huiusmodi libenti animo statuimus explere ea quidem mente ut illius regionis populus christianus, in tanto temporum discrimine, Catholicae Fidei institutis penitus haereret. Quapropter, audito Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine harum Litterarum vi perpetuumque in modum Sanctum Franciscum Xaverium, Confessorem, Praecipuum dioecesis Jolietiensis in Illinois Caelestem apud Deum *Patronum* constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus et privilegiis liturgicis quae principalibus dioecesium Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare po-

terunt, nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis Iulii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

IN CIVITATE ANNECIENSI ECCLESIA PRIMARII ORDINIS VISITATIONIS ASCETERII BASILICAE MINORIS TITULO AC DIGNITATE AFFICITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Permulta sane, cum in Helvetia tum in Gallia ac praesertim in Sabaudia exstant loca, quae sanctus Franciscus Salesius et dictis et scriptis et tandem praesentia sua collustravit suaque sanctitate Deo mancipavit et ad veram Religionem fortiter suaviterque redegit. Quae inter autem eminet fulgetque prae ceteris pervetusta illa Anneciensis urbs, quippe cum Sanctus idem, ad Religiosam Visitationis Familiam una cum Sancta Ioanna Francisca « de Chantal » sapienter sancteque condendam, provide eam delegerit, in qua postea ipsorum sacra Corpora condita sunt et etiam nunc, nonnullis frustra oppugnantibus Gallicae perturbationis periculis, in Ecclesia primi Visitationis asceterii pie asservantur. Est quidem sacra haec Aedes in summo colle, civitati amoenoque lacui imminente, posita, tanta magnitudine nec minori praedita pulchritudine, ut, peregrinantium more, magnam civium, finitimorum et de exteris quoque nationibus multitudinem, sacras Sanctorum Reliquias ibidem veneraturam, quotannis alliceret. Nos Ipsi, inter Patres Cardinales adhuc constituti, haud secus Achilles Ratti, qui postea Pius Pp. XI, fel. rec., proximus Decessor Noster fuit, Ecclesiam ipsam, invisimus. Quae quidem prope primarium Ordinis Visitationis asceterium, ineunte vicesimo saeculo, denuo exaedificata, per Venerabilem Fratrem Nostrum Fridericum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Tedeschini, Episcopum Tusculanum, No-

strum Datarium eiusdemque Ordinis Patronum, sollemni consecratione, multis Galliae Episcopis et sacerdotibus adstantibus fidelibusque plaudentibus, anno MCMXLIX, donata est. Eodem insuper Templo, sacra supellectili pretiosisque paramentis dotato atque artis operibus affabre praediviti, Capellani a Sancto Francisco Salesio nuncupati et, per Litteras Apostolicas sub anulo Piscatoris die II mensis Augusti anno MCMXIII datas, a Beato Pio Pp. X Decessore Nostro, iure statuti, navitate non minus quam pietate inserviunt. Quae cum ita sint, Venerabilis Frater Augustus Leo A. Cesbron, Episcopus Anneciensis, proprio nomine, utriusque Cleri nec non Visitationis Monialium, Optimatum universique populi, enixas Nobis adhibuit preces ut eandem Ecclesiam ad dignitatem et honorem Basilicae Minoris benigne evehere dignaremur. Nos porro, ne tanta erga sanctum Franciscum Salesium et sanctam Ioannam Franciscam « de Chantal » Cleri fideliumque pietas congruenti careat praemio, quin ut in bonum animarum magis magisque floreat, huiusmodi precibus, amplissima laudati Cardinalis Episcopi Tusculani commendatione suffultis, annuendum perlibenter censuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum memoratam Ecclesiam primarii Ordinis Visitationis asceterii, in civitate ac dioecesi Anneciensi exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* exornamus, omnibus cum iuribus ac privilegiis liturgicis, quae Ecclesiis itidem insignibus rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri; si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XVII mensis Augusti, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

CAROLUS GRANO
Magister Officiorum Secretariae Status

IV

VENERABILIS DEI FAMULA ROSA VENERINI, VIRGO, MAGISTRARUM PIARUM FUNDATRIX, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Mitis in omnes, praesertim in iuventutis subolem, Salvator qui, suave arridens, iussit parvulos ad se venire (*cfr. Matth.*, XIX, 14), per Ecclesiae Suae filios filiasque iis consulere non desinit et opitulari, Neque solum sunt qui, Illius perciti caritate, tenellis miserorum corporibus curam adhibeant, sed etiam, quod est potius habendum, pueriles animos ad pietatem informent optimisque excolant institutis. Quae ars, si ex virtutis praescripto exerceatur, in maximum solet vertere hominum societatis commodum, et qui ita ei institerint, ii praecipua laude non immerito feruntar; « si enim », ut ait Sanctus Bernardus, « pium est praebere escam corpori, multo misericordius escam animae impartiri, quod est proprie magistrorum » (*Sermo I in Nat. Dom.*; P. L., CLXXXIV, 829). In huiusmodi beneficiorum auctoribus numerum obtinet sacra virgo Rosa Venerini, quam Beatorum Caelitum ordinibus sollemni ritu statuimus hodie ascribere. Quasi hortus amoenus urbs Viterbium duarum honestata est decore Rosarum: altera, ex tertio ordine Franciscali, exstitit ei praesidium, altera magistra; dedit illa rarae inter homines virtutis specimen, haec ad exemplum eius se conformavit; floruit illa, gloria virginitatis circumfusa, haec nuptias non iniit nisi eas quibus iungeretur Christo. Haec igitur, cuius vitam perstringimus, nata est ibi die nona mensis Februarii, anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo sexto, e Godefrido Venerini, qui medicinam profitebatur, et Martia Zampichetti, quattuor filiorum parentibus iisque probis nec obscuri nominis. Qui infantulam, postero die salutari respersam lavacro, quasi in domesticarum virtutum sede eduxerunt eiusque ingenium utilissimis finxerunt praeceptis. Puella igitur, disciplina huiusmodi usa, cum per aetatem esset rationis capax, voti sponsione se obligans constituit Deo in asceterio deservire. At ubi ad iustum corporis modum adolevit, ad huius saeculi levia parumper deflexit studia; quibus curis distenta et sollicitata, his fere verbis solebat caeleste Numen compellare: « Domine, quid agam? Domine, vires mihi non suppetunt; Domine, nisi praesens tuleris auxilium, ab hominibus divelli nequeo ». Cum autem mors repentina sustulisset iuvenem qui eam sibi expetiverat, Rosa, rerum muta-

bilitatem pernoscens, se suaque omnia Christo permisit, quem cum amaret, casta esset, quem cum acciperet, virgo foret (*cfr. Off. S. Agnet.*), cuius complexus nullo adimeretur discessu. Rogavit ergo patrem ut sineret in sacrarum virginum collegium se abdere, qui vero, ut mentem et consilium experiretur, monialibus Viterbiensis coenobii a Sancta Catharina eam tradidit in annum. Tamen post aliquot menses in domum ex parentis obitu funestam rediit, ut matri, maerore et aegritudine affectae, assideret. Tum etiam ad sacerdotem Societatis Iesu accessit, cui in animi iudicio superioris vitae commissa detexit. Quo duce sacras commentationes ratione et via coepit obire, supplicium de se sumere voluntaria diverberatione aliisque castigationibus semetipsam discruciare. Post matris mortem atque eius, qui natu maior fuerat, fratris vastam incolens domum, Ignatiano sodale, qui ei erat a confessionibus, auctore, quotidie sub vesperum puellas ac feminas viciniae eodem advocabat ut una secum Caelitum Reginam mariali excolerent corona. Quas cum animadvertisset in christianae veritatis ignoratione versari, ad pias preces salubrem adiunxit disciplinam. Solebat tum intimos animi recessus pandere Ignatio Martinelli, eiusdem Societatis Iesu presbytero, quem deinceps triginta fere annos habebat pietatis magistrum et moderatorem omnium consiliorum. Hic, cum Famula Dei haereret, utrum, ex voto suscepto, in asceterium se concluderet, an mutato vetere promisso, ad instituendas puellas, aetate illa doctrinae paene expertes, se conferret, multum Deum precatus, respondit vitae actionem huiusmodi ei esse persequendam. Qua dubitatione sublata, virgo, cui mandatum quasi divinitus acceptum conficere religioni fuit, cum duabus sociis in domum, oblata pecunia Viterbii conductam, secessit ibique die trigesima mensis Augusti, anno millesimo sexcentesimo octogesimo quinto, scholam aperuit ubi puellae minus fortunatae gratuito Fidei discerent praecepta, legendi rationem domesticasque artes. Hoc initium sodalitatis Magistrarum Piarum quae ab auctoris cognomine postea sunt nuncupatae. Fuit Rosa egregio a natura ingenio instructa, doctrina, ut illa tempora ferebant, erudita et ad eam in alios dispertiendam apta. Quae etiam animum sortita erat firmissimum, quem nec prospera efferret fortuna nec adversa infringeret, praebuit eadem se omnibus facillimam atque virgo Deo devota filias natas e vulgo ac turba complectebatur ut mater studiosa. Ad hoc ergo divinae humanaeque scientiae parvum domicilium, quod Urbanus Cardinalis Sacchetti, loci Antistes, probaverat, frequens concurrit iuventus Viterbiensis fructusque exinde percepit amplissimos; « illa namque vox », quemadmodum ait Sanctus Gregorius Magnus, « libentius auditorum cor penetrat, quam dicentis vita commendat » (*Reg. Past.*, c. 3; P. L., LXXVII, 28).

Quamvis Ignatius Martinelli sacerdos alio fuisset in tempus avocatus ac primarum numerus sodalium deminutus neque deessent qui Magistris adversarentur setiusque de iis loquerentur, tamen Rosa propositi tenax constantiam in instituto servavit. Atque arbor novella coepit ramis felicibus exire in caelum. Anno enim millesimo sexcentesimo nonagesimo secundo, Marcus Antonius Cardinalis Barbarigo, Episcopus Faliscodunensis, compertum habens quantum e scholis illis exsisteret utilitatis, eiusmodi ludos in sua quoque dioecesi voluit patere puellis. Quod opus, a Serva Dei inchoatum et informatum, creditum fuit eius alumnae Luciae Filippini, a qua postea alia haud absimilis societas iuventuti instituendae est profecta. Haec inclita virgo, quippe quae vitam ad omnem virtutis normam exegisset, Sanctorum Caelitum promeruit honores, ita ut diceres discipulae laudes in magistram redundare. Aliis etiam in regionibus plures Rosa scholas curavit constituendas, qua in re vix dici potest quot perpessa sit aerumnas ac molestias. Fuit qui eo processerit vecordiae ut missile in religiosas mulieres ballista torqueret earumque domui ignem subiceret. Anno denique millesimo septingentesimo tertio decimo, Famula Dei in hac Urbe sedem collocavit, in qua statim frequentes puellae operam dedere Magistris. Hanc Clemens Pp. XI, Decessor Noster, amplissimo septus comitatu, non dedignatus est invisere atque sollerti antistitae eximium tribuere praeconium. Rosae ergo, utpote quae Sancti Ignatii sequeretur disciplinam, antiquissima fuit divinae gloriae propagandae cura, et ad salutem animarum consilia, cogitationes, mentis aciem illa intendit. Eam etiam progressionem fecerat ad virtutem ut summam ubique praeferret modestiam, quam maxime considerate ageret omnia, ad Dei unius voluntatem vitam accommodaret, res adversas, aegritudines, superni solacii ademptionem magno et aequo toleraret animo. Properans ad metam ac tandem caelestia gaudia praecipiens, supremam voluntatem litteris mandavit ut filias, cum earum vivendi rationem legibus iam constituisset, ad certam eiusmodi tenendam viam abiens excitaret. Quibus collacrimantibus, die septima mensis Maii, anno millesimo septingentesimo duodetrigesimo, vi morbi oppressa et morientium praesidiis rite confirmata, Romae ex vitae huius tenebris ad sempiternam lucem excessit. Rosae huius spirituali pulchritudine allecti, plurimi venerunt in funus quod in Templo a Sanctissimo Nomine Iesu appellato fuit honeste celebratum. In eadem Aede lectissima virgo sepultura est donata ut, quae ad Sancti Ignatii praecepta vitam composuisset, eadem ne mortua quidem a tanto virtutis auctore, ibidem condito, seiungeretur. Eius autem sanctimoniae famam, in dies crebrescentem, Deus caelestibus signis visus est comprobare. Quapropter Causa de Bea-

torum Caelitum honoribus ipsi decernendis agi coepta est, atque post ordinarios, quos dicunt, processus, Commissio introductionis Causae, penes Sacram Rituum Congregationem instituendae, a Pio Pp. XI, fel. mem., Decessore Nostro, die sexta decima mensis Maii, anno millesimo nongentesimo vicesimo octavo, obsignata. Apostolicis deinde inquisitionibus absolutis, de virtutibus theologalibus et cardinalibus Venerabilis Rosae Venerini fuit disceptatum; quas, omnibus expensis et perspectis, Famulam Dei heroum in modum coluisse Nos, lato decreto die sexta mensis Martii, anno millesimo nongentesimo undequinquagesimo, ediximus. Exercita postea quaestione de miraculis, quae eadem deprecante a Deo ferebantur patrata, omnique re in suetis comitiis diligenter exquisita, Nos die tertia decima mensis Ianuarii, hoc anno millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo, de duobus pronuntiavimus constare. Unum igitur superfuit discutiendum, an Dei Serva inter Beatos Caelites tuto foret recensenda; quod quidem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente seu Relatore, in generali conventu, die undetrigesima eiusdem mensis et anni, coram Nobis celebrato. Omnes autem, qui adfuerunt, cum Purpurati Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati Officiales Patresque Consultores id fieri posse cunctis suffragiis affirmaverunt. Nos tamen, pro rei magnitudine, mentem distulimus aperire quo ad eam ferendam sententiam maiorem caelestis adiumenti copiam, enixas preces ad Deum admoventes, impetraremus. Itaque, die tandem secunda mensis Martii, hoc anno, postquam sacris pie sumus operati, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, Cardinali Causae Relatore, quem diximus, Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo Sacrique Consilii religionis Ritibus praepositi Viro a secretis, atque dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ad Venerabilis Famulae Dei Rosae Venerini sollemnem Beatificationem *tuto* procedi posse ediximus. Quae cum ita sint, Nos, vota Instituti Magistrarum Piarum ab ipsius auctoris cognomine appellatarum explentes, harum Litterarum vi atque auctoritate Nostra Apostolica, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Serva Rosa Venerini, Virgo, *Beatae* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beatae imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illa quotannis recitetur Officium de Communi Virginum

cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesibus Viterbiensi, cuius intra fines Beata ipsa orta est, ac Romana, in qua diem obiit supremum, itemque in templis et sacellis ubique terrarum sitis, quibus Institutum Magistrarum Piarum ab auctoris cognomine nuncupatarum utitur, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur et, quod ad Missas attinet, a sacerdotibus omnibus, ad templa seu sacella, in quibus eiusdem Beatae festum agatur, convenientibus. Largimur denique ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Rosae Venerini, servatis servandis, supra dictis in templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate statuendis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, eadem prorsus fides adhibeatur quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV mensis Maii, Dominica III post Pascha, anno MCMLII, Pontificatus Nostri quarto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULA

AD EXCMUM P. D. MARTINUM LUCAS, ARCHIEPISCOPUM TIT. ADULITANUM, DELEGATUM APOSTOLICUM IN AFRICA MERIDIANA, QUA SUMMUS PONTIFEX, PROCLAMANS B. VIRGINEM MARIAM AD CAELOS ASSUMPTAM CUNCTAE AFRICAE MERIDIONALIS UNIONIS SUPERNAM ESSE PATRONAM, EUNDEM LEGATUM DILIGIT AD MARIALEM CONGRESSIONEM E TOTA AUSTRALIS AFRICAE UNIONE IN URBE DURBANIANA HABENDAM.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Suavi quidem animi delectatione intelleximus, Aprili mense proximo exeunte, in praeclara Durbaniana urbe, quae, et civium frequentia et copia negotiorum perspicua, praeterito ipso anno ob auctum fidelium catholicorum numerum metropolitana sedes a Nobis est constituta, Marialem Congressionem ex tota Africae Australis Unione sollemniter celebratum iri. Postquam enim, haud ita pridem, quod erat in votis Ecclesiae universae, Spiritu Sancto afflante, renuntiavimus et definivimus tamquam dogma fidei, augustam Deiparam Virginem in supernas sedes anima et corpore assumptam fuisse, Meridianae Africae Praesules, pro sua quisque suique gregis fide ac pietate, ad exacuendam magis magisque communem erga caelestem Matrem devotionem, proxima sollemnia in eiusdem honorem peragenda censuere. Quin immo instantibus precibus a Nobis iidem postulavere, ut Beatissimam ipsam Virginem ad caelos assumptam pro universo civili eorum territorio caelestem Patronam constitueremus. Quod quidem per hasce Litteras libentissime facimus Nostra auctoritate decernentes, praecipientes ac declarantes, benignissimam Virginem Mariam, singulari privilegio cum corpore ad caelum assumptam, cunctae Africae Meridionalis Unionis supernam esse Patronam. Quo autem indictae celebrationis splendor ac magnificentia per quandam Nostram praesentiam adaugeatur, te, Venerabilis Frater, qui archiepiscopali auctus dignitate, in remota ista ac dilectissima Nobis Afrorum terrae plaga Nostram iam geris personam, Legatum Nostrum deligimus ac renuntiamus, ut Mariali Congressui in civitate Durbaniana propediem habendo nomine et auctoritate Nostra praesideas. Certam igitur spem fovemus, pro tua aliorumque sacrorum Antistitum praesentia, pro fidelis populi concursu et veneratione, pro pio augustoque coetuum rituumque

decore, eiusmodi sollemnia quum in caelestis Reginae triumphum, tum in animarum utilitatem profectumque plane esse evasura. Nihil denique Nobis restat, Venerabilis Frater, nisi ut tibi potestatem quoque demus, praefinita die post Sacrum pontificali ritu peractum, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicendi, plenaria indulgentia iisdem proposita, consuetis Ecclesiae condicionibus lucranda. Quorum interea divinorum donorum in auspicium inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, universis Africae Meridianae Praesulibus eorumque cleris et fidelibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis Martii, anno MDCCCCLII, Pontificatus Nostri quarto decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Delegatis e Sodalitate « Society for Old Testament Study » e Britannia, Romae coadunatis *

When We come to expressing a word of welcome and encouragement to such an elect group of Scripture scholars, Our memory goes back at once to what Our saintly Predecessor, Damasus, well on to sixteen centuries ago, wrote to the learned St. Jerome. « I do not believe there can be a subject more worthy of conversation between us than the Scriptures ».[1] Nothing could be truer, when one reflects that from the *in principio* of Genesis to the *veni, Domine Jesu* of the Apocalypse the Holy Scriptures contain the word of God. What a precious vein of untold riches is opened up by almost any of its sentences. But We must be brief. « Pleasant is a meadow », wrote Chrysostom, « a garden is fair; but still more pleasant is the study of Holy Scripture. In the meadow we find flowers, but they quickly fade; in Holy Scripture we hear words that have the power of immortal life. In the meadow the zephyrs blow; in the Scripture the Holy Spirit breathes..... In the

* Habita die 10 Aprilis mensis a. 1952.

[1] Ep. XXXV - MIGNE *PL*, vol. 22, col. 451.

meadow there is the passing pleasure of the senses; the reading of Scripture procures advantages of lasting value to the soul ».[2]

But those spiritual advantages will be genuine and solid in proportion to one's certain and accurate knowledge of what the sacred author has said. Hence the ever-present need of devoted scholars, who in their tireless research to unfold the exact meaning of the divine word will be equipped to make wise and judicious use of that vast apparatus of biblical philology, geography, history, archaeology, textual criticism and the natural sciences, so that Eternal Truth in all its splendour may shine forth to enlighten and warm the minds and hearts of men.

It is gratifying to note from a perusal of your program, that such scholars are not lacking today in the various parts of the world, and We fondly hope that many others, who have been blessed by God with large measure of natural talent, of piety and learning, will follow you in the same praise-worthy apostolate.

You are closing your study-week on a day hallowed by the memory of the glorious triumph of Him, whose sacred person hovers over all the pages of the Bible. Its different parts, like so many converging rays, focus their light on His radiant figure, the promised, the long-expected One, who at the appointed time came to fulfill the hopes and aspirations of all mankind for life eternal. His proffered gift was peace, — peace with God, the Father of all. This, too, is the burden of Our daily prayer, the aim of all the toil and sufferings of the Church. When all men have sought and found peace with God, they will have come a long way to enjoying the blessings of a true peace between nations.

May the peace and joy of the risen Christ fill your own hearts and the hearts of those who are near and dear to you.

[2] Migne *PG*, vol. 52, col. 395-396.

II

*Ad Delegatas Conventui internationali Sodalitatis vulgo nuncupatae « Fédération Mondiale des Jeunesses Féminines Catholiques », Romae habito.**

Le thème du Congrès

Soyez les bienvenues, chères filles de la Fédération Mondiale des Jeunesses Féminines Catholiques. Nous vous saluons avec le même plaisir, la même joie et la même affection, avec lesquelles il y a cinq ans Nous vous avons reçues à Castel-Gandolfo à l'occasion de la grande rencontre internationale des Femmes Catholiques.

Les impulsions et les conseils de sagesse que vous a donnés ce Congrès, comme les paroles que Nous vous avons alors adressées [1] ne sont vraiment pas restés sans fruit. Nous savons combien dans cet intervalle votre effort s'est tendu, pour réaliser les buts précis dont vous aviez la claire vision. C'est ce que Nous prouve aussi le mémoire imprimé que vous Nous avez remis lors de la préparation du Congrès d'aujourd'hui : « *La Foi des Jeunes - Problème de notre temps* ». Ses 32 pages ont le poids d'un gros volume, et Nous en avons pris connaissance avec grande attention, car il résume et synthétise les enseignements d'enquêtes nombreuses et variées sur l'état de la Foi dans la jeunesse catholique d'Europe, et le résultat en est extrêmement instructif.

Toute une série de questions qui y sont touchées, Nous les avons Nous-même traitées dans notre Allocution du 11 septembre 1947, à laquelle vous assistiez, et dans beaucoup d'autres Allocutions auparavant et depuis. Aujourd'hui Nous voudrions prendre occasion de cette réunion avec vous, pour dire ce que Nous pensons de certain phénomène qui se manifeste un peu partout, dans la vie de foi des catholiques, qui atteint un peu tout le monde, mais particulièrement la jeunesse et ses éducateurs, et dont votre mémoire aussi rapporte en divers endroits les traces, ainsi quand vous dites :[2] « Confondant le christianisme avec un code de préceptes et d'interdictions, les Jeunes ont le sentiment d'étouffer dans ce climat de " morale impérative " et ce n'est pas une infime minorité, qui jette par dessus bord " le bagage gênant " ».

* Habita die 18 Aprilis mensis a. 1952

[1] *Discorsi e Radiomessaggi*, IX, pag. 221-233.

[2] Pag. 10.

Une nouvelle conception de la loi morale

Nous pourrions nommer ce phénomène « une nouvelle conception de la vie morale », puisqu'il s'agit d'une tendance de la moralité. Or c'est sur les vérités de foi, que se basent les principes de la moralité; et vous savez bien de quelle importance fondamentale il est pour la conservation et le développement de la foi, que la jeune fille soit très tôt formée et se développe selon des normes morales justes et saines. Ainsi la « nouvelle conception de la moralité chrétienne » touche-t-elle très directement au Problème de la foi des Jeunes.

Nous avons déjà parlé de la « nouvelle morale » dans Notre Message Radiodiffusé du 23 mars dernier aux Educateurs Chrétiens. Ce que Nous disons aujourd'hui n'est pas seulement une continuation de ce que Nous avons traité alors; Nous voulons dévoiler les sources profondes de cette conception. On pourrait qualifier celle-ci d'« existentialisme éthique », d'« actualisme éthique », d'« individualisme éthique » entendus au sens restrictif que Nous allons dire, et tels qu'on les trouve dans ce qu'on a appelé ailleurs « *Situationsethik* - morale de situation ».

La " morale de situation ". Son signe distinctif

Le signe distinctif de cette morale est qu'elle ne se base point en effet sur les lois morales universelles, comme par exemple les Dix Commandements, mais sur les conditions ou circonstances réelles et concrètes dans lesquelles on doit agir, et selon lesquelles la conscience individuelle a à juger et à choisir. Cet état de choses est action humaine. C'est pourquoi la décision de la conscience, affirment les tenants de cette éthique, ne peut être commandée par les idées, les principes et les lois universelles.

La foi chrétienne base ses exigences morales sur la connaissance des vérités *essentielles* et de leurs relations; ainsi fait S. Paul dans l'Epître aux Romains [3] pour la religion comme telle, soit chrétienne, soit antérieure au christianisme: à partir de la création, dit l'Apôtre, l'homme entrevoit et saisit en quelque sorte le Créateur, sa puissance éternelle et sa divinité, et cela avec une telle évidence qu'il se sait et se sent obligé à reconnaître Dieu et à lui rendre un culte, de sorte que négliger ce culte ou le pervertir dans l'idolâtrie est gravement coupable, pour tous et dans tous les temps.

Ce n'est point ce que dit l'éthique dont Nous parlons. Elle ne nie

[3] 1, 19-21.

pas, sans plus, les concepts et les principes moraux généraux (bien que parfois elle s'approche fort d'une semblable négation), mais elle les déplace du centre vers l'extrême périphérie. Il peut arriver que souvent la décision de la conscience leur corresponde. Mais ils ne sont pas, pour ainsi dire, une collection de prémisses, desquelles la conscience tire les conséquences logiques dans le cas particulier, le cas d'« une fois ». Non pas! Au centre se trouve le bien, qu'il faut actuer ou conserver, en sa valeur réelle et individuelle; par exemple, dans le domaine de la foi, le rapport personnel qui nous lie à Dieu. Si la conscience sérieusement formée décidait que l'abandon de la foi catholique et l'adhésion à une autre confession mène plus près de Dieu, cette démarche se trouverait « justifiée », même si généralement elle est qualifiée de « défection dans la foi ». Ou encore, dans le domaine de la moralité, le don de soi corporel et spirituel entre jeunes gens. Ici la conscience sérieusement formée déciderait qu'à raison de la sincère inclination mutuelle conviennent les privautés du corps et des sens, et celles-ci, bien qu'admissibles seulement entre époux, deviendraient manifestations permises. La conscience ouverte d'aujourd'hui déciderait ainsi, parce que de la hiérarchie des valeurs elle tire ce principe que les valeurs de personnalité, étant les plus hautes, pourraient se servir des valeurs inférieures du corps et des sens ou bien les écarter, selon que le suggère chaque situation. On a bien avec insistance prétendu que, justement d'après ce principe, en matière de droit des époux, il faudrait, en cas de conflit, laisser à la conscience sérieuse et droite des conjoints, selon les exigences des situations concrètes, la faculté de rendre directement impossible la réalisation des valeurs biologiques, au profit des valeurs de personnalité.

Des jugements de conscience de cette nature, si contraires qu'il semblent au premier abord aux préceptes divins, vaudraient cependant devant Dieu, parce que, dit-on, la conscience sincère sérieusement formée prime devant Dieu-même le « précepte » et la « loi ».

Une telle décision est donc « active » et « productrice », non « passive » et « réceptrice » de la décision de la loi, que Dieu a écrite dans le cœur de chacun, et moins encore de celle du Décalogue, que le doigt de Dieu a écrit sur des tables de pierre, à charge pour l'autorité humaine de le promulguer et de le conserver.

La " morale nouvelle " éminemment " individuelle "

L'éthique nouvelle (adaptée aux circonstances), disent ses auteurs, est éminemment « individuelle ». Dans la détermination de conscience l'homme singulier se rencontre immédiatement avec Dieu et se décide

devant Lui, sans l'intervention d'aucune loi, d'aucune autorité, d'aucune communauté, d'aucun culte ou confession, en rien et en aucune manière. Ici il y a seulement le *je* de l'homme et le *Je* du Dieu personnel ; non du Dieu de la loi, mais du Dieu Père, avec qui l'homme doit s'unir dans l'amour filial. Vue ainsi, la décision de conscience est donc un « risque » personnel, selon la connaissance et l'évaluation propres, en toute sincérité devant Dieu. Ces deux choses, l'intention droite et la réponse sincère, sont ce que Dieu considère ; l'action ne Lui importe pas. De sorte que la réponse peut être d'échanger la foi catholique contre d'autres principes, de divorcer, d'interrompre la gestation, de refuser obéissance à l'autorité compétente dans la famille, dans l'Eglise, dans l'Etat, et ainsi de suite.

Tout cela conviendrait parfaitement à la condition de « majorité » de l'homme et, dans l'ordre chrétien, à la relation de filiation, qui, selon l'enseignement du Christ, nous fait prier « notre Père ». Cette vue personnelle épargne à l'homme de devoir à chaque instant mesurer si la décision à prendre correspond aux paragraphes de la loi ou aux canons des normes et règles abtraites ; elle le préserve de l'hypocrisie d'une fidélité pharisaïque aux lois, elle le préserve tant du scrupule pathologique, que de la légèreté ou du manque de conscience, parce qu'elle fait reposer sur le chrétien personnellement l'entière responsabilité devant Dieu. Ainsi parlent ceux qui prônent la « nouvelle morale ».

Elle est en dehors de la foi et des principes catholiques

Sous cette forme expresse l'éthique nouvelle est tellement en dehors de la foi et des principes catholiques, que même un enfant, s'il sait son catéchisme, s'en rendra compte et le sentira. Il n'est pas difficile de reconnaître comment le nouveau système moral dérive de l'existentialisme, qui ou fait abstraction de Dieu, ou simplement le nie, et en tout cas remet l'homme à soi-même. Il peut se faire que les conditions présentes aient induit à tenter de transplanter cette « morale nouvelle » sur le terrain catholique, pour rendre plus supportables aux fidèles les difficultés de la vie chrétienne. De fait, à des millions d'entre eux sont demandés aujourd'hui, en un degré extraordinaire, fermeté, patience, constance et esprit de sacrifice, s'il veulent demeurer intègres dans leur foi, soit sous les coups de la fortune, soit dans un milieu qui met à leur portée tout ce à quoi le cœur passionné aspire, tout ce qu'il désire. Or une telle tentative ne pourra jamais réussir.

Les obligations fondamentales de la loi morale

On demandera comment la loi morale, qui est universelle, peut suffire, et même être contraignante dans un cas singulier, lequel en sa situation concrète est toujours unique et d'« une fois ». Elle le peut et elle le fait, parce que justement à cause de son universalité la loi morale comprend nécessairement et « intentionnellement » tous les cas particuliers, dans lesquels ses concepts se vérifient. Et dans des cas très nombreux elle le fait avec une logique si concluante, que même la conscience du simple fidèle voit immédiatement et avec pleine certitude la décision à prendre.

Ceci vaut spécialement des obligations négatives de la loi morale, de celles qui exigent un ne-pas-faire, un laisser-de-côté. Mais nullement de celles-là seules. Les obligations fondamentales de la loi morale se basent sur l'essence, la nature de l'homme et sur ses rapports essentiels, et valent donc partout où se retrouve l'homme; les obligations fondamentales de la loi chrétienne, pour autant qu'elles excèdent celles de la loi naturelle, se basent sur l'essence de l'ordre surnaturel constitué par le divin Rédempteur. Des rapports essentiels entre l'homme et Dieu, entre l'homme et l'homme, entre les conjoints, entre les parents et les enfants, des rapports essentiels de communauté dans la famille, dans l'Eglise, dans l'Etat, il résulte, entre autres choses, que la haine de Dieu, le blasphème, l'idolâtrie, la défection de la vraie foi, la négation de la foi, le parjure, l'homicide, le faux témoignage, la calomnie, l'adultère et la fornication, l'abus du mariage, le péché solitaire, le vol et la rapine, la soustraction de ce qui est nécessaire à la vie, la frustration du juste salaire,[4] l'accaparement des vivres de première nécessité et l'augmentation injustifiée des prix, la banqueroute frauduleuse, les manœuvres de spéculation injustes, tout cela est gravement interdit par le Législateur divin. Il n'y a pas à examiner. Quelle que soit la situation individuelle, il n'y a d'autre issue que d'obéir.

Du reste Nous opposons à l'« éthique de situation » trois considérations ou maximes. La première : Nous concédons que Dieu veut premièrement et toujours l'intention droite; mais celle-ci ne suffit pas. Il veut aussi l'œuvre bonne. Une autre : il n'est pas permis de faire le mal afin qu'il en résulte un bien.[5] Mais cette éthique agit — peut-être sans s'en rendre compte — d'après le principe que la fin sanctifie les

[4] Cfr. *Iac.* 5, 4.
[5] Cfr. *Rom.* 3, 8.

moyens. La troisième : il peut y avoir des situations. dans lesquelles l'homme, et spécialement le chrétien, ne saurait ignorer qu'il doit sacrifier tout, même sa vie, pour sauver son âme. Tous les martyrs nous le rappellent. Et ceux-ci sont fort nombreux en notre temps même. Mais la mère des Macchabées et ses fils, les saintes Perpétue et Félicité malgré leurs nouveaux-nés, Maria Goretti et des milliers d'autres, hommes et femmes, que l'Eglise vénère, auraient-ils donc, contre la « situation », inutilement ou même à tort encouru la mort sanglante? Non certes, et ils sont, dans leur sang, les témoins les plus exprès de la vérité, contre la « nouvelle morale ».

Le problème de la formation de la conscience

Là où il n'y a pas de normes absolument obligatoires, indépendantes de toute circonstance ou éventualité, la situation « d'une fois » en son unicité requiert, il est vrai, un examen attentif pour décider quelles sont les normes à appliquer et en quelle manière. La morale catholique a toujours et abondamment traité ce problème de la formation de la propre conscience avec examen préalable des circonstances du cas à décider. Tout ce qu'elle enseigne offre une aide précieuse aux déterminations de conscience, tant théoriques que pratiques, Qu'il suffise de citer les exposés, non dépassés, de S. Thomas sur la vertu cardinale de prudence et les vertus qui s'y rattachent.[6] Son traité montre un sens de l'activité personnelle et de l'actualité, qui contient tout ce qu'il y a de juste et de positif dans l'« éthique selon la situation », tout en évitant ses confusions et déviations. Il suffira donc au moraliste moderne de continuer dans la même ligne, s'il veut approfondir de nouveaux problèmes.

L'éducation chrétienne de la conscience est bien loin de négliger la personnalité, même celle de la jeune fille et de l'enfant, et de juguler son initiative. Car toute saine éducation vise à rendre l'éducateur peu à peu inutile et l'éduqué indépendant entre les justes limites. Et cela vaut aussi dans l'éducation de la conscience par Dieu et l'Eglise : son but est, comme le dit l'Apôtre,[7] l'« homme parfait, à la mesure de la plénitude d'âge du Crist », donc l'homme majeur, qui a aussi le courage de la responsabilité.

Il faut seulement que cette maturité se situe au juste plan! Jésus-Christ reste le Seigneur, le Chef et le Maître de chaque homme indi-

[6] *S. Th.* 2ª 2ae p. q. 47-57.
[7] *Eph.* 4, 13; cfr. 4, 14.

viduel, de tout âge et de tout état, par le moyen de son Eglise en laquelle il continue d'agir. Le chrétien, pour sa part, doit assumer la grave et grande fonction de faire valoir dans sa vie personnelle, dans sa vie professionnelle, et dans la vie sociale et publique, autant qu'il dépend de lui, la vérité, l'esprit et la loi du Christ. C'est cela la responsabilité personnelle du chrétien.

Les dangers pour la foi de la jeunesse

Voilà ce que Nous voulions vous dire. Les dangers pour la foi de notre jeunesse sont aujourd'hui extraordinairement nombreux. Chacun le savait et le sait, mais votre mémoire est particulièrement instructif à ce sujet. Toutefois Nous pensons que peu de ces dangers sont aussi grands et aussi lourds de conséquences que ceux que la « nouvelle morale » fait courir à la foi. Les égarements où conduisent de telles déformations et de tels amollissements des devoirs moraux, lesquels découlent tout naturellement de la foi, mèneraient avec le temps à la corruption de la source même. Ainsi meurt la foi.

Deux conclusions

De tout ce que Nous avons dit sur la foi, Nous tirerons donc deux conclusions, deux directives que Nous voulons vous laisser en terminant, pour qu'elles orientent et animent toute votre action et toute votre vie de chrétiennes vaillantes :

La première : la foi de la jeunesse doit être une foi *priante*. La jeunesse doit apprendre à prier. Que ce soit toujours dans la mesure et en la forme qui répondent à son âge. Mais toujours en ayant conscience que sans la prière il n'est pas possible de demeurer fidèle à la foi.

La seconde : la jeunesse doit être fière de sa foi et accepter qu'il lui en *coûte* quelque chose ; elle doit dès la première enfance s'accoutumer à faire des sacrifices pour sa foi, à marcher devant Dieu en droiture de conscience, à révérer ce qu'Il ordonne. Alors elle croîtra comme d'elle-même dans l'amour de Dieu.

Que la charité de Dieu, la grâce de Jésus-Christ et la participation du Saint-Esprit [8] soient avec vous toutes, Nous vous le souhaitons avec la plus paternelle affection. Et pour vous la témoigner, de tout Notre cœur Nous vous donnons, à chacune de vous et à vos familles, à votre mouvement, à tous ses rameaux dans le monde entier, à toutes vos compagnes qui y adhèrent, la Bénédiction Apostolique.

[8] Cfr. *2 Cor.* 13, 13.

III

*Ad Delegatas Conventui Unionis universali Sodalitatum mulierum catholicarum, Romae habito.**

Certi, come siamo, del grande contributo che le donne possono dare alla causa della pace, rivolgiamo questo paterno Messaggio a voi, madri, spose, fanciulle di ogni nazione, e particolarmente a voi, Donne cattoliche, di cui Ci è nota la filiale devozione al Vicario di Cristo, e per Lui, a Gesù stesso, che della pietà muliebre tante squisite prove ebbe nel corso della sua vita mortale.

Ansiosi sempre di promuovere con ogni mezzo l'opera della pace, finchè la sua iride non avvolgerà stabilmente la terra, vogliamo affidare anche a voi, dilette figlie, — che, essendo la tranquillità dell'ordine condizione essenziale di una sana vita femminile, forse meglio di altri ne stimate il pregio — l'arduo ma sublime ufficio di lavorare per la pace.

Proprio in questa Roma, che il Re pacifico della umana famiglia fece sua, quasi a consacrare ed elevare quella pace universale, che l'Impero di Augusto si era proposta ed aveva in qualche modo attuata, si è riunito un Congresso, rappresentante le Donne cattoliche di tutto il mondo, per esprimere solennemente il loro desiderio di pace, affermare la loro volontà di esigerla da coloro che hanno il potere di darla quaggiù, studiare i mezzi concreti ed offrire la loro azione per ottenerla, in nome di Dio e sul fondamento dei principî cristiani.

Non è invero una voce nuova la vostra, e neppure l'ultima venuta tra tante che da ogni dove s'innalzano in favore della pace; ma è certamente tra le più sincere e, abbiamo motivo di augurarci, feconda. Chi potrebbe infatti dubitare della sincerità di una donna, quando invoca la pace, di cui è la prima cliente, o quando detesta la guerra, di cui sarebbe la vittima più compassionevole? Tale fu ella sempre. L'antico mito della dolente Andromaca, da funesta guerra condannata alle lacrime di vedova, di madre d'orfano, e poi di esule e di schiava, rimane, sia pure quale epica leggenda, la personificazione delle immani tragedie, in cui le guerre di ogni tempo travolsero la donna, e di quelle anche più atroci a lei riserbate dai moderni e totali conflitti.

Milioni di uomini e di donne, che possono dirsi superstiti dell'ultima conflagrazione, ne conservano ancora, vive nella memoria, le orride im-

* Habita die 24 Aprilis mensis a. 1952.

magini. Madri coi bambini al petto abbattute con le macerie delle loro case; altre straziate da ferite; altre impietrite dal dolore d'improvvisi lutti, come se qualche cosa della loro vita si fosse ad un tratto spezzata. Altrove, in torme innumerevoli, esse, cui la casa è tutto, costrette ad andare raminghe di luogo in luogo, sospinte dagli eserciti, incalzate dagli spaventi, coi bambini al collo in pianto per fame o malattie. Madri e spose per lunghi anni ignare della sorte dei loro cari; talune anzi, per incredibile insensibilità di governanti, i cui atti sono troppo diversi dalle parole, fino ad oggi nell'atroce angoscia del dubbio: sarà vivo mio figlio? E vergini gettate al ludibrio, e famiglie senza più sostegno, e fanciulle cui fu infranto per sempre il sogno della loro vita. Ecco la donna nel tempo di guerra!

Hanno mai riflettuto con cuore di figli a siffatte tragedie quei reggitori di popoli, i quali non diremo che accarezzino pensieri e desideri di guerra, ma che pongono e mantengono condizioni di cose tali da suscitare il pericolo di guerra, e forse, da parte di popoli ingiustamente oppressi, (orribile a dirsi!) perfino desiderabile, quasi estrema speranza di legittima liberazione? Ma su chi ricade la responsabilità di così esasperato desiderio?

Quelle circostanze di vita, che impongono le guerre, come i disagi, le durezze, gli spaventi subitanei, le anormalità in genere, se anche trovano nell'uomo, cui è vanto il temprarsi alle asprezze, un qualche adattamento, sono invece ben spesso disastrose fisicamente e moralmente per la donna.

Ora il timore che (Dio non voglia!) tanto male abbia a rinnovarsi, muove le donne di ogni regione del mondo ad invocare ardentemente la pace. Questa invocazione, come Padre comune, abbiamo spesso raccolto dalle loro labbra e oggi facciamo Nostra per dire a coloro, nelle cui mani è la fatale scelta tra la spada e l'ulivo: Guardate con occhi di figli alle ansie di tante madri e spose, fra le quali sono anche le vostre, e fate che abbiano sulla bilancia delle vostre deliberazioni maggior peso che non le ragioni di prestigio, gl'immediati vantaggi, ovvero, se è il caso, i sogni utopistici ispirati da teorie mal fondate sulla reale natura degli uomini e delle cose. Non chiedete alle donne inutili eroismi; già tanti esse ne debbono compiere nella vita ordinaria per la patria e per la umana famiglia!

Tuttavia il sentimento, che induce le donne ad abborrire la guerra, a nulla approderebbe, nè mai diverrebbe valido contributo alla causa della pace, se non fosse trasformato in desiderio positivo di restaurare dappertutto il senso della fraternità, sostenuto dalla coscienza di un

dovere superiore di carità, avvalorato dalla prontezza a praticare intorno a sè la giustizia, di cui la pace è opera; in una parola, se il sentimento non divenisse azione condotta secondo gli essenziali principî cristiani. Quali siano in particolare questi principî e come essi determinino l'azione della Chiesa e dei cattolici, Noi abbiamo recentemente esposto nel Nostro Messaggio Natalizio, del 24 dicembre scorso, sulla missione della Chiesa a favore della pace.[1]

In ciò il vostro grido di pace, ditette figlie, si distingue nettamente da quello di altre donne, del quale siamo lontani dal mettere in dubbio la sincerità, ma che vediamo pur troppo sovente dissacrato con l'essere volto a fini diversi, quando anche non viene condotto a tramutarsi in clamore di esacerbazione e di odio. In ogni modo è certo che qualsiasi invocazione di pace, cui si sottragga il fondamento della concezione cristiana del mondo, è condannato a risonare nel deserto dei cuori, come grido di naufraghi nelle vuote distese dell'oceano.

In tal guisa voi, Donne cattoliche, siete messaggere e fautrici di pace in virtù del titolo stesso di cui vi fregiate, perché cattolico è in qualche modo sinonimo di pacifico. E benchè il dovere di cittadine del vostro Paese esiga da voi la pronta risoluzione d'immolarvi per la patria se questa fosse davvero ingiustamente aggredita e minacciata nei suoi vitali diritti, più naturalmente invece e con maggior fervore siete disposte a dare il vostro contributo per creare quelle condizioni interne ed esterne, che assicurino la tranquillità dell'ordine.

Quest'azione diretta ad assopire gli odi, a vincolare fraternamente i popoli, a rimuovere le cause materiali dei conflitti, quali la miseria, la disoccupazione, gl'impedimenti alla emigrazione, e simili, la Chiesa e la umanità attendono da voi.

È una duplice azione. Da un lato, un'azione psicologica e moralizzatrice, che meglio di altri il vostro tatto delicato può intraprendere: attrarre gli uomini a gustare i beni celesti; indurli dolcemente all'austerità, o almeno alla serietà e morigeratezza della vita; irradiare per ogni dove lo spirito di mitezza, il senso della fraternità fra tutti i figli di Dio, la coscienza dell'obbligo di rinunziare ad ingiuste ricchezze, rinunziando voi stesse per prime a un tenore lussuoso di vita; soprattutto, quasi sintesi e coronamento dell'azione spirituale, educare cristianamente la fanciullezza secondo la visione cristiana del mondo rivelataci dal Salvatore. A chi, praticamente, se non alle madri, è affidata la prima trasmissione del messaggio evangelico? Sapienza e bontà

[1] *Acta Ap. Sedis*, vol 46, 1952, pag. 11-15.

della Provvidenza divina! Essa ha disposto che ogni generazione, al suo nascere, debba passare per la soave scuola della donna — cui si affianca la Madre comune, la Chiesa —, perchè riattinga ogni volta quella bontà quella dolcezza, quella pietà, che in lei sono ingenite. Senza questo periodico ritorno alla buona fonte, l'umanità in breve tempo, cedendo alle durezze e alle aspre lotte della vita, decadrebbe verso la più miserevole selvatichezza. Indirizzate dunque voi, che per dovere naturale e per divina missione plasmate le anime dei fanciulli, la nuova generazione ai sensi della universale fraternità e all'aborrimento della violenza. Azione troppo remota: dirà forse qualcuno. No; è un'azione che costruisce in profondità, e quindi fondamentale ed urgente. Come le guerre, almeno moderne, non scoppiano all'improvviso, ma per lunghi anni maturano in germe nei cuori, così la pace vera, stabile, giusta, non sboccia al primo raggio di sole di un sentimento o di una chiamata.

Vi è poi un'azione esterna, poichè, se in altre età l'influsso della donna si restringeva alla casa e intorno alla casa, ai nostri tempi essa si estende (piaccia o no) a sempre più vasto campo: la vita sociale e pubblica, i parlamenti, i tribunali, il giornalismo, le professioni, il mondo del lavoro. Porti la donna in ciascuno di questi campi la sua opera di pace. Se veramente tutte le donne da quell'innato sentimento, che fa loro aborrire la guerra, passassero all'azione concreta per impedirla, sarebbe impossibile che la somma di tanti sforzi, i quali fanno leva su ciò che meglio piega le volontà, vale a dire la pietà e l'amore, sarebbe impossibile, diciamo, che non conseguisse il suo fine.

A rendere più fecondi questi sforzi venga l'aiuto divino invocato con la preghiera, che la donna, pia per natura, con maggior costanza suole levare a Dio. Come la preghiera della misericordiosa vostra Regina e Madre, nelle nozze di Cana sollecita ed inquieta per l'imbarazzo e il turbamento degli sposi, seppe muovere la volontà di Gesù a mutare l'acqua in vino, « il vino che i raffinati chiamano l'anima dei conviti » [2] così la supplica vostra, modellata sul fervore di fede della Vergine Santissima, tramuti il volere degli uomini dall'odio all'amore, dall'avidità alla giustizia.

Dilette figlie! Voi conoscete i grandi beni, di cui la donna è debitrice al Cristianesimo. Quando esso apparve sulla terra, la coltura pagana spesso non esaltava la donna se non per il complesso di doti esterne ed effimere, o per la finezza dei sentimenti. Questa visione estetica e questo senso intimo assursero anzi alle forme più alte e più delicate. La pas-

[2] Bossuet, *Sermon pour le IIe Dimanche après l'Epiphanie.*

sione freme in versi di fattura squisitissima nelle opere immortali dei poeti dell'età di Augusto, e le statue degli dèi abbellivano, creazioni divine dell'arte, le vie e i fori, i templi e gli atri dei sontuosi palazzi. Eppure anche tutto ciò era vuoto e superficiale. Nè Atene nè Roma, fari di civiltà, che pure tanto lume di natura sparsero sui vincoli familiari, riuscirono, nè con le alte speculazioni della filosofia, nè con la sapienza delle legislazioni, ad elevare la donna all'altezza che alla sua natura si addice. Il Cristianesimo invece, primo e solo, pur non disconoscendo quei pregi esterni ed intimi, ha scoperto e coltivato nella donna missioni e uffici, che sono il vero fondamento della sua dignità e la ragione di una più genuina esaltazione. In tal guisa nuovi tipi di donna balzano e si affermano nella civiltà cristiana, come quelli di martire della religione, di santa, di apostola, di vergine, di autrice di vasti rinnovamenti, di lenitrice di tutte le umane sofferenze, di salvatrice di anime perdute, di educatrice. Man mano che maturano i nuovi bisogni sociali, anche la sua missione benefica si espande e la donna cristiana diviene, come è oggi a buon diritto, non meno che l'uomo, un fattore necessario della civiltà e del progresso.

Appunto in questo quadro Noi vediamo la odierna vostra opera pacificatrice, la più ampia forse finora assegnatavi dalla Provvidenza, la più sociale e salutare, che abbiate mai avuta in passato. Abbracciatela come missione di Dio e della umanità; dedicatele le vostre più assidue cure, secondando quei suggerimenti, che una parte eletta di voi ha intrapreso a studiare e a promuovere nel Congresso Internazionale delle Donne Cattoliche, persuase che nulla potreste fare di meglio a salvezza delle vostre Patrie e dei vostri figli, nè di più conforme ai desideri del Vicario di Cristo. Su voi tutte, quindi, dilette figlie sparse sulla terra, e in particolar modo su voi, Donne cattoliche, come sulle singole partecipanti al Congresso romano, invochiamo dall'Onnipotente luce e grazia, in auspicio delle quali v'impartiamo con effusione di animo la Nostra paterna Apostolica Benedizione.

IV

*Ad moderatores et cooperatores Missionalium Operum: de fovendo Apostolatu pro Missionibus.**

Les commémorations de saint François-Xavier et de sainte Thérèse de l'Enfant Jésus, qui ont marqué la fin de vos Assemblées générales, Vénérables Frères et chers Fils, soulignent assez le caractère avant tout spirituel des Œuvres Pontificales, dont vous êtes les Directeurs nationaux ou les promoteurs zélés.

Les courses apostoliques de saint François Xavier se sont achevées, il y a quatre siècles cette année, sur un échec apparent: le 2 décembre 1552, épuisé à l'âge de 46 ans, il mourait seul, sur l'île de Sancian, devant la Chine impénétrable. Mais une telle mort a une valeur spirituelle, qui n'est pas près de s'épuiser, valeur du don total de la vie pour ceux qu'on aime — il n'y a pas de plus grand amour —, valeur d'exemple pour tant d'âmes d'apôtres qui l'ont suivi et le suivront dans la carrière missionnaire. Du centre de la chrétienté, le bras levé, que vous avez vénéré dans l'église du Gesù, continue à appeller à lui les cœurs généreux. Jamais une prudente organisation de son travail missionnaire n'aurait eu l'effet de cette grande flamme d'amour, qui l'a dévoré en quelques années et qui brille à jamais aux rives de l'Extrême-Orient.

Il l'ont bien compris ces héroïques missionnaires qui demeurent là-bas sous le pressoir, assistant paralysés à l'écroulement de leurs œuvres, qu'un siècle d'efforts avait lentement édifiées, ou bien qui se voient chassés un à un, sous les inculpations les plus mensongères, obligés d'abandonner les chrétiens qu'ils avaient baptisés, instruits, formés, à qui ils avaient donné leurs plus belles années, leur cœur, toutes leurs forces. Les voilà bannis de la terre bien-aimée, de la patrie de leur choix, de la famille spirituelle qu'ils ont fondée, nourrie, soutenue. Ils laissent leurs brebis, alors que retentit à leurs oreilles la parole de la Sainte Ecriture: « J'ai frappé le pasteur et les brebis ont été dispersées ».[1] Ils partent angoissés et murmurent dans leur douleur la parole du divin Maître: « Mon âme est triste à en mourir »,[2] mais ils savent ajouter avec Lui: « Père, que votre volonté soit faite et non pas la mienne ».[3]

* Habita die 28 Aprilis mensis a. 1952.

[1] Cfr. MATTH. 26, 31.

[2] MATTH. 26, 38.

[3] LUC. 22, 42.

Si Dieu le veut — et Nous l'en supplions de toute l'ardeur de Notre cœur —, il peut arrêter le fléau, il peut faire que la résurrection suive de près la passion, que les sacrifices actuels portent bientôt beaucoup de fruit. Cela suppose que les prières de l'Eglise entière obtiennent cette grâce pour Nos fils souffrants, et les forces spirituelles immenses, que vous représentez, Nous en donnent la vivante espérance.

L'Union Missionnaire du Clergé, en inspirant aux prêtres, intercesseurs par excellence entre Dieu et leurs frères, un plus ardent désir de l'extension du Règne de Dieu, contribuera a développer dans tous les fidèles l'esprit de prière et de sacrifice, sans lequel l'Eglise ne peut fleurir et s'étendre. Elle sera, comme Nous le disions récemment dans l'Encyclique « *Evangelii praecones* », la source d'où dérivent les eaux nourricieres des œuvres pontificales.[4]

L'Œuvre de la Propagation de la Foi fera prier le Dieu tout-puissant de susciter de nombreuses vocations missionnaires. Tout véritable chrétien devrait être en quelque sorte apôtre, et s'il est réservé à un petit nombre de partir en pays lointain, la Patronne de toutes les Missions, sainte Thérèse de l'Enfant Jésus, nous enseigne à faire de notre vie chrétienne de tous les jours une offrande apostolique hautement méritoire et efficace.

L'Œuvre Pontificale de saint Pierre Apôtre donnera un but précis à la générosité de ses adhérents, en les faisant collaborer à l'achèvement du travail missionnaire par la formation d'un clergé indigène instruit et saint.

Il Nous plaît de redire ici devant vous ce que Nous affirmions le 2 juin dernier dans l'Encyclique déjà citée : « Le zèle dépensé par le peuple chrétien pour la cause du salut des infidèles aboutit au merveilleux effet de raviver sa propre foi, et quand la ferveur pour les missions s'accroît, s'accroît également la piété ».[5] La parabole du Bon Pasteur, que la Sainte Eglise remettait hier sur les lèvres de tous les prédicateurs de l'Evangile exprime à merveille le sentiment qui Nous presse et qui anime aussi vos cœurs, Vénérables Frères et chers Fils, en face de l'effort gigantesque qui reste à faire pour qu'il n'y ait plus qu'un seul troupeau et qu'un seul pasteur. C'est l'ardent amour du Christ, qui fait dire : « J'ai aussi d'autres brebis, qui ne sont dans ce bercail. Il faut que je les amène ».[6] Oui, il le faut, Dieu le veut ; c'est votre honneur et votre gloire d'y consacrer tous vos efforts, d'y employer

[4] Cfr. *Acta Ap. Sedis*, a. 43, 1951, pag. 525.

[5] *Ibid.* pag. 526.

[6] Io. 10, 16.

toute votre ardeur apostolique. Que l'Encyclique « *Evangelii Praecones* », dont les collaborateurs de la Revue « *Euntes docete* » Nous offrent aujourd'hui un commentaire si soigné, soit votre guide et votre assurance. Courage, bons serviteurs de l'Eglise, et pour vous aider à demeurer et à devenir toujours davantage dignes de votre mission, Nous implorons sur vous-mêmes et sur les Œuvres Pontificales, qui vous sont confiées, l'abondance des faveurs divines, en gage desquelles Nous vous donnons de grand cœur Notre Bénédiction Apostolique.

V

*Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven. Servae Dei Rosae Venerini.**

Mentre S. Giovanni Battista de La Salle, glorioso Patrono degli educatori cattolici, fondava in Francia le prime scuole per combattere l'ignoranza religiosa e profana, la divina Provvidenza preparava misteriosamente la vostra Fondatrice, dilette figlie della Beata Rosa Venerini, per rendere alle bambine lo stesso servizio negli stati della Chiesa.

L'origine del suo Istituto fu modesto come la sorgente dei grandi fiumi, perchè Dio si compiace sempre di esaltare gli umili. Invitata dal suo Padre spirituale a riunire intorno a sè donne, giovinette e fanciulle per recitare con lei il santo rosario, ella si mise a spiegar loro il senso delle preghiere, poi i principali misteri della fede, quindi il resto della dottrina cristiana, che completava con saggi consigli spirituali. In questa modesta attività apostolica si veniva delineando il programma delle Maestre Pie. Fin dall'inizio la Beata Rosa insegnò per santificare. Tale fu sempre il suo fine, e tale è ancora il vostro dopo più di due secoli e mezzo di feconda dedizione. La vostra Madre sentiva profondamente le esigenze spirituali della educazione cristiana. Illuminata dalle sue prime esperienze e guidata dall'istinto soprannaturale della grazia divina, ella volle che nelle schuole s'insegnasse non soltanto il testo delle preghiere, ma anche il loro significato e la maniera di meditarle. Ora la preghiera non s'insegna come una scienza profana. Maestra di orazione può essere soltanto colei, che ha ella stessa una orazione solida, una orazione abituale ardente e semplice. Ma ciò suppone una pietà profonda, quella vera devozione, che l'Angelico Dottore giustamente definisce « la volontà di darsi prontamente a quelle cose

* Habita die 5 Maii mensis a. 1952.

che riguardano il servizio di Dio ».[1] La vostra Beata Madre possedette questa virtù in altissimo grado. Sembra quasi che ella abbia dato senza volerlo la definizione della sua propria pietà nella esclamazione a lei familiare: « Pur di dar questo a Dio, tutto m'è caro ». Ella vi ha insegnato a mettere il beneplacito di Dio al di sopra di tutte le vostre impressioni gradevoli e sgradevoli. Formata dai suoi direttori alla scuola di S. Ignazio di Loyola, ella ha sempre cercato la maggior gloria di Dio, e il suo Padre spirituale dovette riconoscere i suoi propri insegnamenti nella riflessione che la Beata fece il giorno in cui egli, dovendo allontanarsi, manifestò il timore che si sarebbe scoraggiata e avrebbe tralasciata l'Opera: « Così sarebbe — ella disse —, se io avessi ciò intrapreso in grazia del padre Martinelli, e non per amore e gloria di Dio ».

Voi non avete certamente dimenticato le lezioni della vostra Madre. Imitatela, santificatevi per santificare, come ella fece, tante fanciulle, che vi sono affidate, non soltanto a Roma e in Italia, ma anche al di là dell'oceano, nella grande America. Voi meriterete così l'elogio che la Beata Rosa intese dalle labbra stesse del Nostro Predecessore Clemente XI di f. m., il giorno in cui il venerando Pontefice volle visitare personalmente la prima scuola di Roma. Avendo egli chiesto che si facessero le solite lezioni, come se non fosse presente, ne rimase talmente soddisfatto che, dinanzi alla Beata inginocchiata ai suoi piedi, pronunziò quelle memorabili parole: « Signora Rosa, lei ci aiuta a far l'ufficio nostro; e fa quello che non possiamo fare noi, e con queste scuole ci santificherà Roma. Noi molto la ringraziamo ».

« Lei ci aiuta a far l'ufficio nostro ». Sì, la Chiesa è essenzialmente educatrice. Appartiene al suo ufficio materno il dare ai suoi figli una vita più abbondante, e poichè il periodo della fanciullezza è il più delicato e suscettibile di progresso, essa si china amorosamente sui fanciulli per nutrire il loro spirito e la loro anima. Come infatti ha insegnato magistralmente il nostro glorioso Predecessore Pio XI, « Fine proprio e immediato dell'educazione cristiana è cooperare con la grazia divina nel formare un vero e perfetto cristiano: cioè Cristo stesso nei rigenerati col Battesimo, secondo la viva espressione dell'Apostolo: "Figliolini miei, che io nuovamente porto in seno fino a tanto che sia formato in voi Cristo"... Perciò l'educazione cristiana comprende tutto l'ambito della vita umana, sensibile e spirituale, intellettuale e morale, individuale, domestica e sociale, non per menomarla comecchessia, ma per

[1] S. Th. 2ª 2æ p. q. 82 a. 1 in corp.

elevarla, regolarla e perfezionarla secondo gli esempi e la dottrina di Cristo ».[2]

Chi potrebbe dunque meravigliarsi che a questo solo programma, pur così nobile e vasto, abbia voluto sempre restringersi la vostra operosità? Fedeli al desiderio della vostra Fondatrice, voi non avete mai accettato altra attività fuori dell'insegnamento, ma in tal guisa avete potuto perfezionare i vostri metodi ed adattarli alle condizioni della vita moderna, pur mantenendo integro lo spirito che ha in ogni tempo animato l'azione vostra. Il rispetto e l'ammirazione di cui siete meritamente colmate, risalgono così quasi per il vostro tramite, alla Beata Madre, che oggi dalla gloria degli eletti si compiace di veder prosperare nelle vostre mani l'opera da lei umilmente iniziata.

Lieti Noi stessi della vostra gioia filiale,e imploriamo su di voi l'abbondanza delle grazie divine, impartiamo di gran cuore a voi, alle vostre scuole, alle vostre alunne e alle loro famiglie, a tutto il vostro benemerito Istituto, la Nostra paterna Apostolica Benedizione.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS OB CONVENTUM PRIMUM MARIALEM, E CUNCTIS REGIONIBUS AFRICAE MERIDIONALIS, IN URBE « DURBAN » COADUNATIS.*

Hardly a year has passed since We spoke to you, Venerable Brothers, and to Our dear children who are entrusted to your pastoral care. Our voice then carried a message of joy and felicitation for the establishment of a Catholic hierarchy in the Union of South Africa almost one hundred and fifty years after the first Mass was offered in Cape Town. Today, though the occasion is different, Our greetings go out to you from a heart no less filled with joy and consolation; because during these early days of May you have been gathering together, with a deep sense of gratitude and reverence, to do honour to the ever-blessed Mary, Mother of God.

There is something very fitting, is there not, in that her month follows so closely on the grand solemnity of Easter. The whole Christian world thrills to the Alleluias sung to the risen Saviour. The heart of every. Christian, high or low, king or subject, man of State or tiller of the soil or worker in the mines, expands with confident hope: a hope

[2] *Acta Ap. Sedis*, a. XXI, 1929, pag. 758.

* Datus die 4 Maii mensis a. 1952.

that sweetens the bitter portion of earthly living, a hope that defies the powers of evil in their struggle for human souls and challenges death itself, whose terrors fade away in the light of the glorious resurrection of Christ. For He has but gone before, opening the way for those who belong to Him and will follow after Him,[1] members of the Body of which He is the Head.

But mark the words of the illustrious African doctor of the Church, St. Augustine. « The Lord has risen » he says, « in that nature He took from you. He could not rise, had He not been dead; nor could He have died but for his having a body of flesh ».[2] Now from whom did He receive that body of flesh? « Oh, Queen of heaven, rejoice », the Church answers that question in her thrice-daily chant, « Oh, Queen of heaven, rejoice, because He, whom thou didst carry in thy womb, He has risen as He said ». Yes, dearly beloved, in the loving providence of God, it was Mary's « be it done unto me according to thy word », that made possible the passion and death and resurrection of the divine Redeemer of the world. That is why one dare not separate the Mother from the Son. « His death on Golgotha was her martyrdom; His triumph is her exaltation. The witness of three centuries confirms the fact, as the learned Cardinal Newman pointedly observes, that « Catholics who have honoured the Mother still worship the Son; while those who now have ceased to confess the Son began by scoffing at the Mother ».[3] With all the ardour of your faith, then, be quick at all times to offer to the Virgin Mother the homage of your gratitude, your love and loyalty.

The Virgin Mother! What a blessed vision of virginal purity and gentle motherhood these words unveil. Is there any wonder, that the beauty, the charm, the holiness of the peerless Virgin Mother has left behind her in the Church militant the sweetest memories « like to choice myrrh »,[4] and a mighty influence, that not only lifted woman from her especial degradation, but gave her the challenge to become the latent force that would give renewed and refined vitality to civilization. Woman accepted the challenge. The home and civil society have felt the quickening pulse of a life purified by woman's love and holiness. Holiness and all that it implies of courage, self-restraint, patient endurance, kindliness, modesty and unworldliness, how gracefully it becomes a

[1] Cfr. *I Cor.* 15, 23.

[2] S. Aug., *Enarr. in Ps. CXXIX* n. 7; Migne, *PL*, t. 37 col. 1700-1701.

[3] *Discourses to Mixed Congregations*, Discourse XVII, The Glories of Mary.

[4] *Eccli.* 24, 20.

woman. It is the source of her greatest power for good; and thrice-blessed is the family circle, where a woman's gentle rule and high ideals point the way of sanctity ta those who reverence her beyond all else on earth. One result of this first Marian Congress in your cherished land will be, We trust, that the women of the Union of South Africa will form the high resolve to be worthy clients of the Virgin Mother of God.

We cannot conclude without a word of particular greeting to the zealous sons of the revered Bishop of Marseille, Charles-Eugène de Mazenod. South Africa carries a heavy debt to the Oblates of Mary Immaculate, as does also the Church of God, in whose service they have rounded out a century of toil and self-sacrifice. We are happy to acclaim their merits, and We pray that the Immaculate Mother may continue to procure for them from her divine Son all the graces in abundance, which will enable them to carry on their magnificent apostolate among your people.

To you, Venerable, Brothers, to all the clergy and faithful participating in the Mariam Congress from a heart filled with paternal affection, We impart the Apostolic Benediction.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

PROSCRIPTIO LIBRORUM - MONITUM

Feria IV, die 2 Aprilis 1952

In generali consessu Supremae S. Congregationis S. Officii Emi ac Revmi DD. Cardinales, rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, damnarunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserenda mandarunt *Opera omnia* Alberti Pincherle (v. Moravia).

Hac oblata occasione, Emi ac Revmi Patres, ingens damnum deplorantes quod animabus infertur cum ex effrenata licentia edendi ac divulgandi libros, libellos, ephemerides quae res lascivas seu obscenas ex professo narrant, describunt aut docent, tum ex nefasta eadem indiscriminatim legendi cupiditate, *monendos* censuerunt:

omnes christifideles, ut memores sint gravissimae obligationis ab eorumdem librorum et ephemeridum lectione prorsus sese abstinendi;

eos, ad quos pertinet iuvenum institutio atque educatio, ut, gravissimi officii conscii, illos ab huiusmodi scriptis, utpote ab insidioso veneno, omnino arceant;

eos tandem, qui pro suo munere civium mores moderari tenentur, ne huiusmodi scripta, quae ipsa naturalis honestatis principia ac fundamenta evertere nituntur, edi et divulgari sinant.

Sequenti Feria V, die 3 Aprilis 1952, SSmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XII, in solita Audientia Excmo ac Revmo Dño Adsessori S. Officii concessa, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Officii, die 20 Maii 1952.

Marinus Marani, *Supr. S. Congr. S. Officii Notarius*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

die 3 Martii 1952. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Hierapolitanae in Syria praefecit Exc. P. D. Rosalvum Costa Rego, hactenus Episcopum titularem Marcianensem, Auxiliarem Emi ac Revmi P. D. Iacobi S. R. E. Cardinalis de Barros Camara, Archiepiscopi Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii.

— Titulari episcopali Ecclesiae Salditanae R. P. D. Helderium Camara, Antistitem Urbanum, Canonicum ad honorem Collegiatae S. Petri in civitate Sancti Sebastiani et Actionis Catholicae in Brasilia alterum Generalem Adsistentem.

die 4 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Montisclarensi R. D. Aloysium Victorem Sartori, Canonicum Metropolitanae Portalegrensis in Brasilia.

die 12 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Rivi Nigri Exc. P. D. Aloysium Mousinho, hactenus Episcopum Cajazeirasensem.

die 1 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Hermianensi, R. D. Iosephum Villalón Mercado, sacerdotem catholicorum juvenum sodalitatis curatorem in Archidioecesi Moreliensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Aloisii Martínez, Archiepiscopi Mexicani.

die 12 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Siguitanae Exc. P. D. Beniamin Roland-Gosselin, hactenus Episcopum Versaliensem.

die 16 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Aezanitanae Exc. P. D. Fridericum Emanuel, hactenus Episcopum Castri Maris.

die 17 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Monopolitanae R. D. Carolum Ferrari, rectorem Collegii Ecclesiastici in civitate Derthonensi.

die 18 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Ceaensi R. P. Wenceslaum a Spoleto, in saeculo Nazarenum Ponti, O. F. M. Cap., Administratorem Apostolicum Praelaturae *nullius* Solimões Superioris, quem constituit Praelatum *nullius* praedictae Praelaturae.

— Titulari episcopali Ecclesiae Helensi R. P. Iosephum Nepote-Fus, I. M. C., Administratorem Apostolicum Praelaturae *nullius* de Rio Branco, quem constituit Praelatum *nullius* praedictae Praelaturae.

— Titulari episcopali Ecclesiae Photicensi R. P. Ioachim de Lange, C. S. Sp., Administratorem Apostolicum Praelaturae *nullius* Tefensis, quem constituit Praelatum *nullius* praedictae Praelaturae.

die 19 Aprilis. — Metropolitanae Ecclesiae Bononiensi Exc. P. D. Iacobum Lercaro, hactenus Archiepiscopum Ravennatensem et Episcopum Cerviensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Philadelphiensi in Arabia Exc. P. D. Michaëlem Fontevecchia, hactenus Episcopum Aquinatensem, Soranum et Pontiscurvi.

die 20 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Sanctae Rosae de Copán, Revmum D. Carolum Aloisium Geromini, hactenus Administratorem Apostolicum eiusdem dioecesis S. Rosae de Copán.

die 23 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Brixinensi R. D. Iosephum Gargitter, Professorem Theologiae Dogmaticae in Seminario Brixinensi.

— Cathedrali Ecclesiae Sancti Christophori in Venezuela Revmum P. D. Alexandrum Fernández-Feo Tinoco, Antistitem Urbanum, parochum S. Ioannis Baptistae in archidioecesi Caracensi.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Pompeiopolitanae in Cilicia Exc. P. D. Raphaëlem Ignatium Arias Blanco, hactenus Episcopum Sancti Christophori in Venezuela, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Lucae Gulielmi Castillo Hernández, Archiepiscopi Caracensis.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Carpathiensi Exc. P. D. Nicolaum Eugenium Navarro, hactenus Episcopum titularem Usulensem.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Odessitanae Exc. P. D. Ioannem Baptistam Geisler, hactenus Episcopum Brixinensem.

die 26 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Nucerinae Paganorum R. D. Fortunatum Zoppas, canonicum Ecclesiae Cathedralis Victoriensis Venetorum et rectorem Seminarii eiusdem dioecesis.

die 1 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Zipaquirensi Exc. P. D. Tullium Botero Salazar, hactenus Episcopum titularem Maridensem.

die 10 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Soanensi-Pitilianensi Exc. P. D. Pacificum Iulium Vanni, hactenus Archiepiscopum Singanensem, cui servavit Archiepiscopalem titulum *ad personam*.

die 19 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Peoriensi Exc. P. D. Gulielmum E. Cousins, hactenus Episcopum titularem Formensem.

— Cathedrali Ecclesiae Renensi R. D. Robertum J. Dwyer, parochum ecclesiae cathedralis Civitatis Lacus Salsi.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

STANLEYPOLITAN. - DE KIVU ET BALDUINOPOLITAN.

DECRETUM

DE FINIUM VICARIATUUM APOSTOLICORUM DEFINITIONE

Cum in Vicariatu Apostolico Stanleypolitano, Congregationi Sacerdotum a Sacro Corde Jesu concredito, in Congo Belgico, quaedam tribus divisae manerent sub iurisdictione tum praelaudati Vicariatus, tum Vicariatuum de Kivu et Balduinopolitani, qui Societati Missionariorum Africae (vulgo: Pères Blancs) commissi sunt, ut incommodo illi remedium afferretur, visum est ad novam limitum definitionem inter memoratos Vicariatus ibidem procedere.

Itaque Emi ac Revmi Patres Cardinales, huius Sacri Consilii Christiano Nomini propagando regimini praepositi, in plenariis comitiis, die 7 vertentis mensis habitis, cum rem mature perpendissent ac favorabile Exmi ac Revmi P. D. Petri Sigismondi, Archiepiscopi titulo Neapolitani in Pisidia atque Apostolici in Congo Belgico et in Ruanda Urundi Delegati, votum audivissent, a Vicariatu Apostolico de Kivu territorii linguam, quae ad septentrionem districtus de Shabunda vergit quaeque inter vigesimum septimum gradum longitudinis orientalis atque Utu flumen sita est, item a Vicariatu Apostolico Belduinopolitano territorii portionem, quae ad septentrionem districtus de Pangi sita est quaeque inter Congo flumen et memoratum vigesimum septimum gradum longitudinis continetur distrahendas et Vicariatui Apostolico Stanleypolitano adnectendas censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam, in Audientia, die 10 eiusdem mensis et anni, ab infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario Sanctissimo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, ratam habere et confirmare dignatus est praesensque ad rem Decretum confici iussit.

Datum ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 10 mensis Ianuarii a. D. 1952.

✠ P. Card. Fumasoni Biondi, *Praefectus*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*

II

DE KIVU
(COSTERMANSPOLITANUS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE KIVU DEINCEPS « COSTERMANSPOLITANUS » APPELLABITUR.

Cum, propter novam limitum definitionem, quae inter Vicariatum Apostolicum Stanleypolitanum, Congregationi Sacerdotum a Sacro Corde Iesu concreditum, et Vicariatus Apostolicos tum de Kivu tum Balduinopolitanum, utrumque Societati Missionariorum Africae commissum, facta est, atque propter novi Vicariatus Apostolici Kasongoënsis, territorii partibus a Vicariatibus Apostolicis Balduinopolitano et de Kivu distractis, erectionem, nomen Vicariatus de Kivu novae rerum condicioni parum responderet, visum est ad eiusdem denominationis mutationem procedere.

Itaque Emi ac Revmi Patres Cardinales, huius Sacri Consilii Christianae Fidei propagandae regimini praepositi, in eisdem plenariis comitiis, die 7 vertensis mensis habitis, in quibus tum nova illa limitum definitio tum novi eius Vicariatus erectio deliberata est, cum rem mature perpendissent atque Excmi ac Revmi P. D. Petri Sigismondi, Archiepiscopi titulo Neapolitani in Pisidia et Apostolici in Congo Belgico et in Ruanda-Urundi Delegati, favorabile votum accepissent, Vicariatum Apostolicum de Kivu *Costermanspolitanum*, ad urbe illius Vicariatus capitis nomine, deinceps appellandum censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam, in Audientia diei 10 eiusdem mensis et anni, ab infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario Sanctissimo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, ratam habere et confirmare dignatus est praesensque ad rem Decretum confici iussit.

Datum ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 10 mensis Ianuarii a. D. 1952.

✠ P. Card. Fumasoni Biondi, *Praefectus*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA seu CORDUBEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI RAPHAËLAE MARIAE A SACRO CORDE IESU, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS ANCILLARUM SACRATISSIMI CORDIS IESU.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis Beatificationem.*

« Discite, virgines sacratae, ita S. Bonaventura, humilem habere spiritum, humilem incessum, humiles sensus, humilem habitum, sola enim humilitas est, quae divinam mitigat iram, quae divinam invenit gratiam » (De perf. vitae ad Sorores 2, 6-7).

Venerabilis Raphaëla Maria a S. Corde Iesu humilitate duce, sui victrix, ad talem ac tantam religiosae vitae perfectionem pervenit, ut inter heroides meruerit accenseri, uti constat ex Sacrae huius Congregationis decreto die 13 Maii 1949, Ssmo D. N. Pio Papa XII approbante, edito. Quod iudicium a divina munificentia est confirmatum. Duo enim miracula die 13 Ianuarii huius anni ab eadem Sanctitate Sua fuerunt pariter recognita.

Verum, ut ad sollemnia Beatificationis celebranda possit procedi, a iure praescribitur ut Sacra haec Congregatio dubium discutiat: *An, stante approbatione virtutum ac duorum miraculorum, Tuto procedi possit ad eiusdem Venerabilis Beatificationem.*

Dubium hoc die 29 Ianuarii a Rmo Cardinali Friderico Tedeschini, Episcopo Tusculano, Causae Ponente, in Generali coetu coram Sanctitate Sua propositum fuit, cui omnes, quotquot aderant, Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores concorditer in affirmativum responsum convenerunt.

Beatissimus vero Pater supremam sententiam edere ad hunc distulit diem, natalis Sui, atque creationis in Summum Pontificem anniversarium, ut suis adstantiumque precibus Sua mens magis illustraretur.

Accitis itaque ad se Rmis Cardinalibus: Friderico Tedeschini Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, necnon R. P. Sal-

vatore Natucci, Generali Promotore Fidei meque Secretario, divinisque celebratis mysteriis, edixit *Tuto procedi posse ad Venerabilis* Raphaëlae Mariae *a Sacro Corde Iesu sollemnem Beatificationem.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. Rituum Congregationis referri, Apostolicas quoque Litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemnibus in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri iussit.

Datum Romae, die 2 Martii Dominica I Sacrae Quadragesimae, anno Domini 1952.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

II

TARVISINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI MARIAE BERTILLAE BOSCARDIN EX INSTITUTO SORORUM MAGISTRARUM A S. DOROTHEA, FILIARUM SACRORUM CORDIUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Beatificationem.*

Mirabile profundae humilitatis, omnigenae patientiae, perfectissimae oboedientiae, maternae erga infirmos sollicitudinis, perseverantis sollertiae ut ad Deum peccatores reduceret, ardentissimaeque pietatis, illibatae castitatis, studiosae paupertatis exemplum Venerabilis Maria Bertilla absque ulla remissione per totam vitam usque ad sanctam mortem, quam die 22 Octobris 1922 obivit, exhibuit. Quare, sanctitatis fama longe lateque percrebescente, servato iuris ordine Beatificationis causa die 22 Maii anno 1935 fuit introducta; a Ssmo D. N. Pio Papa XII die 31 Iulii quatuordecim post annos virtutes, die autem 13 Ianuarii mensis huius anni miracula eius interventione a Deo patrata, fuere recognita. Ut autem ad Beatificationem posset procedi sapienter edictum est ut tota Sacrorum Rituum Congregatio coram Summo Pontifice interrogetur: *An tuto procedi possit ad sollemnem Venerabilis Beatificationem.* Quod dubium a Rmo Cardinali Alexandro Verde, causae Ponente, die 29 eiusdem mensis in Generali coetu propositum fuit. Cui omnes affirmativo suffragio responderunt. Beatissimus Pater supremam sententiam Suam

ad hunc usque diem, Sui natalis atque in Summum Pontificem electionis anniversarium, distulit edere ut Suis adstantiumque precibus divino lumine illustraretur.

Rmos itaque Cardinales Alexandrum Verde ac subscriptum S. Rituum Congregationis Pro-Praefectum, nec non R. P. Salvatorem Natucci Generalem Fidei Promotorem, meque Secretarium arcessivit, sanctoque sacrificio celebrato, edixit: Tuto *procedi posse ad Venerabilis* Mariae Bertillae Boscardin *sollemnem Beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari, atque Apostolicas Litteras sub Piscatoris anulo de Beatificatione quandocumque in Patriarchali Basilica Vaticana celebranda expediri mandavit.

Datum Romae, die 2 Martii, Dominica I Sacrae Quadragesimae anno Domini 1952.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

FLORENTINA

NULLITATIS MATRIMONII (MANNUCCI-KESSLER)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñae Ioannae Kessler in causa conventae, eamdem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Romae, Palazzo della Cancelleria) die 31 Iulii 1952, hora 12, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An sententia rotalis diei 13 Iunii 1951 confirmanda sit, vel infirmanda in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Ioannae Kessler curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

G. Heard, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 26 Maii 1952.

E. Fiore, *ff. Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Jeanne Kessler, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 31 Juillet 1952, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Doit-on confirmer ou casser la sentence Rotale du 13 Juin 1951 dans cette cause?

Les Ordinaires des lieux, les prêtres, les cures, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Jeanne Kessler devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

L'ATTIVITÀ DELLA SANTA SEDE

NEL 1951

EDIZIONE ITALIANA

L'ACTIVITÉ DU SAINT SIÈGE

EN 1951

ÉDITION FRANÇAISE

Volumen, quod «Attività della Santa Sede» inscribitur inde ab anno 1928, praecipua refert acta et documenta, quae Apostolica Sedes anno vertente 1951 edidit. Complectitur siquidem in suaque luce ponit quidquid maioris momenti hoc temporis spatio Augustus Pontifex vel egit, vel edixit; et quidquid praeterea actum est a variis Romanae Curiae Officiis, ac praesertim a Secretaria Status, a Sacris Congregationibus, itemque ab iis, quorum est pontificia caritatis opera administrare.

Qui hoc commentarium legerit, facile cernet ac quasi ante oculos habebit cotidianam atque indefatigabilem Summi Pontificis navitatem; cernet nimirum vel Excellentissimos Praesules, vel Illustres Viros a Sanctitate Sua coram admissos, vel denique ingentes christifidelium multitudines, quibus quidem omnibus paternum eiusdem Sanctitatis Suae alloquium numquam defuit, peculiaribus rerum adiunctis consentaneum.

De opere agitur summo decore typis edito, ac 128 imaginibus illustrato.

Opus duabus linguis exaratum editur, Italica nempe, ac Gallica, atque adeo in duo, pro unaquaque lingua, volumina redactum est.

Recensentur etiam honoris insignia hoc anno concessa; ac ponitur rerum omnium index analyticus.

INDEX GENERALIS

Chronicon.

Notitiae spectantes Summum Pontificem, Nationesque varias.

Elenchus systematice digestus argumentorum de quibus, in Allocutionibus Nuntiisque Radiophonicis anno 1951 habitis, Summus Pontifex egit.

Curia Romana — Suprema S. Congregatio S. Officii – S. Congregatio Consistorialis – S. Congregatio pro Ecclesia Orientali – S. Congregatio de disciplina Sacramentorum – S. Congregatio Concilii – S. Congregatio de Religiosis – S. Congregatio de Propaganda Fide – S. Congregatio Rituum – S. Congregatio Caerimonialis – S. Congregatio de Seminariis et de Studiorum Universitatibus – S. Congregatio Rev. Fabricae S. Petri – Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal – Sacra Romana Rota – Cancellaria Apostolica – Dataria Apostolica – Cancellaria Brevium Apostolicorum – Secretaria Brevium ad Principes – Secretaria Litterarum Latinarum.

Caritatis Summi Pontificis instrumenta — Consilium Adiumentorum – Migrationum Officium – Pontificium Consilium egentibus adiuvandis – Officium Magistri largitionum Pontificis Max.

Doctrinae, scientiarum artiumque instrumenta — Bibliotheca Apostolica Vaticana – Tabularium Secretum Vaticanum – Abbatia S. Hieronymi Vulgatae Bibliorum interpretationi recognoscendae emendandaeque – Pontificium Consilium Sacrae provehendae Archaeologiae – Pontificia Archaeologiae Romana Academia – Regimen Generale Monumentorum, Musaeorum Pinacothecarumque Pontificiarum – Fabrica S. Petri – Pontificium Consilium sacris tutandis Italiae monumentis – Pontificia atque Insignis «Virtuosorum» ad Pantheon Academia – Pontificia doctrinis provehendis Academia – Vaticana turris sideribus speculandis.

Instrumenta varia — Opus Pontificium Fidei Praeservandae novisque in Urbe Roma templis erigendis – Vaticanae Civitatis Praefectura – Statio Radiophonica Vaticana.

APPENDIX

I. **Solemnitates et Congressus.**

II. **Pontificia honoris insignia.**

VOL. IN-8° – LIT. 2000 ($ 3,60)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

EDITIO NOVISSIMA:

OFFICIUM IN FESTO
ASSUMPTIONIS BEATAE MARIAE VIRGINIS
CUM CANTU

Editio typica – vol. in-16 pp. 32 Lit. 200 ($ 0,40)

Officium sine cantu, Lit. 50 ($ 0,15)
Missa sine cantu, Lit. 15 ($ 0,05); **Missa** cum cantu, Lit. 70 ($ 0,20).

SACRAE ROMANAE ROTAE DECISIONES SEU SENTENTIAE

quae prodierunt Anno XXXV (1943) cura eiusdem S. Tribunalis Editae
Editio in-8°, pp. VIII-1086 Lit. 4000 ($ 8)

VOLUMINA ELAPSIS ANNIS EDITA: IV (1912) – XV (1923) – XVI (1924) – XVII (1925) – XVIII (1926) – XIX (1927) – XX (1928) – XXI (1929) – XXII (1930) – XXIII (1931) – XXIV (1932) – XXV (1933) – XXVI (1934) – XXVII (1935) – XXVIII (1936) – XXIX (1937) – XXX (1938) – XXXI (1939) – XXXII (1940) – XXXIII (1941) – XXXIV (1942)

Singula volumina Lit. 3000 ($ 5,50)

ORDO DIVINI OFFICII RECITANDI SACRIQUE PERAGENDI IUXTA KALENDARIUM UNIVERSALIS ECCLESIAE PRO ANNO DOMINI 1953

Summa diligentia ac claritate confectus, quotannis primis mensibus sequenti anno prodit, ut adiumento etiam esse possit Kalendaristis in iis Ordinibus conficiendis qui dioecesibus vel congregationibus usui sint.

In Italia Lit. 250 – Extra Italiam $ 0,40

BIBLIORUM SACRORUM
IUXTA VULGATAM CLEMENTINAM NOVA EDITIO

Breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis qui in monumentis fidei solemnioribus et in liturgia romana usurpari consueverunt

Curavit ALOISIUS GRAMATICA

in-8°, pp. XVI-1186, linteo contectum Lit. 2800 ($ 5)

BRUNO Card. IOSEPH

CODICIS IURIS CANONICI INTERPRETATIONES AUTHENTICAE

seu responsa a Pontificia Commissione ad Codicis canones authentice interpretandos data et in unum collecta, atque Romanorum Pontificum actis et Romanae Curiae decisionibus aucta

Vol. I – ab anno 1917 ad annum 1935, in-8° (pag. VIII-228). – L. 300 ($ 1).
Vol. II – ab anno 1936 ad annum 1950, in-8° (pag. VIII-120). – L. 300 ($ 1).

ORDO IN CONCILIO PLENARIO SERVANDUS

anno 1946, in-8° (pag. 75). – In Italia L. 150. Extra Italiam $ 0,50.

PAG.

stituitur metropolitanae ecclesiae Calcuttensi. – 13 Decembris 1951 . 393

II. De Chiquitos (De Nuflo de Chavez). *Ne sacri Pastores.* – A Vicariatus Apostolici De Chiquitos in Republica Boliviana territorio pars distrahitur, ex qua novus erigitur Vicariatus Apostolicus « De Nuflo de Chavez » nuncupandus. – 13 Decembris 1951 396

III. De Bukoba (De Kagera Inferiore). *Ob divinitus Nobis.* – A Vicariatu Apostolico De Bukoba territorii pars seiungitur et novus erigitur Vicariatus Apostolicus « De Kagera Inferiore » nuncupandus, qui saeculari clero ex eodem loco committitur. – 13 Decembris 1951 397

IV. Mbuluensis. *Non mediocri profecto.* – Praefectura Apostolica Mbuluensis ad Vicariatus Apostolici gradum et dignitatem, iisdem servatis nomine et limitibus, evehitur. – 10 Ianuarii 1952 399

Litterae Apostolicae

I. *In templis.* – Templum in honorem Sancti Vincentii Ferrerii Deo dicatum in urbe ac dioecesi Valentina exstans honoribus Basilicae Minoris insignitur. – 13 Iulii 1951 . . . 401

II. *Non ita pridem.* – Sanctus Franciscus Xaverius dioecesis Jolietiensis in Illinois praecipuus caelestis Patronus constituitur. – 16 Iulii 1951 . . . 402

III. *Permulta sane.* – In civitate Annecyensi ecclesia primarii Ordinis Visitationis Asceterii Basilicae Minoris titulo ac dignitate afficitur. – 17 Augusti 1951 403

IV. *Mitis in omnes.* – Venerabilis Dei famula Rosa Venerini, Virgo, Magistrarum Piarum fundatrix, Beata renuntiatur. – 4 Maii 1952 405

Epistula

Suavi quidem. – Ad Exc̃mum P. D. Martinum Lucas Archiepiscopum tit. Adulitanum, Delegatum Apostolicum in Africa Meridiana, qua Summus Pontifex, proclamans B. Virginem Mariam ad caelos Assumptam cunctae Africae Meridionalis unionis supernam esse Patronam eundem Legatum deligit ad Marialem Congressionem e tota australis Africae unione in urbe Durbaniana habendam. – 15 Martii 1952 410

Allocutiones

I. Delegatis e Sodalitate « Society for Old Testament Study » e Britannia, Romae coadunatis. – 10 Aprilis 1952 . 411

II. Ad Delegatas Conventui internationali Sodalitatis vulgo nuncupatae « Fédération Mondiale des Jeunesses Féminines Catholiques », Romae habito. – 18 Aprilis 1952 413

PAG.

III. Ad Delegatas Conventui Unionis universali Sodalitatum mulierum catholicarum, Romae habito. – 24 Aprilis 1952 420

IV. Ad moderatores et cooperatores Missionalium Operum: de fovendo Apostolatu pro Missionibus. – 28 Aprilis 1952 425

V. Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven. Servae Dei Rosae Venerini. – 5 Maii 1952 427

Nuntius Radiophonicus

Christifidelibus ob Conventum Primum Marialem, e cunctis regionibus Africae Meridionalis, in urbe « Durban » coadunatis. – 4 Maii 1952 429

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Decretum. Proscriptio librorum - Monitum 20 Maii 1952 432

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 433

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. *Stanleypolitan.-De Kivu et Balduinopolitan.* – Decretum. De finium Vicariatuum Apostolicorum definitione. – 10 Ianuarii 1952 435

II. *De Kivu* (Costermanspolitanus). – Decretum. Vicariatus Apostolicus De Kivu deinceps « Costermanspolitanus » appellabitur. – 10 Ianuarii 1952 436

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana seu Corduben.* – Decretum de *tuto* pro beatificatione Ven. Servae Dei Raphaëlae Mariae a S. Corde Iesu, fundatricis Congregationis Ancillarum Sacratissimi Cordis Iesu. – 2 Martii 1952 437

II. *Tarvisina* – Decretum de *tuto* pro beatificatione Ven. Servae Dei Mariae Bertillae Boscardin ex Instituto Sororum Magistrarum a S. Dorothea, Filiarum Sacrorum Cordium. – 2 Martii 1952 438

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis:

Florentina – Nullitatis matrimonii (Mannucci-Kessler). – 26 Maii 1952 . . 440

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

DISCORSI E RADIOMESSAGGI DI SUA SANTITÀ PIO XII

XIII

TREDICESIMO ANNO DI PONTIFICATO — 2 MARZO 1951 - 1° MARZO 1952

UN VOLUME IN-8° DI PAGINE XVI-578 L. 2000 ($ 3,60)

DOCUMENTAZIONE DELL'AZIONE APOSTOLICA DEL SOMMO PONTEFICE ATTRAVERSO IL MAGISTERO DELLA PAROLA

Il XIII volume dei **Discorsi e Radiomessaggi di Sua Santità Pio XII,** corrispondente al tredicesimo anno del Pontificato, si presenta, come i precedenti, con solennità ed interesse. Il volume è ingente per la mole — 594 pagine —; quindi, per la varietà e importanza degli argomenti. Questi fanno rivivere avvenimenti cari al cuore di ogni cattolico, mentre offrono, nel contempo, il prezioso insegnamento del Padre delle anime per multiforme e svariata attività nell'ambito dottrinale e per l'apostolato.

I Discorsi e Radiomessaggi vengono riportati per ordine cronologico, dal 2 marzo 1951 al 1° marzo 1952: un indice per argomenti però li raggruppa in sette categorie distinte; e precisamente: 1) *Radiomessaggi* (17); 2) *In onore di eccelsi eroi di santità* (10 discorsi); 3) *Ai capi missione del Corpo Diplomatico* (6); 4) *A Ordini e Istituti religiosi* (3); 5) *A sodalizi religiosi e di Azione Cattolica* (8); 6) *Universale insegnamento di dottrina e di morale* (17); 7) *In circostanze e ricorrenze varie* (12).

Segue un'Appendice nella quale sono riportati rilevanti Documenti dell'insegnamento scritto del Supremo Pastore, quali la Lettera Enciclica «*Evangelii praecones*»; la Lettera Enciclica «*Sempiternus Rex Christus*»; la Enciclica «*Ingruentium malorum*»; la Lettera Apostolica all'Episcopato, al Clero e ai fedeli di Cecoslovacchia; la Lettera Apostolica all'Episcopato, al Clero e ai fedeli della Cina; la Lettera Apostolica all'Episcopato della Polonia; per il IX Congresso Catechistico degli Stati Uniti in Chicago; Santa Francesca Saverio Cabrini, Patrona degli Emigranti.

I Discorsi, i Radiomessaggi e gli altri Documenti sono riportati nella lingua originale di ciascuno.

VOLUMI PRECEDENTI DISPONIBILI: VI. 2 marzo 1944 - 1° marzo 1945 L. 500; VII. 2 marzo 1945 - 1° marzo 1946 L. 700; VIII. 2 marzo 1946 - 1° marzo 1947 L. 600; IX. 2 marzo 1947 - 1° marzo 1948 L. 1200; X. 2 marzo 1948 - 1° marzo 1949 L. 1200; XI. 2 marzo 1949 - 1° marzo 1950 L. 1200; XII. 2 marzo 1950 - 1° marzo 1951 L. 2000.